RUTH OWEN

Floarea de lotus

Traducerea și adaptarea în limba română de

GHEORGHE MARIN

ALCRIS

Capitolul 1

- Dacă mi s-ar fi spus că verile la Hong Kong sunt atât de umede, m-as fi gândit de două ori înainte de a-mi reînnoi contractul....

Cu invitaţia cartonată drept evantai, Anne Hunter îsi făcea vânt cu mici gesturi nervoase. De obicei, se relaxa la încântătoarele serate organizate de guvernatorul general, care o distrăgeau de la reportajele sobre pe teme financiare sau politice. Dar, în seara asta, prezenţa sa dezvăluia mai curând o ultimă tentativă de a ajunge la capătul unei căutări precise.

- Apropo de umiditate, observa că cineva nu pare să sufere din această cauză. Priveste-l pe tipul acela fantastic, în costum alb.

Madge Rogers era si ea reporter al Agenţiei de presă "United News”.

Ea avea privirea aţintită asupra unui mic grup de bărbaţi prinsi într-o discuţie însufleţită.

Aparent foarte calmă, perfect coafată, îmbrăcată într-o rochie roşie croşetată, Anne nu dădea nicidecum impresia că se sufocă în jilavul Hong Kong. întoarse capul şi atenţia îi fu atrasă imediat de un eurasian cu o înfăţişare remarcabilă.

- Ai dreptate, Madge, este foarte seducător. Dar, în acest moment, am alte preocupări.

îşi lăsă privirea să rătăcească peste sala arhiplină, dar ca întotdeauna, senzualitatea gurii sale îi contrazicea aerul sever şi hotărât.

- Nu cunoşti într-adevăr pe nimeni care să mă prezinte lui Edward Payton?

îi trebuia neapărat un articol despre acest bărbat, dacă nu voia să spună adio muncii sale foarte avantajoase de jurnalistă independentă.

Madge mormăi:

- îţi repet pentru a suta oară: nu. N-am această şansă. Şi, dacă aş avea, aş rezerva o asemenea întrevedere pentru mine.

Anne suspină.

- Bine. îţi mulţumesc, totuşi. Se îndreptă spre ieşire, indiferentă la privirile admirative care o urmăreau.

înaltă şi zveltă, Anne ar fi avut întru totul înfăţişarea unui manechin, fără pieptul ei dezvoltat. Faţa de porţelan atingea aproape perfecţiunea starurilor: un nas uşor coroiat, buze puţin cam cărnoase... Dar ochii ei erau extraordinari. De un

cenuşiu între matitatea cositorului şi luciul platinei, reflectau inteligenţa şi profunda ei sensibilitate.

- Scuzaţi-mă...

Se strecură printre o masă cu gustări si spatele unei doamne corpolente, încărcată de diamante, care strângea între degetele grăsulii o felie de pâine prăjită cu brânză vizibil unsuroasă.

Nimic din înfăţişarea sa delicată nu trăda rigoarea intelectuală care atrăgea admiraţia colegilor. Patru ani îi fuseseră suficienţi pentru a i se recunoaste stilul nervos, aptitudinea de a înţelege evenimentele si perspicacitatea de a le relata.

- Hunter! Pe aici!

Il văzu pe patronul său îndepărtându-se de un mic cerc de demnitari foarte cunoscuţi în Hong Kong.

Cariera lui Dick Tabor începuse în timpul războiului din Coreea. Acum, era considerat un eminent specialist în problemele Extremului Orient si editorialul său săptămânal era difuzat de trei sute de ziare din întreaga lume.

- Ce s-a întâmplat, Dick?

Ii adresă un surâs călduros acestui bărbat care îsi păstrase nestirbită sensibilitatea, în ciuda celor vreo treizeci de ani petrecuţi în mijlocul dezastrelor si tragediilor.

- Pleci deja?

- Mă întorc la birou. Vreau să bat la masină o primă dare

se seamă asupra recepţiei.

- Dacă mai întârziai puţin, ai fi avut sansa de a-l întâlni în sfârsit pe Edward Payton. Ţin la acest articol... Sau te trimit la Hak So Wan. Aceasta era gluma lor preferată. La Hak So Wan nu se întâmpla niciodată nimic...

Dick scoase un pachet de ţigări din buzunarul vestonului său în carouri, veritabilă excentricitate în această mulţime de costume elegante.

- Serios, se spune că Payton şi-ar putea face una dintre rarele sale apariţii în public.

- în cazul acesta, nici chiar o haită de câini sălbatici nu mă va decide să plec.

Dick o înţelegea. Propria lui carieră nu demarase cu adevărat decât după mai multe exclusivităţi de acest gen.

- Ai un dosar substanţial despre el?

Anne clătină din cap.

- Da şi nu.... Aş putea spune ce mănâncă la micul dejun, dar aş fi incapabilă să-l recunosc chiar dacă s-ar afla în faţa mea... Nu există nicio fotografie de-a lui în tot Hong Kongul, îţi dai seama...

- Tine-te după el.

El luă un pahar de pe platoul adus de chelner.

- Vei sfârşi prin a găsi ceea ce cauţi, sunt sigur.

Anne preciză primele sale impresii.

- în acest caz se află incontestabil un mister. Şaptezeci la

sută din pietrele preţioase de pe piaţa internaţională trec prin mâinile lui. Cum şi de ce un expert de o asemenea anvergură evită orice publicitate?

Dick ridică din umeri.

- Presupun că preferă discreţia. Hotărât lucru, reprezintă un subiect de vis pentru un ziarist...

- De vis sau de coşmar?

Ea îsi muscă buza inferioară.

- Secretara sa a anulat trei întâlniri în ultimul moment. E un fel de tăcere, ca si cum oamenii se tem îndată ce îmi manifest dorinţa de a-l întâlni. Dar voi stărui si dacă...

- Scuzaţi-mă.... Aţi menţionat numele lui Edward Payton?

O voce masculină, cu o urmă usoară de accent britanic veni să-i întrerupă. Ea se întoarse si-l recunoscu pe eurasianul pe care Madge i-l arătase puţin mai devreme.

- Da. Il cunoasteţi?

- Este un prieten foarte apropiat. Mi-a cerut să prezint scuzele sale guvernatorului general.

Cucerită de acest frumos necunoscut cu sânge amestecat, uită puţin din decepţia de a-l vedea pe Payton scăpându-i din nou. Isi cufundă privirea în magnetismul senzual al ochilor lui negri, remarcă pielea mată, pometii înalţi, părul negru des si acel usor parfum de santal care plutea în jurul său. Dacă se făcea abstracţie de nasul occidental si de eleganţa costumului său de mătase albă,

avea totul dintr-un nobil mostenitor al unei vechi dinastii chineze.

- Pot să vă întreb de ce vă interesează domnul Payton?

Cufundată în contemplarea figurii lui, ea tresări.

- As vrea să-i solicit o întrevedere pentru ziarul "Puncte de vedere asupra lumii".

Anne simţi un val de căldură arzându-i obrajii. Reacţiile emoţionale nu erau recomandate în acest gen de activitate. Purta încă cicatricele lăsate de singura situaţie când amestecase totul...

O dată era de-ajuns.

- "Puncte de vedere asupra lumii?" Un nume faimos, zise el, uşor sarcastic.

Afectată, ea replică:

- Un ziar căruia anul trecut i s-au decernat două premii Pulitzer.

- Domnul Payton va fi, cu siguranţă, flatat. Mai ales când o va descoperi pe ziaristă: o veritabilă femeie-lotus...

Devenea deliberat provocator. Ea îşi ridică bărbia, ceea ce avu drept efect faptul că-i punea în valoare graţia gâtului.

- Mi-am învăţat meseria în unele din cele mai fierbinţi locuri ale globului. Şi pot să vă asigur că, sub gloanţe, diferenţele fizice contează puţin.

Era mândră de reputaţia sa de bravură. Se prezentă în sfârşit:

- Anne Hunter, de la Agenţia "United News".

- Kai Shanpei.

Arboră un surâs ironic şi ignoră mâna întinsă de ea.

- Când intenţionaţi să-l revedeţi pe domnul Payton? întrebă
ea.

- Mâine, desigur. La ora micului dejun. Vom discuta despre cumpărarea unor bijuterii.... Nu voi uita să-i spun că doriţi să-l vedeţi.

Zâmbea încântat, privind-o. Dar ea nu se mai gândea decât la această şansă formidabilă de a-l întâlni pe Payton.

- îmi permiteţi să vă însoţesc mâine? Ne veţi putea prezenta?

- Mă tem că nu.

El îsi temperă refuzul cu acel obicei chinezesc foarte agasant de a se ascunde în spatele unui surâs politicos, dar glacial.

- Bine. Ar fi prea mult să vă rog să-i transmiteţi cartea mea de vizită?

Deschise poseta, luptând cu emoţia pe care acest bărbat i-o provoca si care-i contraria reacţiile profesionale.

- Mulţumesc.

El puse cartea de vizită în buzunar, abţinându-se de la orice promisiune.

- Poate să mă găsească la biroul meu, în fiecare zi,

începând cu ora opt.

Era pe punctul de a se îndepărta, convinsă că domnul Shanpei n-o va ajuta deloc, când el o surprinse cu o întrebare neasteptată.

- Aţi cinat deja?

- Aperitive si sampanie.

Abia avusese timp să alerge spre casă pentru a face un dus si a se schimba înainte de a se grăbi să ajungă la recepţie.

- Vreţi să cinaţi cu mine?

Exista încă o notă provocatoare în invitaţia lui, formulată totusi cu o voce blândă.

Ah! Acesti ochi întunecaţi, de nepătruns! De unde venea oare impresia că-l cunoaste pe acest bărbat?

- Ar fi o modalitate de a marca întâlnirea noastră, adăugă el cu un surâs incert.

- Regret, dar trebuie să transmit prin telex un raport la New York.

Răceala refuzului ei era contrazisă de căldura care-i învăluia corpul. Se încordă sub intensitatea privirii lui Kai Shanpei când Dick, patronul său, interveni:

- Mă ocup eu de asta, Anne. Ia-ţi un răgaz şi destinde-te, măcar o dată. Ai lucrat mult în aceste ultime săptămâni.

Ochii Annei trădară o anume suspiciune şi evită să-l privească pe prea frumosul eurasian.... într-adevăr, viaţa ei i

se părea destul de monotonă. O viaţă de nomad, obligată să-şi facă valiza la primul pocnet din degete al patronului său, ca oricare reporter. Adevărul era crud: la douăzeci şi opt de ani, se simţea singură. Dar o relaţie durabilă ar obliga-o să-şi schimbe modul de viaţă. Putea oare? Voia aşa ceva?

Se întoarse din nou spre Kai Shanpei. Cum să rămână indiferentă în faţa unei asemenea priviri care reaprindea în ea elanuri de mult stinse? Se prefăcu însă, faţă de ea însăşi, că doar foamea o motiva.

- Atunci, da, zise ea. Aş cina cu plăcere.

Când simţi căldura mâinii lui pe braţul ei, respiră profund. Nici nu se punea problema să-l lase să-i ghicească tulburarea.

- Vă place Hong Kongul? întrebă el cu o voce neutră.

Lăsau deja în urmă casa guvernatorului, frumoasa locuinţă colonială, iluminată din plin în seara aceea.

Ea adoptă acelaşi ton monden.

- Ceea ce am văzut până acum m-a fascinat. Din nefericire, sunt întotdeauna în plină activitate. N-am deloc timp să fac turism.

- Va trebui găsită o soluţie, zise el.

Inima Annei tresări: era departe de a detesta această autoritate surâzătoare.

Făcură o parte din drum cu Mercedesul lui Kai, condus de un sofer. Când iesiră din masină, aerul părea încărcat de

miresme extraordinare, un amestec de parfum de gardenii care venea din Grădina botanică si mirosuri puternice de ceapă si ghimbir, care urcau de la mărfurile expuse de-a lungul străzilor.

Umerii lor se atingeau uneori în timp ce mergeau spre intersecţia străzilor Wyndham si Queen. Puteau să rămână tăcuţi, ca cei care se cunosteau de mult timp, iar Anne, care de data asta nu se simţea obligată să vorbească, savura spectacolul, zgomotele si parfumul unuia dintre cele mai frumoase orase din lume.

- Nu remarcasem încă ce mult este prezentă China în mijlocul acestei enclave britanice... spuse ea. Mi-am petrecut tot timpul asteptând ultimele stiri la primărie sau la filiala băncii din Şanghai. Seara îmi examinez cu atenţie dosarele, particip la reuniuni sau mă pregătesc pentru activitatea de a doua zi.

Povestită în felul acesta, viaţa ei părea un pustiu afectiv de care devenea brusc constientă.

- Când se lasă noaptea, descoperi tot farmecul Hong Kongului, spuse el. Şi ce farmec! Al unui oras portuar, totodată foarte frumos si foarte animat.

O prinse de cot la marginea trotuarului, asteptând să treacă o coloană de ciclisti si de data aceasta ea acceptă fără reţinere gestul lui protector. In seara asta, făcea o excepţie: îsi acorda dreptul de a fi doar o femeie care se bucura de

plăcerea companiei unui bărbat seducător.

- Nu sunteţi căsătorită?

Ea aşteptă să traverseze strada pentru a răspunde.

- Divorţată.

- îmi pare rău.

- Mie nu.

îşi dădu seama imediat că răspunsul ei era prea brutal şi se corectă:

- Ne-am întâlnit în Africa de Nord. Era prima mea călătorie în străinătate, ca reporter. El era diplomat la ambasada americană. ... Atmosfera din Casablanca mă apăsa. Sufeream şi unul şi celălalt de dorul ţării. Căsătoria noastră s-a terminat în acelaşi timp cu contractul meu.

Anne suspină. Se simţea în mod confuz vinovată. Era prea obişnuită să reuşească în ceea ce-şi propunea pentru a accepta un asemenea eşec. Tulburată de această căsătorie ratată, îşi îndreptase toată energia spre munca sa. Viaţa afectivă o ascunsese în adâncul fiinţei ei.

- Am fi oare cu adevărat umani fără amintirile noastre amare? zise el.

- Prea umani, atunci...

- Nu încetăm să facem din nou aceleaşi greşeli.

Aceasta era convingerea Annei. Dar şi un fel mai curând brutal de a-şi interzice orice nou angajament sentimental.

Un surâs slab apăru pe buzele lui Kai.

- Putem să repetăm greşelile, aceasta nu este grav... dacă sfârşim într-o zi prin a trage învăţăminte.

Ea se întrebă ce rană îl făcea să vorbească astfel. Dar tăcu şi se opri să admire nişte stofe somptuoase. O tânără frumoasă într-o rochie lungă despicată până la coapse îi prezentă un rulou de mătase de culoarea smaraldului. Dar Anne nu se oprise decât pentru a-şi delecta privirile.

- Unde aţi vrea să cinăm? întrebă Kai Shanpei.

Era întors cu spatele, atras de literele de aur ale unei firme de restaurant.

- Mandarinii spun că hrana este paradisul poporului. Aici avem o extraordinară varietate de preparate.

în lumina blândă a felinarelor colorate, ea observă umbra umerilor lui largi, şoldurile înguste, picioarele lungi...

- Alegeţi dumneavoastră, murmură ea.

Simţea atât de intens dorinţa de a-l atinge, încât fu pe punctul să fugă. Rămase totuşi nemişcată, fremătând dintr-o dată de dorinţe de neînfrânt.

El se întoarse spre Anne.

- Vă propun o masă chinezească.

Ea citi în adâncul ochilor lui negri o dorinţă asemănătoare cu a ei. Acceptă.

Dacă decorul restaurantului era mai curând banal, numărul mare al clienţilor demonstra calitatea preparatelor. El îi povesti despre oraşul lui natal, dar ea evita să-l

privească în ochi. Se concentră asupra supei picante, a raţei fierte într-un sos dulce-acrisor, a merelor caramelizate. Totusi, nimic n-o putea face să-si uite tulburarea. Asezată între perete si Kai, se simţea prizoniera căldurii lui, ca a unui furou de mătase si ameţită de vinul cel mai bun: cel al dorinţei...

Inima Annei bătea de emoţie când iesiră din restaurant.

- Şoferul meu ne asteaptă, zise el.

Luminile turnurilor de sticlă strânse în jurul golfului sclipeau ca cele mai strălucitoare stele. Pe neasteptate, un tunet de petarde anunţând că începea sărbătorirea unui eveniment oarecare stârni aplauzele mulţimii care se plimba pe străzile înguste, în timp ce briza de vară juca în părul Annei, mângâindu-i faţa.

Se strecură în spatele Mercedesului negru cu scaune albe. "Negrul si albul: răul si binele", se gândi ea mângâind cu vârful degetelor pielea imaculată.

O impresie de pace usura brusc greutatea unei prea lungi solitudini. Nu, nu va alege între bine si rău. Dorinţa ei pentru acest bărbat o făcea să uite de orice rusine.

Când masina ajunse în faţa imobilului ei, îsi ţinu respiraţia. Avea impresia că este stăpânită de o vrajă care poate nu era împărtăsită.

Kai îi deschise portiera si când Mercedesul se îndepărtă, intră cu ea în hol.

Inaintea apartamentului ei, mâinile începură să-i tremure. El îi luă cheia si deschise usa.

- După dumneavoastră, zise el, cu ochi strălucitori.

Anne nu se preocupase niciodată de a da locuinţelor sale succesive o notă personală. Ea voia doar un colţ strict funcţional. în această seară, îşi dădu seama cât de gol părea locul unde trăia. Ce dezolant! S-ar fi putut crede că era în penitenţă... Dar de ce se pedepsea oare?

- Am de multă vreme o sticlă de vin franţuzesc, zise ea. Puteţi s-o deschideţi până aduc paharele?

- Aveţi o panoramă magnifică. De aici se poate vedea portul în toată splendoarea lui.

- Nu i-am acordat niciodată atenţie.

Simţea un nod în gât. Trăia de atâta timp prizonieră a propriului ei univers.

Se apropie de el, arzând de dorinţa de a descoperi lucrurile prin ochii lui.

- Da, zise ea.

Este un spectacol minunat. S-ar putea spune că cerul se contopeşte cu pământul.

Pe cerul nopţii, luminile feriboturilor, joncilor şi vapoarelor străluceau ca o pulbere de diamante, în timp ce bulevardele şi străzile se încrucişau ca într-o reţea de panglici multicolore.

Kai îşi trecu un braţ în jurul umerilor Annei, în timp ce

mâna lui liberă o căuta pe a ei. Degetele lor se împletiră; frunţile se atinseră una de alta. Păreau doi berbeci care se căutau... Apoi umbrele lor se contopiră, în timp ce duceau cu ei vinul şi paharele în dormitor.

- Roşul este culoarea pasiunii, zise el cu o voce răguşită.

Degetele sale suple deschiseră fermoarul rochiei de culoarea rubinului. Apoi desfăcu cocul Annei si-si înfundă degetele în marea de păr blond.

- Este culoarea care te atrage? murmură ea.

El nu răspunse. Se dezbrăcă si el cu miscări fluide, iar ea, goală, îl urmărea, orice urmă de pudoare părăsind-o.

- As vrea să stiu, zise ea.

Sub privirea ochilor ca două diamante negre, dorinţa ei devenea urgentă.

Ochii ei cenusii cercetau în amănunt corpul lui Kai: sculptura cea mai erotică pe care si-o imaginase vreodată.

- ... Ce înţelegi prin femeie-lotus?

Nu-i spusese astfel la recepţia guvernatorului?

- O adevărată femeie-lotus are talia fină ca a unui rulou de mătase....

Mâinile sale, fără s-o atingă, îi conturară aerian talia. Apoi degetele alunecară pe pântecele de culoarea fildesului, mângâindu-l încet.... Ea simţi la rându-i fiorul asteptării în contractarea muschilor lui.

- Are, de asemenea, o piele foarte delicată, parfumată, ca

un crin abia deschis.

Sărutând-o pe gât, buzele lui simţiră pulsul vinelor ei.

- Are sâni perfecţi...

Luă un pahar de vin pe jumătate plin si-l făcu să alunece peste rotunjimile pieptului ei, ceea ce o făcu să geamă încet.

- Şi modul cum îsi ţine capul evocă graţia unei lebede...

O luă de mână, o conduse spre pat, se opri pentru un sărut de foc, o făcu să se întindă pe pat, înainte de a se culca lângă ea.

- Există şi bărbaţi-lotus? întrebă ea fără să obţină un răspuns.

Mâinile Annei mângâiară duritatea muşchilor lui şi nu-i lipsi
îndrăzneala de a-i explora corpul, într-un adevărat ritual al descoperirii.

Acest bărbat era focul capabil s-o facă să ardă, opiul căruia îi va putea fi sclavă, tortura care va lăsa urme de neşters. Pericol!... Şi el o antrena într-un vârtej de sărutări şi mângâieri divine care-i duseră aşteptarea la exasperare. îl strânse în braţe gata să-l sufoce. Corpurile lor îşi găsiră acelaşi ritm şi Anne simţi că trece puntea care duce în grădina desfătărilor, unde prezentul se confundă cu eternitatea. Strigă când cunoscu o plăcere pe care n-o bănuise niciodată.

Potoliţi şi istoviţi, savurară unul în braţele celuilalt o tihnă

senină.

- Sunt fericit că te-am cunoscut, Anne Hunter.

Ea îi auzi murmurul în aurul părului ei.

- Şi eu la fel, Kai Shanpei.

Zâmbi fericită şi, cu vârful unghiilor, desenă pe pieptul lui un tatuaj fără durere.

Rămaseră mult timp înlănţuiţi şi, din mângâiere în mângâiere, din sărut în sărut, văzură apărând primele licăriri ale zorilor pe dealurile Kowloonului, de cealaltă parte a golfului.

Când el se ridică să se îmbrace, ea închise ochii, pentru a nu destrăma farmecul nopţii.

Complice, se aplecă spre ea, fără a rosti un cuvânt.

Anne adormi, cu faţa înfundată în perna care păstra parfumul lui Kai.

Visurile reflectară pacea corpului ei.

Capitolul 2

Soneria telefonului răsună violent în visurile Annei. Anunţase deja la birou că va întârzia astăzi, apoi se întorsese în grabă să se culce. Asa ceva nu i se întâmplase niciodată, dar după evenimentele din noaptea trecută, avea nevoie să se odihnească si să reflecteze.

Somnoroasă încă, găsi cu greu aparatul.

- Alo?
- As putea vorbi cu Anne Hunter?

Vocea feminină avea un evident accent britanic.

- Eu sunt.
- Sunt domnisoara Dawes, secretara lui Edward Payton. Domnul Payton vă face cunoscut că v-ar putea primi astăzi, la ora două.

Anne sări imediat în picioare.

- Ora două? Da. Este perfect. Mulţumesc.

închise telefonul, bombănind. Acest scump domn Payton nu putea nimeri mai rău. în plus, altceva o tracasa: ce-i propusese Kai Shanpei la micul dejun? Aruncă o privire spre ceasul deşteptător şi tresări. Era aproape amiază. în sfârşit, nu va întârzia să afle dacă reputaţia ei se fărâmiţase aşa cum se întâmplase cu cornurile...

Două ore mai târziu, Anne se privi o ultimă dată în oglindă. Un duş, un suc de fructe şi o cafea o readuseseră foarte bine în formă. Un machiaj discret, un coc mai relaxat şi o nouă rochie de tricot italian reuşeau să-i dea încredere.

Sper să meritaţi toată această punere în scenă, domnule Edward Payton...

Chemă un taxi şi reuşi în sfârşit să se destindă în timp ce maşina se strecura prin aglomeraţia din Hong Kong. La ora două fix, intra în ascensorul Centrului Connaught, un imens turn de cincizeci de etaje.

Secretara arata ca şi vocea sa. Părul grizonant, un mic coc pe ceafă, înfăţişare rigidă, o invită pe Anne să intre în biroul lui Payton, informând-o că acesta nu va întârzia să vină.

Decorul era sublim. Era limpede că banii nu-i lipsiseră. Două canapele albe, luxoase, erau plasate lângă ferestrele panoramice scăldate în soare. între ele, o masă pe care se aflau un joc de şah cu piese sculptate în fildeş. Tapiserii vechi înveseleau pereţii. Biroul, foarte elegant, din lemn de tec, era aşezat într-un colţ din care se vedea panorama portuară. Anne fu surprinsă de prezenţa unei carapace de broască ţestoasă lângă un calculator.

Atrasă de cântecul păsărilor, ieşi pe balcon.

O colivie din răchită, frumos împletită, adăpostea un cuplu de sticleţi. Contemplă panorama superbă si răscolea deja prin posetă după aparatul de fotografiat când auzi închizându-se usa biroului.

- Bună ziua, Anne. Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi.

Această voce! Anne se răsuci pe călcâie, simţind un nod în

stomac. Uluită, se schimbă la faţă când întâlni ochii negri ai lui Kai Shanpei.

- Presupun că găsesti această situaţie foarte nostimă, zise ea.

Vocea îi tremura de indignare.

- Nicidecum! Nu ţineam neapărat să te pun în încurcătură. De aceea am ales să te întâlnesc aici, la adăpost de privirile altora.

- Câtă delicateţe!

Intr-un gest de sfidare, îsi ridică bărbia. Dar ar fi preferat să dispară. Ah! Dacă podeaua s-ar deschide sub picioarele ei...

- Aseară, m-am prezentat folosind varianta chineză a numelui meu.

Este un obicei pe care l-am deprins pentru a mă feri de exagerata indiscreţie a unora dintre colegii tăi.

- Şi totusi, stiai că voiam să te întâlnesc, Edward Payton! De ce mi-ai ascuns adevărul?

Părea compătimitor, dar nu intenţiona să se scuze.

- Am avut cu adevărat de gând să-ţi dezvălui identitatea mea. Contam s-o fac în timpul cinei... Din nefericire, sau din fericire, ocazia nu s-a prezentat.

Se lăsase amăgită cu o usurinţă pe care si-o reprosa deja.

- Te rog, Anne, ia loc. As vrea să mă asculţi.

Ea înaintă, cu capul sus, dar chinuită de un alt foc

decât cel al mâniei. în ciuda dorinţei furioase de a părăsi imediat acest birou, se aşează pe una dintre cele două canapele albe. Domnişoara Dawes apăru brusc, fără să fi fost chemată de Kai Shanpei. Aducea un platou lăcuit, pe care se afla un ceainic de porţelan fin şi două ceşti mici. El aşteptă ca ea să iasă pentru a turna ceaiul şi a relua conversaţia.

- Am apreciat din plin seara noastră. N-am trăit ceva atât de agreabil de mult timp. Te rog să mă crezi când îţi spun că n-aveam intenţia să te induc în eroare.

- Atunci, care au fost exact intenţiile tale, domnule Edward Payton?

El îşi păstră calmul.

- Ştii foarte bine că nu caut publicitate. Am motive serioase să procedez astfel. Fără a da nume, îţi voi spune că unii ziarişti au mers uneori prea departe şi într-un mod crud. Din acest motiv, am avut de suferit. Familia mea de asemenea.

Stând dreaptă şi ţeapănă pe marginea canapelei, ea replică:

- Şi ai hotărât să te răzbuni pe mine?

Dar acuzaţia lui violentă nu-i putea şterge nicidecum amărăciunea. Insistă:

- Poţi fi mândru, ai reuşit!

El îşi lăsă privirea să rătăcească peste faţa ei răvăşită.

- Te înşeli.

Ea îşi întoarse privirile spre marele acvariu încastrat în perete, în care înota un peşte multicolor... Era frământată de emoţii contradictorii. Derutată, jignită, neliniştită, simţea că se sufocă. înghiţi cu greu nodul din gât, pentru a slăbi menghina care simţea că o înăbuşe.

- Vreau să-ţi spun ceea ce probabil ai auzit de sute de ori: eşti o femeie excepţională.

îşi alegea cuvintele fără grabă.

- Pasiunile fără viitor sunt o pierdere de timp şi energie. Numai inteligenţa şi căldura umană mă atrag. Te-am remarcat deoarece din gesturile şi din vocea ta emană o vibraţie cu totul deosebită. Ca un mesaj secret, care-mi dezvăluia calitatea ta.

- Un motiv în plus pentru a nu-ţi ascunde adevărata identitate, zise ea, cu un uşor tremur al buzei inferioare.

- Dacă m-ai fi cunoscut imediat sub numele de Edward Payton, n-am fi avut niciodată decât o relaţie de afaceri. Şi... eu voiam altceva pentru noi.... Cu buzele tremurând, pe punctul de a ameţi, îşi înăbuşi cu greu surprinderea.

- Kai.... vreau să spun Edward...

- Lasă-mă să termin.

Ea clătină din cap şi se aşeză în sfârşit confortabil pe canapea. Un al şaselea simţ o avertiza că acest bărbat remarcabil nu făcea deseori confidenţe. Şi ea voia, nu, trebuia să afle mai multe despre el.

- Când ai solicitat o întrevedere, am cerut o anchetă

aprofundată asupra trecutului tău profesional... Ai fost de o onestitate rară şi sunt onorat de a fi fost ales de o persoană atât de integră.

Anne nu-si credea urechilor.

El se aplecă spre ea, cu privirea strălucind de o sinceră admiraţie.

- Esti cea mai constiincioasă si cea mai obiectivă dintre toţi ziaristii.

Ea rămase fără glas, bucuria accelerându-i ritmul bătăilor inimii.

- Incă ceva, zise el cu o voce înăbusită... Ţin să te revăd în particular.

Intre îndoială si dorinţă, privirea Annei se întunecă de incertitudine. Totusi, prenumele acestui bărbat hotărât lucru derutant, îi veni firesc pe buzele tremurânde.

- Kai... Pot să-ţi spun astfel? Mă flatezi. Pot să te asigur că articolul meu nu te va decepţiona. Dar, fără să regret ce s-a petrecut între noi, trebuie să-ţi spun ceva. In plan afectiv, sunt la fel de exigentă. Ori, tu esti căsătorit.... O stiu.

- Acesta nu este un secret pentru nimeni.

- N-o să-mi propui totusi să...

Ea scutură încet din cap si vocea ei nu mai era decât un murmur.

- Noaptea trecută, nu-mi dau foarte bine seama ce mi s-a întâmplat. M-am simţit foarte singură. Şi.... încă o dată,

nu regret nimic, dar n-am distrus niciodată o căsnicie. Nu vom putea reîncepe.

- Nu există o căsnicie de distrus.

Vocea lui răsună ca un tunet îndepărtat.

- Barbara, soţia mea, este foarte bolnavă de mai mulţi ani. Puţin oameni o ştiu.... Eram deja pe punctul de a divorţa, când alcoolismul a sfârşit prin a o arunca într-o psihoză incurabilă.

- îmi pare rău.

Anne se simţea profund bulversată şi fu incapabilă de a găsi cuvintele potrivite.... Oricum, Kai nu voia mila ei. Avea prea multă mândrie. Kai este un bărbat, îşi zise ea, care nu obişnuieşte să se dea bătut.

- Este la spital?

- Nu. Barbara trăieşte în casa noastră de la ţară, în nordul Kowloonului, înconjurată de infirmiere şi de servitori.

Privirea Annei alunecă spre acvariu, unde aerul care intra producea o mică învolburare. Credea întru totul în sinceritatea lui Kai. Dar atâtea revelaţii în acelaşi timp... Mult, era prea mult.... Bău câteva înghiţituri de ceai. Ce-ar trebui, oare, să răspundă?

- înţelegi că aceste confidenţe nu interesează pe nimeni, preciză el.

- Ai cuvântul meu.

- în ce ne priveşte, Anne, nu te oblig la nimic.

Ochii săi negri străluceau de acea pasiune reţinută care dădea felului său de a înţelege dragostea un farmec cu totul deosebit.

- Dacă relaţia noastră te-ar pune într-o situaţie neplăcută, aş fi la fel de jenat.... Voi aştepta hotărârea ta. Meriţi să ştiu să aştept.

în mod ciudat, îi venea să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Fusese de-ajuns o noapte în braţele acestui bărbat pentru a trece pe planul secund ambiţiile ei profesionale.

- O să-mi dai material pentru cel mai bun articol al meu, zise ea cu o voce emoţionată.

Se ridicară în acelasi timp.

- Domnisoara Dawes îţi va fixa o întâlnire pentru săptămâna viitoare. Vom putea astfel începe plicticoasa treabă de a-l diseca pe Edward Payton.

El îi zâmbi în timp ce o conducea spre lift. Mâna lui ţinea braţul Annei cu căldură si fermitate.

- Vrei să iei micul dejun cu mine, duminică? Ştiu că esti intrigată de inima Chinei care bate în Hong Kong. O vom putea descoperi împreună.

- Mi-ar face mare plăcere, zise ea.

- Voi trece să te iau la ora nouă.

O privea stăruitor, ca si cum se temea că nu va mai vedea niciodată modul suveran în care-si înălţa capul sau conturul senzual al buzelor ei.

Când ascensorul se deschise, Anne se repezi înăuntru.

Se întoarse si-l văzu pe Kai dispărând în spatele usilor care se închideau. Vru să-si uite tulburarea si să se gândească doar la satisfacţia de a fi pe punctul să scrie articolul vieţii ei.

Taxiul claxona în ambuteiaj în timp ce Anne se simţea ameţită în încercarea ei de a înţelege semnificaţia exactă a ultimelor douăzeci si patru de ore...

Nu venise ea în întâmpinarea complicaţiilor sentimentale din care va iesi, încă o dată, profund rănită? Trebuia oare să renunţe la scuturarea jugului muncii ei de sclavă? Oricum, un lucru rămânea câştigat: nu era pe punctul să renunţe la jurământul făcut după divorţul său, de a nu se mai dedica niciodată trup şi suflet unui bărbat.

Dădu buzna în biroul şefului ei. Cu un aer mai nepăsător ca oricând, Dick Tabor aruncă o privire ceasului său.

- Este aproape ora cinci, Hunter! Recepţiile nocturne te epuizează, la vârsta ta?

Prea agitată ca să-şi acorde timp să se explice, flutura prin faţa ochilor lui Dick o carte de vizită.

- Priveşte, dragul meu!

- Edward Payton, preşedinte şi director administrativ al întreprinderilor Victoria...

El fluieră, admirativ.

- Atenţie! îi ştiu pe unii care vor fi bolnavi de gelozie.

Ea ridică din umeri, se aplecă deasupra biroului şi

anunţă cu un surâs:

- Iau cu mine dosarele şi studiez cu sârguinţă subiectul în acest sfârşit de săptămână.

- Dă-i drumul. Ah! Altceva, totuşi...

Deschise un sertar şi scoase un dosar plin de documente.

- Iată ce căutai despre problema refugiaţilor. Le vei vedea luni.

Anne făcu un semn maşinal din cap. I se ceruse un raport despre cele două sute de mii de refugiaţi care părăseau în fiecare an China populară şi care erau înghesuiţi în barăci sordide. în cursul cercetărilor ei, Anne descoperise că familii întregi erau reduse la mizerie, în timp ce erau exploatate de dimineaţă până seara în uzinele din Hong Kong.

- Pe luni, zise ea.

Se duse în biroul ei pentru a-si lua dosarele.

Sâmbătă dimineaţa dădu câteva telefoane si petrecu o bună parte din timp supraveghind-o pe tânăra fată care venise să-i facă menajul. Dar o obseda o imagine: o figură de sfinx pe care o animau senzualitatea gurii, strălucirea ochilor negri.... Un fior de dorinţă o străbătea îndată ce-si amintea mâinile lui pe corpul ei.

Luă un prânz usor: crab rece si o salată de brocoli. Apoi se instală într-un sezlong, înconjurată de dosarele cu datele despre Edward Payton. Sublinie paragrafele în care

se vorbea despre soţia sa. Fotografiile relevau o roscată încântătoare, dar ai cărei ochi negri exprimau o stranie nostalgie.

Sărmana... Emoţionată, Anne se întreba ce durere teribilă o putuse împinge pe această femeie spre mirajele sumbre ale alcoolismului. Apoi simţi un profund respect pentru Kai, care nu-si abandonase niciodată soţia, în ciuda unei situaţii atât de penibile.

La sfârsitul după-amiezii cercetase toate documentele si schiţase liniile importante ale articolului. Făcu o baie foarte caldă, parfumată cu iasomie, ronţăi o felie de pâine prăjită si bău o ultimă cească de ceai înainte de a merge la culcare.

Somnul întârzia să vină. Prin fereastră, vedea stelele strălucind în noaptea caldă si, brusc, dorinţa puse stăpânire pe ea. Se întoarse spre partea de pat unde se odihnise Kai. Cât de gol părea dintr-o dată... închise ochii la amintirea corpului său, la ecoul plăcerii absolute pe care i-o dăduse. Când adormi, surâdea....

- Frumoasă vreme, nu-i aşa? Nu puteam face o alegere mai bună pentru a descoperi Hong Kongul.

Kai era îmbrăcat în pantaloni negri strâmţi şi un tricou alb care scotea în relief lărgimea umerilor. Anne strecură o privire spre el în timp ce întorcea cheia de contact. întâlnise eurasieni de când sosise, dar niciunul nu avea perfecţiunea lui Kai.

Când Mercedesul trebui să încetinească în dreptul Bulevardului Reginei, el îi surprinse surâsul.

- Mă vei considera indiscret dacă te întreb ce te amuză?

Ea izbucni în râs.

- Ştii, râd de mine însămi... înainte de a te întâlni, îmi imaginam un bătrân bărbos, vanitos, cu ochii ca doi nasturi de ghete şi cu un nas butucănos.... în plus, te credeam atins de o gută incurabilă.

O asemenea descriere îl făcu să surâdă.

Ea adăugă:

- Nu corespunzi nicidecum acestui coşmar...

Simţea o adevărată admiraţie pentru abilitatea lui Kai de a zădărnici curiozitatea ziariştilor.

- Am descoperit că nu există absolut nicio fotografie de-a ta. Şi nici ascendenţa chineză, nici vârsta nu sunt menţionate în articolele pe care le-am putut citi.

Il văzu că se încruntă.

- Există pentru asta un motiv excelent, zise el. Imi cer imperios dreptul de a vedea orice articol înainte de a fi publicat. Şi nu permit nimănui să dezvăluie faptul că sunt eurasian.

- Dar aceasta este cenzură!

- Nu. O simplă precauţie. Vreau să fiu sigur de corectitudinea informaţiei. Când colegii tăi americani protestează împotriva deciziei mele, refuz pur si simplu să-i primesc.

- Şi interdicţia de a vorbi despre originile tale? Oare ţi-e rusine că esti eurasian?

- Nu. Din întâlnirea a două civilizaţii, mi s-a transmis ce este mai bun în fiecare dintre ele. Dar am văzut viaţa particulară a părinţilor mei invadată fără rusine timp de prea mulţi ani. Nu vreau ca asta să mi se întâmple si mie.

Anne sesiză, când vorbea despre trecut, cum figura i se întunecă. Era o dovadă că unele răni nu se vindecă niciodată...

El continuă:

- Tatăl meu era ofiţer în armata britanică si mama aparţinea nobilimii chineze. Căsătoria lor a fost o bresă în bariera socială de netrecut. Mai cu seamă că aceasta se petrecea în timpul celui de-al doilea război mondial. Faţă de familia sa, mama si-a pierdut demnitatea, iar tata a fost dezmostenit de ai săi.

- Ce dramă! zise ea.

- Să nu exagerăm. N-a fost o tragedie corneliană... Dragostea lor a fost destul de puternică pentru a rezista răutăţilor. Numai că au trăit puţin mai deoparte... Dar fericiţi.

Indiscutabil, personalitatea lui Kai prezenta tot atâtea faţete ca un caleidoscop multicolor. Şi Anne dorea foarte mult să nu lase niciuna din ele în umbră... Dar o lungă tăcere se instală între ei. Kai considera probabil că vorbise deja prea mult.

- Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă.

- Am intenţia să-ţi arăt câteva lucruri.

Tonul său liniştit, zâmbetul larg regăsit, dovedeau că rolul de ghid era departe de a-i displace.

- Vom începe cu Grădina botanică. La această oră, vei putea să descoperi Tai Chi Chuan.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

- Tai Chi seamănă cu o repetiţie de balet. Cei care îl practică perpetuează de fapt o veche tradiţie de patru sute de ani. Călugării taoişti l-au inventat pentru destindere după o lungă şedinţă de meditaţie.

Kai opri maşina pe o stradă şerpuită, mărginită de eucalipţi înalţi. Mână în mână, se angajară pe o potecă umbrită, una din numeroasele căi de acces spre hectare întregi protejate de terase şi de grădini. Anne era încântată de abundenţa pomilor fructiferi: arbori de papaia şi de goiava, mandarini, caişi japonezi. Kai cunoştea numele fiecărei specii.

Grădinile erau o sărbătoare de culori unde dominau hibiscuşii roşii sau roz şi plante agăţătoare cu flori mov, stacojii, portocalii.

Ceaţa matinală se ridicase, iar florile şi arbuştii emanau atâta parfum, încât Anne se oprea mereu pentru a inspira adânc aerul încărcat de miresme.

într-o poieniţă zări vreo douăzeci de bărbaţi care păreau să mimeze o luptă de box.

- Acestea sunt exerciţiile despre care îmi vorbeai?

- Da. Tai Chi include patruzeci de mişcări care corespund fiecare antrenării unei părţi a corpului.

- Numai bărbaţii practică Tai Chi? întrebă ea ca şi cum lansa o provocare.

- Nu. Dar femeile sunt mai discrete. Ele preferă să exerseze aşa ceva în spatele gardului viu.

- Fascinant! Odinioară, am practicat şi eu yoga. Mi-ar plăcea mult să reiau, dar nu dispun de timp liber.

- Yoga este excelent pentru suflet. Tai Chi de asemenea. Aş putea să te iniţiez, dacă doreşti.

- De ce nu? Mi-ar plăcea să am graţia şi seninătatea acestor bărbaţi.

- Până atunci, să mergem să ne destindem în Grădina zoologică.

încântată să împărtăşească împreună acest univers, îl urmă cu un pas uşor.

De-a lungul aleilor şerpuite, păsări multicolore ciripeau. în cuşti se adăposteau animale de toate felurile. Maimuţele, apoi focile, le oferiră un festival de ghiduşii...

- Câte lucruri interesante sunt de văzut! zise ea.

- Ne aflăm doar la început...

Se întoarse spre ea. Anne simţi din nou intensitatea privirii lui, gata să-i pătrundă gândurile. Sângele îi alerga mai repede în vene. Atunci, îsi oferi faţa brizei iodate venind dinspre mare.

- Ţi-e foame?

- Sunt lihnită.

La hotelul aflat în apropiere, sala de mese avea un farmec tipic englezesc. Kai comandă un bogat mic dejun care, pentru a fi perfect britanic, includea un bol cu marmeladă de portocale.

Cu siguranţă, îsi zise ea, acest bărbat este surprinzător... După ce-si petrecuse dimineaţa făcând-o să descopere lumea chineză, avea, în această sală de mese, dezinvoltura unui gentilom englez în clubul său particular. La el, pasiunea dădea savoare realismului. O mare sensibilitate îi tempera severitatea. Un bărbat de fier si de catifea... Şi când se gândea că va fi probabil obligată să-si facă valizele înainte de a-l fi putut cunoaste cu adevărat...

In timp ce se urca lângă el în masină, ea exclamă copilăreste:

- Am mâncat prea mult. Nu mai pot. Din fericire, am ales vesminte largi în dimineaţa asta.

Era într-o ţinută degajată: pantaloni din pânză albă si o bluză bleumarin.

- Ar fi trebuit să-mi pun o rochie mai elegantă. Nu stiam că este atâta rafinament aici, duminica.

- Esti foarte frumoasă, cu sau fără vesminte.

Ea îsi ţinu respiraţia. Se opriră, faţă în faţă.

- Imi place când porţi părul pe umeri.

Vocea sa, uşor voalată, o făcu să vibreze. Degetele lui

Kai se strecurară în cascada de aur. Ea îşi simţi genunchii tremurând.

Striaţii de purpură despicau orizontul albastru, când Mercedesul opri în faţa imobilului Annei, în ciuda semnului care interzicea staţionarea.

- Data viitoare, zise el, vom vizita Kowloonul.

- Oh, da, vei putea să-mi arăţi satul de barăci al refugiaţilor. Mă ocup şi de această problemă şi am nevoie de informaţii.

- Refugiaţii? Sunt departe de tranzacţiile mele cu diamante.

Pe sub lungile lui gene negre, pe jumătate coborâte, îi adresă
o privire scrutătoare.

- Meseria îmi cere să abordez aspecte extrem de diverse...

- Ce mai vrei să afli?

- Vreau să scot la iveală toate aspectele sub care sunt exploataţi aceşti oameni naivi şi săraci.

El păru contrariat.

- Este un subiect arzător. De ce să răstorni munţii? O să te loveşti de persoane foarte puternice. Este foarte riscant să te apropii de asemenea oameni când îşi simt ameninţate interesele.

- Adevărat? S-ar putea să întâmpin mai multe dificultăţi decât cu tine?

Râsul ei risipi toată tensiunea. El o conduse până la intrarea în casă, adăpostită de o arcadă.

- Acum te las, Anne.

Buzele lui îi atinseră uşor obrazul, iar privirea întârzia asupra gurii ei.

- Somn usor, floarea mea de lotus.

Cuvinte la fel de încântătoare ca parfumul lui de mosc...

Trebuia oare să se simtă respinsă, sau să fie usurată că beneficiază de o pauză? Respinsă? Nu. Ar fi vrut, probabil, să rămână cu ea. Incercă să nu se mai gândească la ceea ce-i lipsea: magia diabolică a mângâierilor lui.

In hol, asteptă să vadă dispărând luminile din spatele Mercedesului înainte de a lua ascensorul. Ajunse înaintea usii cu inima usoară: Kai Shanpei.... Edward Payton... In sfârsit, oricine esti cu adevărat, îmi placi mult.

Capitolul 3

- Ştii că, în treisprezece ţări, bârfa este ilegală?

Obişnuită cu ocazionalul lor schimb de informaţii confidenţiale şi de bârfe, Madge Rogers se aşează greoi pe un colţ al biroului Annei.

Cu un aer ursuz, Anne îşi ridică ochii de pe un vraf de documente. Un zâmbet slab apăru pe buzele ei.

Madge o privi cu un aer dezaprobator.

- Unde a dispărut entuziasmul tău? Când te ocupi de două dintre subiectele cele mai interesante din Hong Kong, nu faci figura asta. Mi se pare că ar trebui să pluteşti ca un zmeu la sărbătoarea Dragonului.

Anne respiră adânc, fără a reuşi să se relaxeze. îşi pierduse energia obişnuită. Dar cum să explice această bruscă oboseală fără să dezvăluie încurcătura sentimentală care o chinuia?

- Mă simt obosită, zise ea.

Era însă o scuză slabă. Regreta că nu-si putea descărca inima. Madge nu-i era atât de apropiată.

- Te lupţi împotriva acestui Payton, presupun...

Aplecată asupra primei pagini din "China Post", Madge n-o văzu tresărind. Era foarte aproape de adevăr, dar departe de a-si da seama.

- Se pare că este cu adevărat nesuferit în raporturile cu presa.

- Este greu de abordat...

Anne îsi reprimă un zâmbet: dacă Madge ar sti adevărul!

- Vei găsi tu punctul slab. Nu rămâi niciodată mult timp blocată, nu?

Se ridică si se duse la biroul ei, deoarece suna telefonul.

- Apropo, adăugă ea, îmi place noua ta coafură. Cocul tău era elegant, dar prea sever.

Spontan, Anne atinse cu vârful degetelor suviţele blonde revărsate peste umeri. Nu-si mai schimase coafura după plimbarea cu Kai.

Anne îsi răsfoi agenda în care majoritatea paginilor erau albe. După două întrevederi în biroul lui Kai, nu avea încă material suficient pentru un articol solid. El fusese cooperant, peste asteptările ei... Nu, problema nu era aceasta. Realul obstacol provenea dintr-un fenomen curios: îndată ce începea să vorbească, ea înceta să gândească, fermecată de modulaţiile vocii lui calde. Şi, când îsi sublinia cuvintele cu un gest al mâinii, nu se gândea decât la mângâierile lui.

Sunt nebună, bombăni ea. Absolut, complet nebună!

- A, B, C, D...

Peste umărul Annei, Dick Tabor citi ce începuse să dactilografieze.

- Uimitor început, Hunter!

- Nu mai poţi fi liniştit, aici? Nu fac decât să mă încing,

zise ea caustic.

Văzu zâmbetul lui Dick ştergându-se.

- îmi pare rău...

O bătu amical pe umăr.

- Toţi avem zilele noastre proaste. Dar nu-mi place să exercit presiuni asupra ta. Dacă sunt prea multe problme cu acest articol despre Payton, n-avem decât să renunţăm.

- Nu sunt sub presiune, răspunse repede. Mulţumesc, totuşi.

- Bine! Bine!

El făcu un mic gest de apărare.

- Ascultă sfaturile unui veteran care s-a ales cu ulcer la stomac... Acest articol nu va fi obligatoriu un mare succes. Atunci, de ce să risipeşti atâta energie? Deschide alte dosare. Biroul tău are destule.

Ea fu gata să protesteze.... Nu putea oare sesiza ce femeie solitară şi descumpănită se ascundea în spatele măştii perfecţiunii profesionale?

- Pe deasupra, continuă el cu o voce fermă, New York-ul se impacientează când află de povestea refugiaţilor. Ei cer o serie de articole şi tu n-ai scris un singur cuvânt.

Se aplecă spre ea peste birou.

- Nu-i mai pot lăsa să astepte. Treci imediat la treabă sau am s-o las baltă. Dar vei fi prima care să regreţi. Este vorba de pâinea ta, în cazul că ai uitat.

- Nu uit nimic.

Cu pumnii strânsi, îsi zise că era prima care-si detesta atitudinea.

- Nu-ţi face griji. O să mă apuc de treabă.

O săptămână întreagă o dedică primelor articole dintr-o serie care promitea, după părerea lui Dick, să fie remarcabile. Stimulată de compliment, găsi timp să facă o primă triere a informaţiilor despre Edward Payton.

Lăsând inima deoparte, ca pe un lux inutil, îsi regăsi încrederea în ea însăsi.

Această muncă îndârjită avu drept rezultat o impresie de triumf foarte palpitant când expedie, în sfârsit, rezultatul dactilografiat. Telefonul nu întârzie să sune fără oprire. Redactorul-sef din New York al agenţiei îi adresa felicitări. "Puncte de vedere asupra lumii" sugera câteva corecturi la articolul despre Payton. Primi trei cereri suplimentare pentru seria privind refugiaţii.

Dar noaptea, înainte de a adormi, nu avea decât amintirile care să-i ţină companie.... Atunci, o impresie de vid revenea, în timp ce nu vedea decât ochii negri ai lui Kai.... Ziua, totul îi amintea de acest bărbat: frumuseţea si parfumul florilor, un cuplu mergând mână în mână, strălucirea apusurilor de soare sau primele licăriri ale zorilor.

Lucra când sună telefonul. Fără să-şi ridice privirea din dosare, întinse mâna spre receptor.

- Bună ziua, Anne.

Inima ei tresări.

- Kai!

- îmi pare rău că n-am sunat mai curând. A trebuit să fac o călătorie neprevăzută la Tokyo. Nu m-am întors decât noaptea trecută.

- înţeleg. Şi eu am fost foarte ocupată.

Cu ochii închişi, revedea fiecare detaliu al feţei şi corpului său.

- Vei fi foarte curând în "Puncte de vedere asupra lumii”.

- Felicitări!

După tonul vocii lui, ar fi jurat că zâmbea.

- Am o conferinţă peste câteva momente, zise el, dar ţineam să te invit la casa mea de pe muntele Victoria. Aş putea veni să te iau pe la ora zece?

Hotărât lucru, avea o voce catifelată.... Bucuria strălucea în privirea Annei.

- Sunt încântată. De acord.

în cele două zile următoare, întâmpină dificultăţi de concentrare: Kai era prezent în toate gândurile ei.

Când se trezi sâmbătă dimineaţă, cerul însorit promitea o zi minunată. îşi puse rochia de mătase albă presărată cu flori roşii pe care o cumpărase în ajun dintr-o toană... Lui îi plăcea oare acest veşmânt care i se mula pe corp ca o a doua piele? Corsajul, reţinut de bretele fine de umerii albi ca laptele, îi dezvăluia începutul sânilor. Nu purtase

niciodată o rochie atât de îndrăzneaţă, dar se simţea în largul ei. îşi examină îndelung imaginea în oglindă. Părul lăsat liber îi atingea uşor tâmplele şi obrajii înainte de a cădea în cascadă pe spatele gol. Lui îi va plăcea această înfăţişare mai dulce, mai feminină. Era sigură.

- Eşti fermecătoare!

Câteva cuvinte, o privire mângâietoare: toate eforturile Annei se vedeau recompensate.

Mercedesul era decapotabil şi Anne savură adierea parfumată a vântului în timp ce maşina aluneca spre pantele înverzite ale muntelui Victoria.

Când ajunseră la poalele muntelui, Kai încetini. Anne îşi ridică privirea spre culme. Pereţii de granit nu aduceau, incontestabil, o notă apăsătoare în acest cadru verde şi liniştit care domina portul.

- Ai trăit întotdeauna pe înălţimile Hong Kong-ului?

- M-am născut aici. Părinţilor mei le plăcea răcoarea muntelui.

Anne arătă un mic dâmb cenuşiu pe colinele verzi.

- Ce este acela? S-ar spune că o turturică încearcă să escaladeze muntele.

- Nu este decât o simplă ridicătură pe care însă chinezii o privesc într-adevăr ca pe o turturică. Legenda spune că Hong Kong-ul va dispărea în mare, în ziua când aceasta va ajunge în vârf.

Depăşiră câteva locuinţe elegante înainte de a coti pe

o alee umbrită de bananieri, la capătul căreia Anne descoperi o casă impresionantă în stil chinezesc.

Coloane zvelte susţineau un acoperis din ţigle lucioase cu marginile ridicate. Dincolo de casa luminată de soarele care se strecura printre copaci, văzu arcul unei punţi care ducea la un mic pavilion cu aspect de pagodă. Un zid înalt rosu proteja această oază de liniste, această locuinţă cu înfăţisare aproape monahală.

- Ce încântătoare.... murmură ea.

Usa masivă, sculptată în întregime, se deschidea spre umbra răcoroasă a unui vestibul. La dreapta, Anne văzu un salon spaţios, unde se afla un pian cu coadă. O partitură era deschisă pe pupitru. Parchetul reflecta ca o oglindă, razele soarelui care se strecura printre ferigi imense, dispuse ici si colo, în jardiniere îmbrăcate în lemn de abanos.

- Magnific! Cânţi la pian?

O mică licărire se aprinse în ochii negri ai lui Kai si un surâs usor apăru pe buzele sale.

- E un mod de a mă destinde. Dar nu este tot ceea ce prefer... Am o slăbiciune pentru Chopin. Pot cânta ore întregi. Mă face să pierd noţiunea timpului.

Acest bărbat nu va înceta asadar niciodată s-o surprindă? Se pregătea să-i vorbească despre această serie de pendule asezate într-o vitrină, când remarcă prezenţa unui chinez la intrarea în salon. Apărut ca o

umbră, părea să plutească într-un costum din pânză gri si se exprima acum într-o chineză rapidă.

Kai folosi aceeasi limbă pentru a-i răspunde, apoi reveni la engleză:

- Anne, iată-l pe Chen, servitorul meu... Invitata mea, domnişoara Hunter. Chen se înclină în faţa ei, apoi se îndepărtă cu mersul lui neauzit.

- Scuză-mă că am vorbit în chineză, dar Chen nu ştie două limbi, deşi înţelege câteva cuvinte englezeşti. Bunul mers al casei cade în întregime asupra lui. Şi am foarte puţine ordine de dat. Ştie bine ce are de făcut. După o rapidă vizită a casei, ieşiră pe terasa care dădea spre grădină. Priveliştea era splendidă. în port, la poalele muntelui, se zăreau pânzele sampanelor şi rotocoalele de fum ale vapoarelor cu aburi.

- Cât de liniştit pare totul, zise ea.

Kai o ţinea de talie şi ea îşi odihnea capul pe umărul lui. Singurătatea dispăruse. I-ar fi plăcut ca un asemenea moment să nu se sfârşească niciodată...

El aruncă o privire gravă asupra profilului Annei şi mărturisi:

- Acest loc întruneşte toate visurile mele. Este casa mea, aici sunt rădăcinile mele şi, când sunt departe, mă revăd adeseori, în picioare pe această terasă, şi-mi spun că este de-ajuns să revin aici pentru a regăsi acest peisaj de frumuseţe şi de tihnă.

Rămaseră un timp tăcuţi, în aceeaşi comuniune cu natura. Apoi, privirea Annei fu atrasă din nou de pavilionul pe care-l zărise coborând din maşină.

- Aş vrea să merg acolo, zise ea.

Mica punte trecea peste un lac, unde Anne putu admira un enorm peşte roşu care înota printre somptuoasele flori de lotus în mijlocul unor frunze late de culoarea smaraldului.

In interiorul pavilionului, scaune din bambus înconjurau o masă sculptată pe care erau asezate două cesti minuscule si un mic urcior cu alcool de orez, un platou cu fursecuri cu migdale si fructe zaharisite. Intr-o vază din opal cu gâtul lung, flori de cires parfumau aerul.

- Speram că vei fi atrasă de acest loc. Ii cerusem asadar lui Chen să ne pregătească ceva.

Kai umplu cestile cu alcool de orez.

- Vrei să mi te alături?

Ii oferi o cescuţă.

- Gan Bei! zise ea.

El se amuză de felul în care rostise ea "până la fund" în chineză... Ciocniră cestile si băură, ochi în ochi, înainte ca el să revină la o altă problemă.

- Vorbeste-mi despre proiectele tale, acum că ai terminat articolul despre Edward Payton.

- Lucrez la problema refugiaţilor. As vrea să vizitez unul din satele lor.

Il văzu întunecându-se.

- Te prevenisem. N-am fost destul de clar?

- Nu stii că pericolul face parte din viaţa unui reporter?

- Renunţă la aceste articole, Anne.

- Oh, nu! Nu strica această zi cu o asemenea discuţie, Kai.... Ca si pentru tine, munca îmi este indispensabilă. Nimic nu mă va face să-mi schimb părerea.

Ea îi susţinu privirea într-o tăcere scurtă, dar încordată.

Apoi, dintr-o dată absent, el reveni la alcool.

- Cum îţi petreci timpul liber? întrebă ea în cele din urmă. Mi-ai vorbit despre preferinţa ta pentru pian. Mi-ar plăcea să te ascult într-o zi.

Anne încerca să-i risipească nemulţumirea. Dar el nu răspunse imediat şi Anne se temu de ce era mai rău.... N-ar fi dorit să-l părăsească.

- îmi place, de asemenea, să gătesc.

în mod făţiş, se străduise să evite o înfruntare verbală. Continuă:

- Am intenţia să încerc o nouă reţetă, în această seară. Chen este plecat până luni. Eşti aşadar promovată ajutor de bucătar....

- Foarte riscant. Eu gătesc atât de puţin. Fiind mult timp ocupată şi mai ales pe drumuri, sunt obligată să prânzesc unde mă aflu, sau chiar să sar peste mese.

- Va fi suficient să urmezi indicaţiile mele.

- Foarte bine, şefule!

Se ridică şi imită un salut militar.

- Există, totuşi, mai întâi o mică problemă, zise el.

în picioare în faţa ei, o domina cu statura lui. Privirea lui intensă cerceta ochii ei uimiţi. Şi, pe neaşteptate, îşi strecură un deget între sânii ei.

- Am o poftă nebună să respir parfumul senzual al corpului tău. Dorinţa o copleşi. Buzele ei se deschiseră sub focul sărutului lui. Brusc, o ridică în braţe şi o duse fără grabă, cu paşi supli, în interiorul casei.

Un soare cald scălda camera. El făcu să alunece bretelele rochiei în timp ce ea avea impresia că pluteşte în abisul catifelat al ochilor lui. Buze fierbinţi îi căutară ceafa.

- Floarea mea de lotus...

Rochia căzu. Sânii ei de un alb strălucitor simţiră pielea aurie şi caldă a lui Kai. El îşi înfipse degetele în părul de aur şi buzele lor se uniră.

- Kai...

Goi, se întinseră unul lângă altul pe cuvertura de mătase care acoperea patul din lemn de trandafir.

- Nu-mi pasă de nimic, murmură ea.

Tremurând toată, se abandonă vrajei sărutărilor lui.

- Ai dreptate...

De abanos şi de platină, ochii lor se întâlniră.

- Aici şi acum... Da, zise el.... Nimic altceva.

El se aplecă asupra pieptului ei somptuos în timp ce, amestecate cu razele soarelui, degetele Annei explorau

spatele lui musculos. Săruturile lui coborâră tot mai jos, făcând-o să geamă de plăcere, să simtă că ia foc, că se pierde în frenezia sălbatică a pasiunilor carnale.

Kai înălţă capul şi o privi. Ochii ei străluceau ca roua la primele raze ale soarelui. Se strecură lângă ea şi-i luă faţa în mâini.

- Toate florile pământului.... într-o singură femeie.
- Cine sunt ele?
- Vom vorbi despre ele mai târziu...

Culcat pe spate, o făcu să se întindă deasupra lui. Corpurile lor îsi găsiră fără întârziere acelasi ritm. Era fuziunea ambrei si fildesului: erupţia vulcanului care fierbea în ea... Sudaţi unul de altul, inversară poziţiile.

- Kai! strigă ea.

In febra îmbrăţisării lor, a dorinţei împărtăsite, plăcerea lor năvalnică urcă într-un crescendo irezistibil.

- Kai!

Ii strigă numele, încă si încă.... Cu mâinile înclestate pe soldurile ei o strigă si el în vâltoarea pasiunii lor vulcanice.

Apoi alunecă alături. Ea îi mângâia îndelung părul, în timp ce respiraţia lor se linistea. Şoapte tandre se ridicau în briza serii. In cele din urmă, adormiră unul în braţele celuilalt.

Anne se trezi prima, îmbrăcă rochia mătăsoasă si înaintă spre fereastră. Soarele la asfinţit părea o minge de foc suspendată deasupra portului. Se aplecă în afară: vântul care se ridica făcu să-i zboare suviţele blonde.

- Ah! Dacă as fi fost pictor, în loc de a fi muzician...

Sprijinit într-un cot, Kai o urmărea cu o privire tandră. In
nuditatea lui, părea el însusi o operă de artă. Anne îi adresă un surâs timid peste umăr, în timp ce el venea să i se alăture.

Când mingea de foc se scufunda în mare, el îsi puse obrazul pe părul ei de aur.

In seara asta, inima ei era împăcată.

Capitolul 4

Perfect stăpân pe maşina sa, Kai rămânea totuşi foarte prudent pe drumul îngust care şerpuia pe coasta muntelui. Fără voia ei, Anne admira fascinată profilul lui de medalie, întrebându-se cum avea să poată reveni la activitate, după două zile de mângâieri şi de extaz. Se înfioră. Dar vântul muntelui n-avea nimic de-a face cu asta.

- Nu ţi-e frig?

El îi aruncă o privire fugitivă, ca răspuns la gândurile sale.

- Vom ajunge curând să regăsim căldura înăbuşitoare a oraşului. Muntele Victoria va fi o amintire răcoritoare de-a lungul săptămânii. Ea cercetă în penumbră expresia chipului său în timp ce reveneau conflictele primelor zile. Dacă o făcea să-şi piardă cumpătul când o strângea în braţe, era foarte decisă să regăsească o viziune mai realistă asupra lucrurilor înainte de a deveni sclava magnetismului său...

- E în ordine. Mulţumesc.

Vocea sa nu-i trădase lacrimile care-i urcau în ochi. Cum putuse oare să se lase distrasă în asemenea măsură de la munca sa? Avea neapărat nevoie să-si reia obligaţiile profesionale, ca o pavăză.

- Putem cina împreună, mâine seară?

Simţi intensitatea privirilor lui, învăluind-o în timp ce părea absorbită în contemplarea copacilor ale căror ramuri

formau o boltă deasupra drumului.

- Trebuie mai întâi să-mi consult agenda, zise ea repede. O mulţime de mesaje trebuie să mă astepte.

Incerca să ia distanţă faţă de el. Dar fu cât pe ce să tresară sub impactul dureros al propriilor cuvinte.

Mercedesul se strecura prin aglomeraţie în timp ce se apropiau de casa Annei. Cu braţele încărcate de pachete ambalate în culori vesele, turistii se amestecau cu localnicii care, la acea oră a cinei, se grăbeau să ajungă acasă.

Stelele străluceau pe un cer fără nori, dincolo de luminile orasului care menţineau iluzia unei zile fără sfârsit.

- Vrei să urc?

Vocea lui blândă dezminţea privirea severă. In clipa aceea, înţelese că-l rănise. Dar voia să-si revină si-si mobiliză întreaga voinţă.

- E târziu, Kai. Mâine, vom fi amândoi suprasolicitaţi de treburi... Caută-mă peste zi si vom discuta.

Coborî repede din masină.

Intră în imobil, cu genunchii tremurând, fără a arunca o privire în urmă. Dacă reuşi să rămână în picioare, aceasta se datora unei discipline personale practicată de-a lungul multor ani.

Tremura în timp ce deschidea uşa şi mai ales când căută să aprindă veioza de pe birou.

- Oh! Doamne!

Ce viziune! Enorme litere roşii acopereau pereţii camerei de zi. Toate dosarele ei erau împrăştiate pe jos... Se repezi în camera sa, încercând să scape de coşmar.

- Oh! Nu!

Sertarele comodei erau deschise şi hainele aruncate în toate colţurile încăperii. Se întoarse cu sufletul la gură şi răscoli în muntele de hârtii, căutând telefonul.

Kai!... îi strigă numele în tăcerea apăsătoare. Kai! urlă ea, din nevoia de a se linişti. Formă de bine de rău, numărul lui Dick şi, imediat ce acesta răspunse revărsă pe nerăsuflate asupra lui tot dezgustul şi spaimele ei.

El o linişti, asigurând-o că vine imediat.

începu să-l aştepte, retrasă în ea însăşi, pradă neputincioasă a unui vandal misterios.

- Dumnezeule, Anne! Cine a putut face asta?

în picioare, în mijlocul dezordinii, cu fălcile încleştate, Dick încerca să descifreze inscripţia cu litere de sânge.

- Este un avertisment, zise el, în cele din urmă. Te sfătuieşte să renunţi la cercetările despre refugiaţi.

Ea îl privi îngrozită. Picături de transpiraţie îi îmbrobonau fruntea.

- Dar.... de ce...

Nu-şi putu termina fraza.

- Pentru că unii se tem.

Anne era stupefiată: Dick nu părea deloc nemulţumit.... Avea chiar o licărire de triumf în ochii săi albaştri.

- îi scoţi pe şobolani din vizuina lor, Anne!

în faţa zâmbetului său, simţi o teribilă amărăciune.

- Ai atins punctul lor sensibil: banii. Dacă termini reportajul, vor fi realmente eliminaţi.

O furie rece puse stăpânire pe ea.

- Ai ştiut întotdeauna ce putea să mi se întâmple, nu-i aşa? Şi nu m-ai oprit!

- Nu. Sincer, n-am bănuit niciodată o reacţie de genul acesta.

îi puse o mână liniştitoare pe braţ.

- îmi imaginam mai curând nişte ameninţări verbale. Un telefon. Sau poate o scrisoare... Altfel, aş fi anunţat poliţia.

Ea îşi ascunse faţa în mâini. Se încordă din toate puterile ca să nu plângă.

- Am impresia că am fost.... violată.... Hainele mele.... au fost sfâşiate.

O străbătu un frison violent.

- Nu-i nimic. Mâine dimineaţă, vei începe să-ţi înlocuieşti garderoba. Bineînţeles, pe cheltuiala agenţiei.

- Nu pot rămâne aici, în această noapte. Ar putea reveni...

- Te iau cu mine. Vei fi în siguranţă la mine.

El privi încă o dată apartamentul devastat.

- Esti absolut sigură că n-ai primit niciodată ameninţări? Un mesaj? Un apel telefonic? O scrisoare de

care ai uitat?

Brusc, o amintire îi reveni în memorie cu puterea unei lovituri de pumn... Kai n-o pusese oare în gardă în mai multe rânduri? Avea o fabrică de bijuterii unde folosea si el refugiaţi. Ii exploata oare în mod rusinos? Şi apoi, nu fusese singurul la curent cu absenţa ei?

Dick se nelinisti.

- E-n ordine? Asază-te o clipă. Revino-ţi. Ai un aparat de fotografiat încărcat si prevăzut cu un bliţ?

- Cum?

- Trebuie să păstrăm dovezi.

Incepu să răscolească printre lucrurile răvăsite si sfârsi prin a găsi ce căuta.

- Perfect.

Uluită, ea îl privi fotografiind încăperea.

- Acum, zise el voi pune într-o valiză ce ai nevoie pentru noapte.

Spaima o chinuia, desi el o ducea departe de acest cosmar. Lumina din holul casei lăsa să se înţeleagă că soţia lui îi astepta. Ea le pregăti un ceai tare si fierbinte.

- Ai avut noroc că nu erai acasă când au dat buzna, zise ea. Asezată la masa din bucătărie, Anne, retrasă în ea însăsi,

amesteca masinal în ceasca de ceai. Şocul îsi făcea cu întârziere

efectul: plângea fără voia ei. Eventuala responsabilitate a

lui Kai în această poveste i se părea uluitoare. Şi totuşi... Da, el era unica persoană la curent cu absenţa ei...

Se simţea vinovată că fusese lipsită de vigilenţă, de profesionalism. O eroare pe care nu-şi putea permite s-o repete.

- Te întreb unde ţi-ai petrecut aceste ultime zile? Anne, mă asculţi?

Insistenţa lui Dick sfârşi prin a o scoate din gândurile dureroase.

- Nu te-am văzut niciodată plecând fără să laşi un număr de telefon.

- Am făcut puţin turism, murmură ea.

Nu va spune mai mult. Puţin obişnuită cu minciuna, risca să dezvăluie totul dintr-o stângăcie. Şi cum să justifice, mai ales în faţa patronului său, o escapadă amoroasă cu bărbatul care era poate la originea necazurilor sale?

- Am urcat pe muntele Victoria, să văd o prietenă.

- Bun. Voi sesiza New York-ul cât mai curând posibil şi vom vedea ce cred. Nu vom preveni poliţia decât în caz de absolută necesitate. Riscăm foarte mult să ne sfătuiască să lăsăm totul baltă, pur şi simplu. Surprinsă, Anne îşi ridică privirea.

- Vrei să spui că vom continua?

Dick clătină din cap.

- îi avem în mână acum, Anne. Vom face presiuni

asupra lor până când se vor târî la picioarele noastre, până la porţile închisorii.

Soţia lui Dick îsi înăbusi o exclamaţie. Privirea ei îngrozită trecea de la Anne la soţul ei.

- Dick, nu crezi nici tu ce spui! Este prea periculos, dragul meu. Data viitoare, riscă s-o agreseze pe Anne. Şi asta nu ţi-o vei ierta, stii bine.

- Anne se retrage din competiţie. Dar voi aduna reporterii cei mai neînduplecaţi din cele patru colţuri ale lumii...

- Ah, nu! Eu nu renunţ.

Anne fu prima surprinsă de a-si fi regăsit brusc atâta energie. Această decizie de a-i retrage ancheta la primul obstacol era nici mai mult nici mai puţin decât o insultă adusă competenţei ei.

Orgolioasă, ridică din umeri. O licărire sfidătoare apăru în ochii ei cenusii.

Avea, oricum, o problemă personală de reglat.

Trebuia să stie dacă în această treabă era sau nu implicat Kai.

Şi o interesa, de asemenea, să fie prima care să descopere adevărul...

- Voi termina ceea ce am început, afirmă ea.

Remarcă expresia lui Dick: mândru ca un păun!

Când se trezi, Anne era istovită de cosmarurile sale. Toată noaptea, umbre nelinistitoare o urmăriseră pe aleile Grădinii botanice până la un zid nesfârşit, acoperit cu litere roşii. îşi frecă ochii şi căută ceasul. Era trecut de ora nouă.

Şuieratul unui ibric se auzi din bucătărie. îşi puse capotul pe care Sally Tabor i-l împrumutase.

- Ar fi trebuit să mă trezeşti, zise ea.

îşi înăbuşi un căscat înaintea lui Sally, care făcea curat în bucătăria sa.

- Trebuie să fiu la ziar la ora zece. Nu voi reuşi niciodată.

- Nu trebuie să te duci. Dick mi-a recomandat să te las să dormi până la prânz, dacă trebuie. Ai tot dreptul să te odihneşti...

Sally, puse o ceaşcă de ceai pe masă.

- Stai jos şi lasă-mă să-ţi pregătesc un bun mic dejun. Dick îţi va aduce ultimele veşti.

Anne se aşeză cu plăcere. Se simţea foarte obosită, până într-atât încât să admită că n-ar fi avut puterea să înfrunte vacarmul din sala redacţiei într-o luni dimineaţă. Şi apoi, avea nevoie de linişte pentru a-şi pune ordine în idei.

Bănuielile sale cu privire la Kai îi provocau ruşine, dar nu putea să le elimine. O bună jurnalistă este prea obişnuită să caute adevăratele cauze ale unui eveniment, dincolo de aparenţe.

- Iată, acesta este pentru tine...

Sally îi oferea o felie de pepene, însoţită de o felie de pâine caldă cu unt pe o farfurie de porţelan.

- îţi mulţumesc pentru amabilitate.

Cu o mişcare a capului, îşi aruncă pe spate părul de

aur.

- Am pierdut obiceiul de a fi răsfăţată.

Trăiesc singură de atâta timp.

Sally aruncă o scurtă privire spre inelarul stâng al invitatei sale.

- Ar trebui să ai un bărbat pentru a avea grijă de tine. Sunt indiscretă, dar Nu te-ai recăsătorit, nu-i asa?

- Nu. Nu pot face faţă vieţii conjugale si carierei.

Trădată de o notă de amărăciune, nu putea oferi iluzia se ironiza pe ea însăsi. Adăugă:

- Am ales... Profesia mi se pare mult mai solidă decât un angajament sentimental.

- O căsătorie reusită - si de ce nu? - nu este niciodată un handicap. Dimpotrivă. Este un atu suplimentar.

- Dar nu cred că sunt pregătită. Mă tem încă prea mult de un esec.

Spaima îi altera trăsăturile feţei în timp ce Sally, stupefiată, părea că se sufocă.

- Dar, Dumnezeule! Nu mai poţi ignora jumătate din rasa umană pentru că ţi s-a întâmplat să faci o greseală. Singurele persoane care nu se însală niciodată sunt cele din cimitire.

- Poate...

Anne se întrerupse. Amintiri dureroase o asaltau. Şi dacă un gol din ea nu cerea să fie umplut, teama reală de un nou esec o împiedica să vadă mai limpede.

Ea reluă:

- Cariera mea trece înainte de toate. As vrea să ajung într-o zi la responsabilitatea de redactor-sef.

Sally îsi puse câteva clipe mâna peste a ei.

- Când vei întâlni bărbatul vieţii tale, vei şti atunci ce vine pe primul plan.

Cu lacrimile în ochi, se încordă: suferinţa ei nu cerea decât să erupă, ca apa ţâşnind dintr-un baraj. Cu vârful furculiţei, atingea felia neatinsă de pepene.

- îţi pregătesc o altă ceaşcă de ceai?

Sally se ridică şi puse din nou ibricul la încălzit.

în această tăcere apăsătoare, Anne fu asaltată de un val de amintiri scăldate de razele lunii. îl auzea din nou pe Kai murmurându-i cuvinte tandre în timpul îmbrăţişărilor lor pasionate.... Dar la ce bun să se complacă în această frământare? îşi zise ea. Dacă i se întâmpla să uite o clipă de munca ei, nu putea face abstracţie de o altă realitate: Kai era căsătorit...

Şuieratul vesel al ceainicului rupse tăcerea. în timp ce Anne bea a doua ceaşcă de ceai, Sally anunţă că pleacă să facă nişte cumpărături.

- Dar tu rămâi aici, zise ea. Trebuie să te destinzi. Dacă mai cunoşti reţeta... Eu voi lipsi cam o oră. Ai nevoie de ceva?

- De o nouă garderobă.

- Ştiu. Dick mi-a vorbit despre asta. A anunţat New

York-ul, în această dimineaţă. Ei sunt de acord să fii despăgubită în întregime. Eu te voi ajuta cu plăcere, dacă vrei să cheltuieşti cecul lor în alb.

- Cu plăcere.

Singură, Anne făcu o lungă baie parfumată cu iasomie. Se şterse cu unul din imensele prosoape moi pe care Sally le scosese pentru ea. Apoi se întinse din nou în pat, hotărâtă să-si reia după prânz activitatea normală.

Destinsă de căldura băii, adormi, în ciuda zgomotelor străzii.

- Anne! Anne! Trezeste-te! Trebuie să fi avut un cosmar.

Dick o scutura. Lângă el, Sally se apleca îngrijorată spre ea. Ii
era greu să deschidă ochii. Avea corpul transpirat si pumnii strânsi.

- Repetai fără încetare acelasi cuvânt, zise Sally. Ceva ca.... Ki.... Este numele unei persoane de care te temi?

- Nu stiu...

Era din nou rezervată.

- Totul este atât de confuz.... Este o nebunie. De ceea ce mă tem, în orice caz, este să mă întorc acasă la mine.

- Nici nu se pune problema, săptămâna asta, zise Sally. Totul este aranjat. Deocamdată, rămâi aici. In acest timp, Dick va pune ca apartamentul tău să fie reamenajat.

Dick adăugă că putea beneficia de o săptămână de

vacanţă. Anne vru să protesteze, dar el fu categoric.

- Ai suferit un soc. Noi vrem să te ajutăm. Nu suntem prietenii tăi? Nu se pune problema să te lăsăm singură.

- De altfel, ţin mult la compania ta, adăugă Sally cu un aer nostalgic. Mă simt singură după căsătoria mezinei noastre, din primăvara trecută. Anne închise o clipă ochii: lacrimi de mulţumire îi înceţosau privirea.

- Bine. M-aţi convins. Iată că mă aveţi în pensiune, zise ea în glumă.

După un prânz cu salată de crabi, Dick se întoarse la birou. Anne îl făcu să-i promită că-i va aduce toate documentele importante cu privire la imigranţii chinezi. Dar după-amiază se destinse cu un roman pe care dorea de mult timp să-l citească.

A doua zi, la ora zece dimineaţa, într-un magazin de pe strada Voeux, Anne şi Sally ezitau între o rochie de culoare alb-gălbui şi un taior de mătase grej.

- Ia-le pe amândouă, propuse Sally. Agenţia se sinchiseşte prea puţin de înfăţişarea jurnaliştilor săi... Mi-ar plăcea ca Dick să fie puţin mai elegant. El se încăpăţânează să poarte costume uzate, datând de pe vremea când lucra la Washington...

Când Dick le văzu revenind cu braţele încărcate de pachete şi de cutii, ridică ochii la cer. Adio primei de sfârşit de an!

înveselită de această zi de cumpărături lipsită de griji,

Anne se întinse în pat să citească după prânz şi căzu curând într-un somn adânc şi liniştit.

Cobora de pe scaun cu pensula în mână, plimbând un ochi critic peste camera de zi. Două straturi de vopsea de culoarea untului acopereau în sfârşit literele roşii. Totuşi, se înfioră: nimic nu va putea şterge amintirea acelui coşmar. Şi nici a celor două zile petrecute cu Kai.

Kai... El nu ştia nimic. îi datora scuze.

După o veritabilă anchetă, Dick descoperise originea exactă a păţaniei ei.

- în aceşti ultimi ani, îi spuse el, a avut loc un aflux de refugiaţi cu studii superioare şi experimentaţi care provocase la scară largă exploatarea unui personal calificat cu salarii derizorii. Primul tău articol a făcut să cadă măstile. Inaintea difuzării informaţiei, angajatorii s-au temut că vor trebui să crească salariile.

- Şi responsabilul efracţiei? Il cunosti?

Inima îi bătea gata să se rupă. Il văzu pe Dick strângând pumnii.

- Acesta este un drogat care avea nevoie de bani. A fost arestat de poliţie din cauza unui furt în centrul orasului. Era atât de strâmtorat, încât a recunoscut mai multe agresiuni si spargerea apartamentului tău.

- In folosul cui?

- Un anume Feng. El are două fabrici de textile în Kowloon. Articolul tău îl punea într-o poziţie dificilă. Atunci,

a hotărât să-ţi dea un avertisment, în speranţa că te va determina să dai înapoi.

Asadar, Kai era nevinovat! O greutate enormă i se luă de pe inimă. Totusi, impresia de usurare era deja în urma ei... Toată ziua vopsise cu îndârjire, pentru a se împiedica să-i telefoneze lui Kai. Şi dacă-l suna, ce-i va spune oare? Cum va putea ea să-l privească în ochi după ce-l bănuise atât de grav?

Capitolul 5

în strălucitorul soare de prânz, Anne arăta ca o bijuterie: rochia ei de mătase albastru-cobalt, sclipea în lumină.

Cu capul ridicat, arbora un surâs seducător. Totuşi, sentimentele sale erau la fel de diverse ca arhitectura clădirilor înconjurătoare.

în cele din urmă, Kai o sunase în acea dimineaţă şi, după aceea, urechile îi zbârnâiau de scuzele repetate de o sută de ori. Abia auzea exclamaţiile turiştilor în faţa frumuseţilor Hong Kong-ului.

Apropiindu-se de "Grădina de jad", restaurantul unde o aştepta Kai, se opri, ezitând îşi aranjă o şuviţă scăpată din coc... Apoi porni din nou şi-şi redresă umerii în momentul când intră în sala răcorită de ventilatoare.

Kai era aşezat într-un colţ liniştit. Profilul lui de medalie se detaşa în penumbră.

I se adresă cu o voce fermă, îndrăzneaţă, care-i ascundea temerile.

- Bună ziua, frumosule străin!

- îmi furi politeţea...

Surâsul lui şterse cutele apărute în jurul gurii. îndoi hârtiile pe care le citea şi le puse în buzunar, ridicându-se ca să-i ţină scaunul.

- Mi-ai lipsit, zise ea cu voce scăzută.

Cu vârful degetelor atinse uşor conturul viril al

obrazului lui.

El rămânea nemişcat, cu privirea fixată asupra expresiei gânditoare a Annei.

- Dacă aş fi ştiut că-ţi iei concediu, m-aş fi aranjat să rămân cu tine.

îl privi atent, încercând să descopere vreo urmă de mânie sau acuzaţie. Duse la gură paharul cu apă cu gheaţă adus de un chelner. Un mod de a-şi acorda timp să-şi revină complet.

- N-a fost chiar un concediu, zise ea.

Inima îi bătea nebuneşte, în timp ce evita privirea pătrunzătoare a lui Kai.

- în cealaltă noapte, când m-ai însoţit, mi-am găsit apartamentul răvăşit.

- De ce nu m-ai sunat?

Tonul lui furios răsună în tot restaurantul. El surprinse privirile curioase şi coborî imediat tonul.

- Ai fost atacată?

- Nu. Şeful meu a venit să mă caute.

M-am refugiat acasă la el toată săptămâna.

Se arătă agasată când chelnerul o întrebă dacă a ales.

- Cine avea interes să-ţi forţeze usa?

- A fost oribil...

Viziunea apartamentului său întors pe dos i se întipărise în memorie. Se înfioră.

- Totul era spart sau împrăstiat în toate direcţiile.

Hainele mele erau sfâsiate si era un avertisment scris cu litere rosii pe perete.

Isi ridică bărbia.

- Dar n-au găsit ce căutau. Imi lăsasem documentele la birou.

- Povestea refugiaţilor?

Faţa lui Kai luă brusc o duritate de granit. Ea avu certitudinea că o va certa. Totusi, tăcerea se asternu asupra lor, care nu fu întreruptă decât de întoarcerea chelnerului.

Anne mărturisi:

- Nu prea mi-e foame.

Dacă se bizuise pe atmosfera impersonală a restaurantului pentru a aplana neînţelegerile, insistenţele chelnerului si privirile unor clienţi o împiedicau să se concentreze.

- Vrei să mergem într-un loc mai linistit?

Kai lăsă un bacsis generos înainte s-o conducă hotărât spre masină.

- Incă nu ţi-am spus ce e mai rău, preciză ea.

In Mercedes, răcorită de aerul condiţionat, Anne întoarse capul spre portieră si urmări cu privirea magazinele care se înşirau de-a lungul lui Shoeshin Alley. Dar nimic n-o putea scăpa de ruşinea care o înăbuşea.

- Eram într-o asemenea stare de şoc în noaptea aceea, încât mi-am pierdut capul. Când Dick m-a întrebat dacă am

primit alte avertismente eu

Se întrerupse şi-l privi. Cuvintele îndelung repetate îi rămâneau în gât.

- Ti-ai amintit de punerea mea în gardă, nu-i aşa? Şi în mod firesc, m-ai suspectat.... Este adevărat?

Un zâmbet înţelegător uşura din fericire greutatea deducţiilor lui foarte exacte. Anne rămase surprinsă. Unde era oare furia lui? Deschise gura pentru a se scuza, dar el reluă:

- Cunoşti acum numele celui răspunzător?

Trase maşina pe dreapta şi opri motorul.

- Un anume Feng, zise ea. S-a folosit de un drogat, pentru preţul unei doze de heroină...

- Feng este un ticălos instigator la tulburări. De ani de zile, infamiile lui încetinesc progresele industriale ale Hong Kong-ului.

Făcu o pauză pentru a evalua mai bine situaţia.

- Ce-i mai frumos, este fiul unui refugiat venit aici fără un ban şi care şi-a construit un imperiu datorită inteligenţei şi tenacităţii. Din păcate, fiul său nu i-a moştenit curajul. Este implicat în toate afacerile de corupţie.

Dar puţin o interesa pe Anne portretul acestui om: ea nu se gândea decât la atitudinea ei faţă de Kai....

- Am fost atât de usurată, zise ea când Dick mi-a spus adevărul. Usurată, dar si rusinată. N-am avut încredere în tine.

Lacrimi îi înceţosară ochii.

- Vei putea oare să mă ierţi?

- Ostilitatea si regretele sunt sentimente prea negative. Eu prefer să mă exprim într-un mod mult mai agreabil.

Mâna lui mângâie faţa Annei înainte de a aluneca cu tandreţe spre umărul ei.

Anne se topea deja sub intensitatea privirii lui. Dar rămânea un punct de precizat. Nu se punea problema să uite.

- Cred că ţi-am cerut deja să mă conduci în cartierul refugiaţilor din Kowloon. O vei face?

Ochii lui Kai străluciră ca niste cărbuni aprinsi.

- De ce te îndârjesti împotriva rechinilor care-i exploatează pe acesti oameni? Sunt însetaţi de putere. Nu contează cu ce preţ.

- Ei bine! Acesta este un motiv suficient pentru a vrea să-i demasc.

El o preveni din nou de pericol, jumătate sarcastic, jumătate furios.

- Bunele tale intenţii vor fi considerate drept o provocare.... Nu uita asta niciodată. Şi apoi, crezi într-adevăr în puterea unui articol? Anne nu putea accepta ca el să pună în discuţie partea cea mai bună a muncii ei. Sau chiar sensul acesteia. Isi ridică bărbia.

- S-au văzut deja petrecându-se lucruri uimitoare. Nu simţi asadar necesitatea de a dezvălui toată această

exploatare rusinoasă?

- Vei merge până acolo încât să-ţi pui viaţa în pericol?

O trase spre el, ca pentru a o apăra.

- Alţii mai căliţi decât tine, trebuie că au renunţat. De ce această încăpăţânare?

- Nu înţelegi cât de dificil este pentru o femeie să desfăşoare acest gen de activitate? Şi dacă cedez din teamă, nu voi mai avea decât să-mi dau demisia.

Cu un deget, bărbatul îi urmă conturul feţei, în timp ce ea îi mângâia ceafa.

- Găsesc că te pierzi în motivaţii obscure. Urmăreşti să răspunzi unei provocări? Nu uita că pericolul este prea mare.

Ea protestă, cu toată tulburarea pe care o simţea la contactul cu Kai.

- Dick are încredere în mine. Nu-l pot decepţiona. Mă voi duce să-i văd pe aceşti oameni, cu sau fără tine.

El o ironiză:

- Dacă ţii să le serveşti drept ţintă, cel mai puţin ce pot face este să-i împiedic să te nimerească... Te voi duce acolo. Dar trebuie să-mi găsesc timp.

- Mâine dimineaţă? Devreme? îţi voi pregăti micul dejun.

Cu capul pe umărul lui, ştia bine cât de perfect se modela corpul ei după cel al lui Kai.

Dar, pe neaşteptate, el se depărtă de ea. Anne îl privi

cu atenţie. Ce însemnau oare aceste cearcăne profunde?

- Te frământă ceva, nu-i aşa? întrebă ea.

îşi reproşă că nu remarcase nimic mai devreme.

- Spune-mi. Poate pot să te ajut.

- Vorbeste oare prietena? Sau ziarista în căutarea unei exclusivităţi?

- Esti nedrept, zise ea, socată. Eu acord o mare importanţă prieteniei noastre. Şi tu o stii.

El tăcu. In atmosfera închisă a masinii, tăcerea deveni insuportabilă.

- Dacă am coborî? zise ea.

Cu un gest, Anne îi indică grilajul intrării în grădina "Tiger Balm". Balsamul Tigrului....

Cu o expresie întunecată, el se mulţumi să clatine din cap.

Fără să vorbească sau să se atingă, merseră la umbra copacilor cu flori rosii. In timp ce se apropiau de o pagodă frumos sculptată care domina parcul, Anne îl simţi pe Kai puţin mai linistit. Se asezară pe o bancă de piatră, din apropierea edificiului.

- Barbara a murit marţea trecută, îi spuse el în sfârsit, cu o voce neutră.

Faţa lui impasibilă părea usor distantă în frumuseţea strălucitoare a zilei.

- Nu te voi soca recunoscând că moartea ei este o imensă usurare. Pentru ea, mai întâi. Este în sfârsit

linistită.

- Imi pare rău, Kai.

Dorea să-l ia în braţe, să-i steargă ridurile care-i brăzdau fruntea. Il întrebă:

- Este ceva ce as putea să fac?

El scutură din cap si tăcerea reveni.

Anne ştia foarte bine că era străină de eşecul acestei căsătorii. Cu ea, Kai găsise un antidot căderii soţiei lui în alcoolism. Astăzi, el putea spera la fericirea pe care o merita.

Totuşi, ea avea sentimentul că nu câştigă nimic din această eliberare. Dimpotrivă. Barbara fusese apărarea împotriva unui angajament adevărat; garanţia că poate pleca într-o zi, fără niciun regret. Acum, Anne se temea de creşterea tensiunii între ea şi acest bărbat pe care-l iubea, dar care refuza să-i înţeleagă ambiţiile profesionale.

- Oh! Harry! Priveşte: pagoda din cărţile poştale! exclamă o femeie între două vârste.

Purta ochelari cu rame decorate cu pietre semipreţioase şi trăgea de un bărbat scund şi docil ca să-l scoată dintr-un grup de turişti zgomotoşi.

- Harry! Cere acestui bărbat adresa unui croitor.

îşi impingea însoţitorul resemnat spre banca pe care erau aşezaţi Anne şi Kai.

- Spune-i că tu cauţi caşmir.

Kai se ridică şi se înclină în faţa cuplului, în timp ce

Anne îşi întorcea privirea spre un tufiş de rododendroni înăbuşindu-şi de bine de rău râsul nebun care o încerca.

- Vorbiţi englezeşte? Cu palmele apropiate, bărbatul îl salută pe Kai în maniera chinezească.

- Da, zise Kai.... Aş putea să vă ajut?

- Dacă suntem aici, Harry, întreabă-l cum putem şti dacă o mobilă de tec este rezistentă.

Iţi amintesti de acele obiecte de ceramică mexicană care s-au spart la prima spălare!

Stânjenit, bietul Harry se străduia să surâdă. Kai răspunse întrebărilor si merse până la a scrie adresa când tot grupul se adună în jurul lui.

Anne interveni:

- Am o întâlnire la ora două la Banca Shangai.

Kai îi adresă un surâs de mulţumire si-si întrerupse imediat începutul conferinţei despre arhitectura chineză....

Când să iasă, el o prinse pe Anne de talie si o conduse într-o mică grotă parţial ascunsă de copaci. La umbra frunzisului rosu, remarcă intensitatea privirii lui. Bărbatul îsi alunecă buzele de-a lungul gâtului ei cu piele albă.

- De ce ţi-ai refăcut acest coc de fată bătrână?

Găsi imediat agrafele cu care era prins părul Annei.

- Lasă-l liber, floarea mea de lotus...

Degetele lui mângâiară cascada blondă.

- Umerii tăi sunt făcuţi pentru această podoabă de mătase.

Ea fu coplesită de dorinţa care curgea în venele sale ca un torent de lavă... Ii întinse buzele pe care el le atinse usor cu un sărut.

- Trebuie într-adevăr să-i întâlnesti astăzi pe acesti bancheri? Tulburată de respiraţia caldă, de parfumul său de santal, ea
ezită să dea înapoi.

- Există în golf un mic loc ferit de priviri, zise el. Buzele lui se jucau pe pielea ei, la începutul sânilor.

Mâinile lui îi prinseră şoldurile, iar vocea îi deveni răguşită.

- Ne-am putea întinde, murmură el, pe un pat de nisip alb, moale ca pielea ta de satin...

Ea protestă slab:

- Nu, Kai.

Se desprinse de el şi, cu braţele întinse, îl ţinu la distanţă.

El insistă:

- Vreau să fac dragoste cu tine...

Ochii lui ca două perle negre păreau să îndulcească bruscheţea mărturisirii.

- Crede-mă că aş prefera să-mi petrec restul zilei cu tine. Dar am amânat o dată întâlnirea.... Dacă nu mă duc astăzi, ar fi supărător.

- Când vei înceta să te pedepseşti? Să te simţi vinovată de eşecul căsătoriei tale?

Furia din vocea lui o îngheţă.

- Eu.... nu înţeleg.

Derutată, îşi puse maşinal puţină ordine în păr.

- Ba da! zise el.... Unii fug de eşecurile lor în alcoolism, droguri sau bulimie. Tu, ţi-ai inventat o altă capcană, nu mai puţin teribilă.

- Nu! Ajunge!

Ea îşi acoperi urechile.

- Nu mai e mult până la ora două, Kai. Nu am timp să discut.

Kai îi strânse încheieturile în menghina mâinilor sale.

- Trebuie să mă asculţi.

- Foarte bine.

Femeia se calmă.

- Divorţul te-a rănit profund, ştiu. Dar nu poţi continua să trăieşti fără dragoste. Trebuie neapărat să depăşeşti această teamă de eşec pe care o ascunzi în spatele provocărilor profesionale.

- Este ridicol!

- Nu pretind contrariul. Şi nu uita: amărăciunea va veni în ziua în care îţi vei da seama că munca nu este totul... Succesul şi căutarea perfecţiunii sunt scopuri foarte stimabile. Dar realitatea cotidiană este făcută din altceva: există suişuri şi coborâşuri, necesitatea împărtăşirii, nevoia de a iubi şi a fi iubit. Adevărata viaţă...

Ea replică, tremurând:

- Cât îţi datorez, doctore?

Kai îi dădu drumul.

- Eşti liberă, zise el, cu o cută amară în colţul gurii.

Ea întrebă tăios:

- Presupun că nu ne vom mai revedea?

Simpla idee a acestei despărţiri o durea profund.

- Dimpotrivă, zise el, cu un surâs uşor amuzat pe buze.

- Cum? Neîncrezătoare, dar în fond încântată, ea îşi simţi inima bătând să se rupă.

- Ai nevoie de informaţii pentru articolele tale, nu-i aşa? Eu sunt o mină de informaţii.... Vineri, vom începe prin a vizita fabrica mea de bijuterii. Eşti destul de isteaţă pentru a găsi materiale pentru mai mult de un articol.

Provocarea strălucea în ochii săi negri.

- Şi după aceea?

- Săptămâna viitoare, vom merge în Kowloon. Apoi, cine stie? Hong Kong-ul rezervă surprize la fiecare colţ de stradă. N-ai destulă cerneală în stiloul tău pentru a povesti totul....

Cu degetul arătător, urmări linia senzuală a gurii ei.

- Ce vrei, exact? întrebă ea intrigată.

- Serile tale, zise el nonsalant.... Te voi ţine ocupată atât noaptea, cât si ziua. Poate vei reusi astfel să înţelegi cum stau lucrurile.

- Kai...

Emoţia îi strângea gâtul.

El luă un ton ironic.

- Avem tot timpul, Anne....

Aruncă o privire la ceas, apoi o luă de braţ si o conduse pe aleea însorită spre masină.

- Dacă nu mă însel, esti asteptată la Banca Shangai. Şi n-as vrea ca asociata mea să rateze o întâlnire importantă.

Capitolul 6

- Oh, Kai! Este splendid!

Anne se minuna să descopere frumuseţea strălucitoare a unui diamant printr-o lupă de bijutier.

Kai venise la biroul ei pentru a-i aduce o lungă listă de oameni de întâlnit şi de locuri de vizitat. Ea îl prezentase patronului ei şi, după o strângere de mână foarte cordială, cei doi bărbaţi se lansaseră într-o discuţie însufleţită.

Acum, Anne putea să-l observe printre angajaţii săi, în atelierul alăturat unui magazin de bijuterii. Era o încăpere de dimensiuni mijlocii, curată şi luminoasă, unde lucrătorii aplecaţi peste bancurile lor erau absorbiţi în delicata transformare a pietrelor brute în bijuterii strălucitoare.

- Care este preţul unui asemenea diamant?

Puse la loc piatra preţioasă în cutia căptuşită cu catifea, unde va aştepta să fie montat pe un inel.

- O piatră ca aceasta este prea excepţională pentru a fi pusă în vânzare.

El îsi ridică privirile de la masa unde dintr-o grămadă de pietre brute alesese câteva specimene pentru a fi tăiate imediat.

- Am pe o listă particulară un oarecare număr de clienţi dispusi să plătească saptezeci si cinci de mii de dolari pentru această bijuterie, chiar înainte s-o fi văzut.

- Şaptezeci si cinci de mii de dolari! Mi-am gresit meseria!

- Banda ta magnetică s-a terminat...

Cu un semn din cap, el îi reaminti prezenţa magnetofonului pe care ea îl pusese pe o masă pentru a înregistra explicaţiile tehnice.

- Am uitat de munca mea, zise ea.

Dar continuă să se intereseze mai mult de bijuterii decât de magnetofon. Puse sub lupa care mărea de zece ori o altă piatră preţioasă.

- Ah! Văd o mică bulă în aceasta.

El preciză:

- O incluziune. Majoritatea pietrelor preţioase au în stare brută infime defecte invizibile când sunt bine tăiate. Ai ochi ageri... Complimentul îi încălzi inima.

- Şi tu esti un excelent profesor.

Privirile lor se întâlniră: între ei spaţiul se electrizase.

El observă, cu o voce răgusită:

- Dacă vei continua să ai această privire provocatoare, nu-ţi vei mai face niciodată articolul

Era oare responsabilă de atracţia nemaipomenită pe care o exercita asupra ei? îşi plecă ochii, prefăcându-se absorbită de mărimea unui rubin.... Dar nu era de-ajuns să privească în altă parte pentru a uita nevoia obsesivă de acest bărbat.

Niciodată, înaintea lui, nu făcuse dragoste cu atâta perfecţiune. în focul pasiunii, departe de a fi egoist, el ştia să ofere o plăcere egală cu cea pe care o cerea. Numai că

acest magician al dragostei îşi regăsea atitudinile de nabab îndată ce era vorba de munca lui. De imperiul lui

îl urmări cu privirea când, cu mersul său suplu şi sigur, traversă încăperea pentru a schimba câteva cuvinte cu un lucrător. O mică înţepătură în inimă o făcu să tresară în timp ce se gândea la probabila ei plecare la agenţia din Atena. O promovare pe care încă nu avusese curajul să i-o anunţe lui Kai... După confruntarea lor din grădina Tiger Balm, era foarte decisă să aştepte până în ultimul moment. Deşi ... Va îndrăzni oare să-i pretindă să renunţe la această promovare atât de aşteptată?

- Plecăm? zise el.

Ea se mulţumi să clatine din cap, deoarece risca să n-o ajute vocea.... îşi luă carneţelul în care-şi stenografia observaţiile şi puse micul magnetofon în sacoşa de reporter.

Ieşiră, salutaţi de tot atelierul.

Când fu sigură de vocea ei, întrebă:

- Nu te temi de furturi?

Se mirase văzând în magazin atâta lume în jurul vitrinelor. Vânzătorii păreau, de altfel, mai ocupaţi să discute decât să vândă.

- In ciuda păţaniei tale, nu trebuie să crezi că vandalismul si delincvenţa sunt lucruri frecvente în Hong Kong. Dimpotrivă.

- Şi vânzătorii? S-ar spune că sunt plătiţi pentru a

distra oamenii.

Calm, el explică:

- In marile porturi din Extremul Orient, bijuteriile sunt locuri de întâlnire. Se merge de la un magazin la altul, se discută, se compară. Dar, când oamenii sunt decisi să cumpere, îsi amintesc atât de primirea noastră cât si de calitatea mărfii.

Când să iasă, Kai adresă un semn de recunoastere unei doamne grase foarte anturate.

Pe timpul programat pentru a merge să facă cumpărături, Anne lăsă sacosa de reporter în masină. Braţ la braţ, trecură din magazin în magazin, în cartierul de vest. Anne reusi să se tocmească pentru preţul unei statuete de jad. Kai alese legume, crustacee si mirodenii proaspăt măcinate. Când se întoarseră spre masină, trebuiră să astepte să treacă un convoi de înmormântare, în care, în spatele familiei în ricse, prietenii mergeau dansând în ritmul unei muzici antrenante.

- Esti obosită?

Kai luă mâna Annei, conducând-o în direcţia muntelui.

- Puţin, zise ea.

Bine instalată în fotoliul de piele albă, închise ochii.

- Capul meu zumzăie ca un stup de albine. Am văzut si am făcut cu tine mai multe lucruri decât în toate stagiile mele în străinătate.

- Sunt fericit să aud asta.

îi luă mâna şi degetele lui lungi mângâiară ceafa Annei.

- începi să te simţi ca acasă în Hong Kong?

Cu toată căldura vocii sale şi aspectul banal al întrebării, rămase în gardă şi îşi căută cuvintele.

- Este un oraş foarte seducător....

Sub pleoapele închise, ea văzu defilând amintirile de neuitat care o însoţiseră la Atena şi aiurea... Hong Kong: un port în formă de semilună, străzi forfotind de lume, munţi cu piscuri semeţe, întâlnirea Orientului cu Occidentul... O lume a contrastelor purtătoare de mistere. Anne adăugă:

- Sunt de asemenea foarte impresionată de respectul chinezilor pentru tradiţiile lor.

Anne evita astfel orice discuţie personală. Kai era oare sensibil la tulburarea ei? El lăsă conversaţia să se împotmolească într-o tăcere în care femeia îşi putea asculta bătăile inimii, prefăcându-se captivată de peisajul somptuos din apropierea piscului.

Dar o forţă de nestăpânit o obligă să-şi întoarcă din nou privirea spre frumoasa faţă a lui Kai. Lacrimi îi ardeau pleoapele...

Imediat ce maşina se opri, el îi aruncă o privire seducătoare. Anne se înfioră şi ştiu că o dorea cu o ardoare care făcea orice rezistenţă inutilă.

- Chen se va ocupa de bagaje înainte de a pleca... Vino, este prea devreme pentru cină.

Ea îl urmă.

In mod ciudat, el înconjură casa în loc să intre. Când traversară iarba deasă a peluzei, ea remarcă deodată o construcţie din lemn rosu la umbra unui pâlc de smochini.

- Ceva nou! Ce este? El nu răspunse. Dar o licărire amuzată juca în ochii săi negri.

Apropiindu-se, ea exclamă, triumfătoare:

- Ştiu. Este o baie cu apă caldă.

Cei trei pereţi vizibili de pe peluză adăposteau un bazin din lemn de esenţă tare plin cu o apă sclipitoare. Din locul acesta se vedea muntele coborând până în port. Oceanul era de un verde de smarald. Un feribot tăia apele linistite spre centrul Hong Kong-ului.

- De fiecare dată când sunt cu tine, descopăr lucruri noi, murmură ea.

In picioare în spatele ei, bărbatul îi înlănţui talia zveltă si-si îngropă faţa în masa părului ei blond. Ea se întoarse si se abandonă privirii lui tandre.

- Astăzi ţi-am spus cât esti de frumoasă?

Pe buzele ei întredeschise Anne simţi respiraţia lui blândă si caldă, ca o briză tropicală.

Trezirea arzătoare a dorinţei o împiedica să vorbească. Când el îsi strecură mâinile sub bluza ei, Anne regăsi ardoarea imperioasă a mângâierilor lui...

- Apa trebuie să fie destul de caldă, zise el.

Cufundă o mână în bazin. Un surâs radios îi lumină

faţa.

- Perfect!

Ea se dezbrăcă, intră în apă şi se întoarse cu o mişcare agilă. Privirea ei arzătoare îl invita să i se alăture.

în marele bazin circular, apa clipocea în jurul lor în timp ce se îmbrăţişau.... Ziua era spre sfârşite. Umbrele se alungeau, dar promisiunea unei plăceri absolute aprindea un foc pe care nicio apă nu-l putea stinge.

Femeia se lăsă în voia vârtejului provocat de mâinile, gura, virilitatea triumfătoare a bărbatului. Când se lăsară să alunece în apa înspumată, avură senzaţia că se scufundă în stele.

Simţea sub coapsele ei duritatea muşchilor lui şi, pe pielea udă, căldura respiraţiei lui. Cu sânii striviţi de pieptul lui, era captivată de călătoria mâinilor lui între punctele ei sensibile... Apoi, în timp ce el o ţinea ferm în curba braţelor sale, îşi acordară mişcările corpurilor în ritmul ancestral al pasiunii carnale. Plăcerea îi copleşi în valuri succesive, iar ultima îi duse spre o furtună delicioasă care anunţa o bucurie totală.

Bulversată, ea îşi puse capul pe umărul lui, în timp ce inimile lor se linişteau. Cerul căpăta culori sclipitoare care se estompau treptat, în timp ce luna apărea în aburul care învăluia cuibul lor de dragoste.

Anne se înfioră brusc în răcoarea serii. Kai o ajută să se înfăşoare într-un prosop mare de baie şi o duse în braţe

până în casă.

Puterea obişnuinţei o făcu să se trezească devreme a doua zi dimineaţă. Privirea Annei întâlni sacoşa de reporter într-un colţ al camerei. Posesiv, braţul lui Kai era alungit peste corpul său.

Respiraţia sa profundă si regulată o asigură că încă dormea.

O cuprinse din nou nepotolita poftă de muncă. Regretă că nu avea la îndemână o masină de scris. Kai avea probabil si el întârzieri în munca lui... In acest caz, se va întoarce probabil la birou în cursul dimineţii si va putea, în drum, s-o lase acasă. Ardea de dorinţă să se aseze la masă pentru a redacta articolul de luni pornind de la materialele culese în ajun.

Nerăbdătoare, căută să-si schimbe poziţia. Kai se întoarse cu spatele, fără să se trezească. Ea decise atunci să se strecoare afară din pat si, în vârful picioarelor, se duse să facă un dus.

In timp ce apa curgea pe capul ei, îsi imagină primele trei rânduri ale articolului. Apoi îmbrăcă rochia usoară pe care o luase cu ea pentru acest sfârsit de săptămână, luă sacosa si se retrase tiptil în bucătărie.

Cu mintea lucrând febril, neglijă sucul de portocale si cafeaua, care luau mult timp de preparat si optă pentru o cească de ceai.

In linistea verandei, îsi puse lucrurile pe masa din fier

forjat adăpostită de o umbrelă de soare si începu să lucreze în zumzetul albinelor care zburau în jurul florilor din apropiere.

- Obisnuiesti să începi lucrul imediat ce deschizi ochii?

Kai se aplecă peste ceafa ei.

- Da, zise ea.

Absorbită de un paragraf dificil, îsi trase capul între umeri.

- Imi pare rău că te-am trezit.

Evident, nu era prima lui preocupare...

- Ceaiul tău este rece. Iţi fac altul.

- Kai... Se întoarse spre el.

- Ai putea să mă laşi acasă la mine, în această dimineaţă? Va trebui să dactilografiez acest articol.

- Nu!

Refuzul său categoric fu o surpriză brutală.

- De ce?

De data asta, nu mai căuta să evite cu orice preţ o discuţie.

El luă tonul unei logici fără cusur.

- Astăzi, este sâmbătă. Tu şi cu mine, ne vom destinde. Dacă trebuie, îţi voi arde notele şi voi lega frumosul tău corp într-un şezlong.

Ea protestă:

- Dar trebuie să fac această treabă.

- Şi eu am câteva treburi de făcut... îţi amintesc că ai

nevoie de un profesor de Tai Chi Chuan.

Ea izbucni:

- Asta poate să aştepte. Detest să pierd timpul.

Se întoarse cu spatele şi lovi cu piciorul gol în dalele terasei.

- Nu există niciodată timp pierdut.

O prinse de umeri şi o obligă să-i facă faţă.

- Nu există decât un secret în viaţă: să faci ceea ce-ţi place. în felul acesta, nu risipeşti nicio clipă.

Un licăr maliţios se aprinse în ochii Annei.

- Foarte bine. în cazul acesta, nu voi putea avea altă plăcere în această dimineaţă decât în faţa maşinii de scris.

O uimi pe Anne când izbucni în hohote de râs.

- Patronul tău trebuie să te sacrifice. Şi să-ţi mărească salariul.

- Am să-i spun...

El nu se lăsă descurajat de tonul ei ranchiunos.

- Eşti mult prea încordată...

îngenunche, îi luă în mâinile sale piciorul delicat şi începu un masaj lent.

Piciorul era el însuşi un întreg univers. Cu privirea strălucitoare, ea se înfioră când degetele fine ale lui Kai urcară în lungul piciorului ei.

- Trebuie căutată armonia între corp şi spirit. Acesta este singurul mijloc de a elibera maximum de energie.

O obligă să se ridice.

- Acum, o să-ţi mişti corpul ca şi cum ai dansa. Trece-ţi greutatea pe un singur picior şi răsuceşte-ţi bustul spre stânga...

îi strânse mâinile între ale lui şi o antrenă într-un balet graţios. Ea făcu astfel primii paşi în universul Tai Chi Chuan.

în ce moment oare tensiunea ei se linişti? N-ar fi putut spune. Şi apoi, fusese oare altceva decât o simplă supunere la magnetismul lui Kai?

- îmi place concepţia ta despre destindere, murmură ea.

Se ţineau strâns îmbrăţişaţi. Plăcerea prefăcuse în scrum rezistenţa Annei. Cum va putea oare vreodată să se împartă între o profesie în care inima n-avea niciun amestec şi acest bărbat prea fascinant?

- Te doresc, Anne.

Ea îi răspunse strângându-l mai tare în braţe.

- Acum, zise ea. Da... Acum.

Se întoarseră în cameră.

Mai târziu, Kai se ocupă de pregătirea mesei, cum făcuse si în ajun, cu cina.

Talentele sale de bucătar erau uimitoare. Tăia carnea în bucăţi fine si egale cu eleganţa unui profesor de scrimă. Felul lui de a amesteca mirodeniile si de a gusta mâncărurile dovedea subtilitate si rafinament.

- Este delicios, Kai.

- Este păcat că n-ai învăţat nimic din arta culinară.

Ea se apără:

- Pot să fac totusi cea mai bună salată si cel mai bun biftec la grătar care se poate pe această coastă a Pacificului...

- Te voi învăţa multe alte lucruri.

Anne puse jos furculiţa.

- Intenţionezi să mă schimbi?

Nelinistea ei era reală. Simţea prea mult pericolul care ameninţa dragostea lor îndată ce el părea că vrea să pună din nou în discuţie modul ei de viaţă.

- Nicidecum, afirmă el... As vrea doar să te fac să înţelegi cât de mult preocuparea ta pentru reusita socială te îndepărtează de plăcerile cele mai simple.

Anne nu putea nici să se supere, nici să-l contrazică: avea dreptate. Mereu în plină activitate, de câte ori trebuise să strige după un taxi si să neglijeze farmecele unei dimineţi de primăvară? Peste câte mese sărise?

Câte momente de bucurie şi întâlniri ratate...

- Nu mă înţelegi cu adevărat, zise ea.

Privea în altă parte. Frământare, durere, incertitudine se perindară rând pe rând pe faţa ei.

Implacabil, el insistă:

- în orice caz, sunt sigur de un lucru: nu eşti un calculator. în spatele simţului tău de eficacitate, dincolo de reţinerile tale emoţionale, există o femeie singură care nu

mai ştie să acorde încredere unui bărbat.

Ea protestă:

- Nu!

îşi şterse lacrimile care-i umpluseră ochii. Nu: el nu putea risipi atât de uşor speranţele şi eforturile ei.

Se ridică brusc, dornică să scape de privirea insistentă a lui Kai şi se îndreptă spre fereastră.

- Nu este uşor, murmură ea. Dar, în ciuda obstacolelor, am ajuns mai departe decât mi-aş fi putut imagina.

- Ştiu. Sunt mândru de tine şi ţin să ţi-o spun.

Veni în spatele ei şi o strânse în braţe.

Ea rămase tăcută, dar se sprijini de el, însetată de căldura şi de forţa lui. Care dintre ei doi, se întrebă ea, va da în cele din urmă lovitura fatală dragostei lor?

Scutură din cap pentru a alunga aceste gânduri dureroase. în aceeaşi clipă, prin ceaţa lacrimilor, descoperi cutia lungă şi îngustă pe care o ţinea în mână.

- Ce este asta?

- Deschide si vei vedea.

Ii puse cutia în mâini înainte de a slăbi îmbrăţisarea.

- Oh!

Anne luă între degetele sale încântătorul colier de perle negre.

- Este al tău, zise el sărutând-o pe gât. Iţi place?

- Este superb!

Totusi, bucuria ei scăzu. Puse la loc bijuteria în cutia de

catifea.

- Nu pot accepta.

- De ce?

Inaintea adevărului, ea ezită. Dacă i-ar vorbi acum despre promovarea ei la Atena, risca să-l piardă imediat. Ori, această mutare nu era încă oficială.

- Eu.... nu pot pur si simplu. Nu încă....

Dacă el nu cunostea o anumită realitate, înţelese totusi că ea putea să aibă scrupule.

- Meriţi ca cineva să stie să astepte. Ti-am spus-o deja, si încă mai cred.

Ea resimţi dureros pierderea unei fericiri simple.

- Păstrează-l pentru mine, Kai. Până când voi fi sigură.

Capitolul 1

Luni dimineaţă, devreme, Anne trecu în fugă pe la agenţia de presă. Reuşi astfel să plece repede cu articolul terminat, gata să primească aprobarea lui Kai, evitând la această oră matinală curiozitatea colegilor săi.

Vizita lui Kai provoca agitaţie... Femeile se apropiaseră pe rând de biroul Annei, sub diverse pretexte. N-aveau în sfârşit ocazia să-l întâlnească pe frumosul şi celebrul nabab? Cât despre bărbaţi, mai rezervaţi, făcuseră totuşi în aşa fel încât să-i fie prezentaţi.

Hong Kong se trezea zgomotos. Anne ieşi în grabă pe strada animată. îndată ce zări maşina lui Kai, începu să alerge.

- Eşti de mult timp aici?

El se aplecă spre ea şi o sărută.

- Nu. Dar în spatele meu, şoferul camionului care aşteaptă locul nu este probabil de aceeaşi părere.

în aceeaşi clipă, auziră răsunând claxonul vehiculului.

Anne izbucni în râs în ciuda propriei nerăbdări. Nu cunoscu adevărata destindere decât după ce Mercedesul demară.

In momentul când intrară în tunelul care trecea pe sub port, Kai se neliniști:

- Sper că nu suferi de claustrofobie, cel puţin?

- Nicidecum.

Puse pe genunchi notele pe care le scosese din posetă.

- De altfel, n-am nicio temere. De niciun fel...

- Nici când este vorba de a iubi? întrebă el.

Dezarmată, ea rosi. Din fericire, semiîntunericul îi ascunse reacţia. Dar îi purta pică bărbatului că-i răsucea astfel cuţitul în rană.... Când în apropierea iesirii masina acceleră, Anne schimbă subiectul.

- Dick mi-a sugerat să fac fotografii. Un ziar vrea să condenseze seria de articole într-un singur număr, dar cu ilustraţii...

îndreptă obiectivul spre un bătrân stirb care vindea vată de zahăr unui grup de copii gălăgiosi. Apoi se întoarse spre Kai si-i fotografie de mai multe ori profilul de medalie profilat pe cerul de vară. Se gândea la numirea ei la Atena. Dacă devenea efectivă, îi va rămâne altceva decât fotografiile ca dovadă a întâlnirii lor? Ideea o izbi ca un talaz si tristeţea întunecă puţin promisiunea unei zile frumoase.

Brusc, Kai iesi de pe Nathan Road si se angajă, la stânga, pe o mică stradă unde opri fără vreo explicaţie.

- Ce avem de făcut aici?

Călugări, îmbrăcaţi în robe lungi galbene şi urmaţi de adepţii lor, urcau scara de marmură a unui templu budist. Un miros de tămâie plutea în aer şi o bătaie de gong, în semn de bun venit, răsună în strada îngustă.

- Ai de cumpărat ceva, zise el cu o privire maliţioasă.

El ieşi imediat din maşină.

- N-am nevoie de nimic, mormăi ea.

Dar, intrigată, îl urmă.

El se întoarse spre colţul străzii şi intră într-un magazin în a cărui vitrină se îngrămădeau nasturi, fermoare şi mosoare de aţă. înăuntru, femeia de cincizeci de ani care-i întâmpină cu căldură îl cunoştea pe Kai, deoarece i se adresă pe nume. După ce se înclină înaintea lor, părăsi încăperea şi apăru curând cu o rochie fermecătoare pe care o întinse pe tejghea.

Anne lăsă să-i scape un murmur de admiraţie:

- Este minunată.

Ea mângâie mătasea moarată de culoarea piersicii.

- Ea vrea s-o cumpăr? Kai răspunse liniştit:

- Nu. S-o încerci şi să-i spui că eşti mulţumită de munca ei.

Cum să refuze? Femeia trase perdeaua cabinei de probă.

în cheong-sam, rochia cu specific local, Anne jucă pentru Kai rolul de manechin şi o lăudă pe croitoreasă.

- Şi acum? murmură ea la urechea lui Kai.

îi era greu să se întoarcă de la imaginea ei din oglindă.... Rochia se mula pe silueta ei zveltă şi-i punea admirabil picioarele în valoare.

Privirea lui Kai era întru totul aprobatoare.

- O păstrezi pe tine? Sau trebuie s-o împacheteze?

Il văzu pe Kai punând câteva bancnote în mâna

negustoresei.

- Ai comandat această rochie pentru mine? întrebă ea cu un zâmbet fericit. Dar cum de stia măsurile mele?

- Eu i le-am indicat, zise el repede.

Bărbatul nu-si mai putea lua ochii de la rochie si de la silueta ei, încât o făcu să rosească.

- O să mă schimb, zise ea.

Se repezi în cabină dar, revenind afară, se grăbi să-i mulţumească.

- Incă un mic lucru, zise el.

Anne nu stia ce să creadă despre cadoul următor: o oală cu aburi mongoleză, frumoasă, dar totusi....

- Este indispensabilă pentru mâncărurile cantoneze. Pui cărbuni la fund. Căldura urcă prin orificiul central si face să fiarbă apa, sau supa, în micul rezervor. Vaporii fierb carnea si legumele în câteva secunde.

Anne îi aruncă lui Kai o privire sumbră.

- Tu vrei într-adevăr să mă transformi! Ştiam bine...

Cu un aer perfect nevinovat, el se abţinu să răspundă.

Pentru a se întoarce la masină, făcură un ocol, traversând un
mic parc. Dar se opriră un timp pentru a-si astâmpăra setea. Cocteilul de suc de fructe rece li se păru delicios. Mai departe, văzură o femeie îmbrăcată cu pantaloni si o tunică neagră, înconjurată de trei copii pe care încerca să-i ţină la distanţă de aglomeraţia străzii. Când unul dintre ei,

un mic drăcuşor neastâmpărat încercă să se îndepărteze, Anne şi Kai schimbară un surâs spontan în loc de orice comentariu.

Mercedesul negru strălucea sub cerul însorit în timp ce înainta de-a lungul coastei spre suburbiile Kowloon-ului.

- Vom vedea uzinele din Tsuen Wan. Acolo se fabrică în principal produse pentru export: haine, radiouri, obiecte din plastic.

- Voi avea ocazia să interoghez refugiaţi?

El făcu o pauză înainte de a clătina din cap. încerca o oarecare reticenţă faţă de încăpăţânarea Annei? Dar n-avea importanţă: era foarte decisă să obţină maximum de informaţii.

- Iată drumul care duce la casa mea din Noile Teritorii. Prima dată când mă voi duce acolo, te iau cu mine.

- Mi-ar plăcea mult.

în cursul cercetărilor ei asupra lui Edward Payton, dăduse peste articole în care se vorbea cu admiraţie despre această proprietate.

Majoritatea fabricilor din Tsuen Wan erau mici clădiri cu două etaje. Kai parcă maşina în apropierea unei uzine de textile când Anne zări un grup de femei, cu pahare de limonadă în mâini, în ora de pauză în micul parc de lângă uzină.

- Trebuie să aibă o viaţă foarte grea...

- Ciudată idee.... Priveşte-le cum sporovăiesc....

- Da. Dar au părul alb. La douăzeci sau la douăzeci şi cinci de ani...

Kai o surprinse pe Anne izbucnind în râs.

- Când vei fi mai aproape, vei vedea mai bine. Sunt scame de bumbac agăţate în părul lor negru.

Iesiră din masină. Ea îsi pregăti aparatul de fotografiat înainte de a remarca:

- Dacă atâtea scame de bumbac plutesc în aer, atmosfera trebuie să fie foarte nesănătoasă.

El o prinse de braţ si o obligă să-i facă faţă.

- Mă decepţionezi, Anne.

- De ce?

- Ai venit aici cu idei preconcepute în loc să observi realitatea.

O jignea. Mânia îi încordă brusc trăsăturile.

- Ce vrei să spui?

- Priveste mai atent aceste femei, Anne.

Ea se întoarse spre ele.

- Poartă o mască sanitară pe care o scot în timpul pauzei. Poţi să le vezi la gâtul lor. Controale foarte stricte se fac cu regularitate si orice persoană care încalcă regulile este concediată.

Fiecare cuvânt o străpunse ca o săgeată. Palidă, înclină capul.

- Scuză-mă. Nu stiu ce m-a găsit.

- Nu uita rigoarea ta morală obisnuită. Aceasta este

mai importantă decât un titlu pe prima pagină.

Kai o cuprinse în braţe. Ea îi simţi respiraţia usoară pe obraz.

- Rămâi fidelă ţie însăţi, zise el. Nu-ţi cer mai mult.

- Promit, afirmă ea cu tărie.

Ea îi oferi braţul si se depărtară de parc.

Dar, într-o clipă de disperare, îşi aminti că se aştepta de la ea un articol şoc. Ce se va întâmpla dacă nu va reuşi să-l scrie? Era sigură de un lucru: va relata numai propriile observaţii. Şi cu atât mai rău dacă avea să-şi piardă slujba.

în timp ce se îndreptau spre imobilele care adăposteau familiile emigranţilor, Kai făcu un scurt istoric al fiecărei fabrici. Curând, străzile fură mărginite de construcţii de beton cu mai multe etaje unde locuiau mii de refugiaţi. Anne făcu câteva fotografii.

Arătă cu degetul, în balcoanele clădirilor, prăjinile din bambus.

- Sunt cozi pentru drapele?

- Nu. Versiunea chinezească a suportului de uscat rufe.

Nu întârzie să zărească într-adevăr o prăjină decorată în întregime cu rufe care se uscau în vânt, pe care o fotografie. La câţiva paşi de un restaurant, Kai sugeră să prânzească acolo.

Sala era foarte mică. Imediat după ce comandară, Kai se scuză:

- Trebuie să telefonez la birou. în cazul că există vreo

urgenţă.

Rămasă singură, Anne îşi lăsă privirea să rătăcească în jurul ei.

O tânără fată, vizibil nervoasă, părea că aşteaptă pe cineva. Pe cine? Anne se amuză încercând să ghicească. Era posibil ca după o discuţie cu prietenul ei, aştepta o punere la punct în faţa unei ceşti de ceai?.... Sau....

Un bărbat scund şi îndesat apăru pe neaşteptate, împingând violent uşile. El începu s-o apostrofeze pe tânăra fată şi-i arătă ieşirea. O lacrimă alunecă pe faţa încremenită a micii chinezoaice.

Brusc, ea se ridică. Furioasă şi impulsivă, Anne o imită.

- Nu!

Kai interveni pe un ton imperios. El avu un schimb verbal pe cât de violent, pe atât de rapid. Apoi, Kai o conduse pe tânăra fată la masa lui.

Chelnerul aduse orez şi legume aburinde, dar Anne le respinse. Un al şaselea simţ o avertiza că existau aici informaţii interesante pe care nu trebuia să le scape.

- Crezi că vorbeşte engleza? îl întrebă pe Kai.

Tânăra chinezoaică răspunse ea însăşi:

- Da! Am învăţat la şcoală.

Inima Annei tresări. Avea concluzia articolelor sale la îndemână.

Ea se prezentă:

- Mă numesc Anne Hunter. Sunt ziaristă. Aţi putea să-

mi răspundeţi la câteva întrebări?

Tânăra ezită. Ea privea în jurul ei, ca şi cum se temea de reapariţia bărbatului care o insultase. Kai îi şopti câteva cuvinte, fără îndoială de încurajare, într-un dialect pe care Anne era departe de a-l putea înţelege.

în cele din urmă, ea acceptă. Un zâmbet timid îi puse în valoare chipul frumos.

- Mă numesc Mailin. Şi vă mulţumesc amândurora că aţi venit în ajutorul meu.

O lacrimă alunecă din nou pe obrazul ei.

- Speram atât de mult să pot lucra aici.

Dar proprietarul n-are nevoie de nimeni.

Uimitor, nu părea să încerce nicio ranchiună.

Anne ignoră privirea glacială a lui Kai când îsi scoase carneţelul si stiloul. Ea o invită în acelasi timp pe tânăra fată să împartă masa cu ei.

- Prânzeste cu noi, Mailin. Noi am comandat cât să hrănim un regiment...

Timidă din fire, Mailin acceptă imediat si dovedi apetitul unei persoane literalmente înfometată. Dar, între două înghiţituri, povesti teribilele încercări pe care le îndura familia ei recent emigrată si condamnată la somaj. Ea făcea adesea aluzie la fraţii mai, mici suferinzi de o afecţiune dureroasă. Anne ceru să-i întâlnească familia.

- Ei nu vorbesc limba dumneavoastră.

O privea pe Anne cu un aer nelinistit.

- Şi se tem de străini...

Anne cunoscuse deja acest gen de situaţie. Ea reusi s-o convingă pe Mailin că va sti să se adapteze. Puţin după aceea, însoţite de Kai, urcară cele trei etaje care conduceau la apartamentul în care trăia familia lui Mailin.

In care supravieţuia, ar fi fost un cuvânt mai exact... Anne nu văzuse niciodată o situaţie mai critică. Cei doi băieţi, bolnavi, erau culcaţi pe paturi sărăcăcioase în unica încăpere a apartamentului. Mama, mică, plăpândă, părea la capătul puterilor, în timp ce tatăl avea mersul încovoiat al omului doborât de mizerie... Dar doamna Li, în ciuda sărăciei, insistă să le ofere ceai.

Impasibilitatea resemnată a lui Kai, friza impoliteţea. El rămase tăcut, în timp ce Anne o hărţuia pe Mailin cu întrebări despre modul în care o trataseră industriaşii din regiune. Fără să clipească, el bău ceaiul insipid dintr-o ceaşcă ciobită şi mâncă un biscuit rânced. Nimic nu l-ar fi făcut să rostească un singur cuvânt. Anne era iritată de aerul său lugubru....

Când, după ceai, părăsiră apartamentul, Anne întinse cartea sa de vizită tinerei.

- Sună-mă mâine, la birou. Poate te voi putea ajuta să-ţi găseşti o slujbă.

Kai plecase înainte. Când îl ajunse din urmă, fericită că adunase atâtea informaţii, îl luă de mână ca pentru a-i ierta atitudinea, dar bucuria Annei fu de scurtă durată.

Pe drumul de întoarcere, Kai nu întârzie s-o ironizeze.

- Cine exploatează refugiaţii acum? zise el.

într-o sclipire, privirea lui întâlni ochii speriaţi ai Annei. Ea se încruntă.

- Nu te înţeleg...

El răspunse dispreţuitor:

- Ce diferenţă faci tu între presa care foloseşte nefericirea acestor oameni ca să emoţioneze cititorul şi industriaşii care exploatează priceperea lor?

Ea replică:

- Vorbeşti exact cum ar face Edward Payton, negociatorul britanic!

Furioasă, întoarsă pe dos, privi drept în faţa ei.

Nori mari negri se acordau perfect cu starea ei de spirit ..... Se întoarse din nou spre Kai si aruncă:

- Ce-ai spune dacă ar fi vorba despre propria ta familie? Imaginează-ţi-o înfometată, fără slujbe, într-un asemenea apartament insalubru.

El vru să eludeze orice tensiune emoţională.

- Dramatizezi. Ei au toate sansele de a găsi un loc de muncă înainte de sfârsitul lunii. Dacă totusi continuă să caute. Intre timp, dispun de o locuinţă proprie, decentă si foarte ieftină. Şi au, sunt convins, destui bani pusi deoparte ca să nu moară de foame.

- Ai văzut cum acel patron de restaurant a tratat-o pe

Mailin, nu? Un adevărat barbar! Şi tu nu esti departe de a avea aceeasi atitudine.

- Au văzut alţii mai răi în China populară... Hong Kong a primit deja mii de emigranţi. Această familie va supravieţui, ca si celelalte. S-ar putea chiar să prospere.

Anne simţi că era inutil să continue această discuţie si începu să treacă în revistă tristele evenimente ale zilei. In tăcerea încordată, drumul părea că nu se mai sfârseste. Când ajunseră în sfârsit înaintea imobilului Annei, Kai o anunţă:

- Eu plec mâine spre Africa de Sud. Trebuie să particip la mai multe adunări ale producătorilor de diamante.

Ea îsi reprimă surpriza.

- Bun!

Se încordă când el îi mângâie usor obrazul si, pentru a evita îmbrăţisarea lui, îsi strânse imediat lucrurile. Se simţea rău: această despărţire nu era de natură de şteargă gustul amar după cearta lor... Dar avu curând impresia că depărtarea lor va fi probabil benefică.

Se pregătea să coboare când el adăugă, cu o voce autoritară:

- Anne!…Când vei înceta să te refugiezi în muncă?

- Nu înţeleg ce vrei să spui.

Vocea ei tremura sub privirea implacabilă a lui Kai. Viaţa sentimentală era problema ei şi el trebuia să înţeleagă.

Bărbatul insistă:

- Trebuie să îngropi trecutul, o dată pentru totdeauna. încetează să plângi pentru alţii şi gândeşte-te puţin mai mult la tine.

Observaţia lui pertinentă, dar rece, era de o francheţe insuportabilă.

- Aş prefera să intru înainte să înceapă ploaia.

Coborî din Mercedes, gata să se repeadă spre imobil.

Agil ca un tigru, Kai o împiedică să închidă portiera. Cu inima bătând tare, Anne alergă spre copertina care proteja intrarea.

- Mai devreme sau mai târziu, te vei sătura să fugi, strigă el.

Cuvintele lui Kai o loviră cu forţa picăturilor de ploaie care-i
izbeau faţa.

Hohotele ei de plâns fură acoperite de bubuitul tunetului.

După o noapte agitată, Anne se trezi în zori, sub un cer roşiatic. îmbrăcă un costum de bumbac care nu se va şifona, în ciuda căldurii umede. Un machiaj uşor şi un coc strâns reuşiră să-i dea o imagine care o mulţumi. Era hotărâtă să îngroape orice conflict personal printr-o muncă susţinută. Dar eternele ambuteiaje din Hong Kong o împiedicară să ajungă la agenţie înaintea celorlalţi.

Biroul ei se afla într-o sală mare cum se întâmplă la

toate agenţiile de presă şi unde răsuna de-a lungul zilei ţăcănitul maşinilor de scris, amestecat cu soneriile telefoanelor. Numai puterea ei de concentrare o împiedica să se lase distrasă. încercă de mai multe ori în această dimineaţă să înceapă redactarea articolului său. în sfârşit, era total absorbită când sună telefonul.

- Aici este Joy, de la recepţie. Aveţi o întâlnire în această dimineaţă cu o domnişoară Li?

Anne aruncă o scurtă privire în agendă înainte de a răspunde tăios:

- Nu.

Pe punctul să închidă, îşi aminti:

- Aşteaptă... Care este prenumele ei?

- Se numeşte Mailin Li. I-aţi dat cartea de vizită, ieri la Tsuen Wan.

- Exact.

Oftă şi abandonă cu regret foile cu note. Dimineaţa începea rău. Era fără îndoială una din acele zile când toate mergeau de-a-ndoaselea.

- Joy? Mi se pare că am auzit un mormăit...

O auzi râzând.

- Da, Dick tocmai a sosit. S-a dus în biroul său.

- Oferă-i lui Mailin o ceascâ de ceai si spune-i să mă astepte o clipă.

Ii veni o idee. Se ridică si se duse să-l vadă pe Dick.

Acesta era la telefon. Prin usa întredeschisă a biroului,

ea îi atrase atenţia.

-Ai un minut? El îi făcu semn să intre. Când închise telefonul, o măsură cu un aer întunecat.

-Ai lucrat, ieri seară? Sau.... ai petrecut prea târziu în noapte?

Ea preferă să ignore aluzia lui brutală la cearcănele de sub
ochi. Se simţea într-o dispoziţie războinică.

- S-a găsit cineva pentru postul de curier? întrebă ea.

- Nu. Joy are câteva întâlniri în această după-amiază. Dar dacă ai o idee...

Ii vorbi pe scurt despre dificultăţile lui Mailin, insistând asupra inteligenţei si stăpânirii perfecte a limbii engleze. Când Dick acceptă s-o primească, Anne se ridică si-l îmbrăţişă.

- Mulţumesc!

Triumfătoare, iesi radioasă din birou. S-o ajute pe Mailin însemna să-i dovedească lui Kai Shanpei că o judecase gresit. Cum putuse oare să-i reproseze că-i exploata pe emigranţi? O acuzaţie care o rănise profund.

Mailin astepta la recepţie. De departe, părea vrednică de milă, în rochia ei spălăcită. Cu mâinile sale fine asezate pe genunchi, se ţinea dreaptă pe sofaua de vinilin, deşi era prea scundă pentru ca picioarele să-i ajungă la podea. Imediat ce o zări pe Anne, se ridică, strângând la piept o mică poşetă de pânză. îi distingea greu trăsăturile sub

pălăria de paie, dar Anne avu impresia că era uşurată că vede o figură cunoscută.

- N-aş vrea să vă deranjez, domnişoară Hunter. Dacă sunteţi ocupată, pot să revin în altă zi.

Să revină.... Anne cunoştea preţul biletelor de autobuz. Foarte emoţionată de politeţea lui Mailin, îi strânse îndelung mâna.

- Nu, zise ea. Sunt încântată să te revăd.

O conduse la biroul lui Dick, explicându-i natura muncii pe care avea să i-o propună. Mailin ascultă cu atenţie, fără să întrebe de program, salariu sau de eventualele dificultăţi. Ea nu avea decât o dorinţă: să scape de şomaj... Dick îşi suspendă apelurile telefonice şi-şi îmblânzi manierele aspre. Privirea sa călduroasă o ajută pe Mailin să iasă din cochilia ei. Se gândea oare la propriile lui fiice, rămase în Statele Unite? Anne ar fi putut jura. Liniştită, îi lăsă singuri.

Când tânăra chinezoiacă ieşi după treizeci de minute de întrevedere, se strecură pe lângă pereţi spre ieşire...

- Mailin! Aşteaptă!

Anne nu înţelegea. Pentru a doua oară într-o oră, îşi întrerupse activitatea.

- N-a mers?

Simţea nevoia să-l blesteme pe Dick.

- Mi-a cerut să încep de mâine dimineaţă.

Cu ochii plecaţi si un aer demoralizat, Mailin avea un

mod foarte curios de a anunţa o veste bună.

- Ai acceptat, nu-i asa?

Ea scutură din cap, cu lacrimi în ochi. Anne încercă un amestec de compasiune si afecţiune.

- Nu stiu unde să locuiesc în Hong Kong. Şi n-am bani pentru autobuz, mâine dimineaţă.

La capătul puterilor, Mailin nu-si mai putea stăpâni disperarea. Anne îsi trecu braţul în jurul umerilor ei si o încurajă.

- Pot să te ajut...

In ciuda vocii sale sigure, se miră de propria spontaneitate. Ca si cum reflecta cu voce tare, preciză:

- Am o singură cameră. Dar canapeaua este extensibilă. Lacrimile lui Mailin exprimau acum nu disperare, ci
recunostinţă.

- Vă mulţumesc, domnisoară Hunter.

- Dacă trebuie să împărţim acelasi apartament, va trebui să-mi spui Anne. Hotărâtă să nu facă lucrurile pe jumătate, Anne acoperi masina de scris si-si luă poseta. Trebuia acum să umple frigiderul, să ducă cearsafuri la spălat, să facă loc în dulapuri. Pentru început...

- Mă voi ocupa de bucătărie si de menaj, promise Mailin. Urmând-o ca un căţel credincios, îi explica Annei cum se va
descurca.

- Şi când va veni frumosul dumneavoastră prieten, voi iesi să fac o plimbare.

Aducând vorba de Kai, ochii Annei străluciră de maliţiozitate. îşi imagina reacţia lui dacă va dori să treacă pe la ea îndată ce se va întoarce. Prezenţa lui Mailin nu va întârzia să-i tempereze elanurile. Poate chiar să i le răcească pentru totdeauna.... Ideea nu-i displăcea. Hotărât lucru, avea nevoie de o revanşă.

- Vino, colega! Avem multe de făcut!

O luă pe Mailin de mână şi ieşiră ca o vijelie, adresând semne vesele tuturor. Anne regăsea în sfârşit gustul sărbătoririi. Avea impresia că iese dintr-un secol de monotonie.

O săptămână mai târziu, recunoştea greşeala pe care o făcuse abandonându-şi autonomia.

Este ridicol! mormăi ea. Nu îndrăznesc nici măcar să mai calc pe mochetă de teamă să nu las urme. Dacă Mailin scoate încă o dată acest infernal aspirator, simt că voi face cea mai teribilă criză de nervi din viaţa mea!

Străină în propriul ei apartament, aruncă o privire nostalgică pernelor moi de pe canapea şi preferă să se aşeze pe un scaun...

Fără obsesiile menajere ale lui Mailin, Anne ar fi suportat foarte bine prezenţa ei. Obişnuită să trăiască împreună cu familia într-o singură încăpere, tânăra chinezoaică ştia să se izoleze într-un colţ al

apartamentului. Dacă Anne avea nevoie să lucreze, ea se cufunda într-o carte sau se întorcea la îndeletnicirile casnice. Cine şi-ar fi imaginat că cineva îşi poate da osteneala să repare colanţii?

Născută într-o societate de consum excesiv, lui Anne nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Prietenia lor se transforma oare într-o politeţe crispată? Nicidecum. Anne o adora pe Mailin. Se minuna că putuse păstra atâta umor si bună dispoziţie. Petrecură ore întregi râzând si făcându-si confidenţe.

Dacă măcar ar fi fost mai puţin meticuloasă. Anne ţinuse totdeauna la ordine si la curăţenie, dar pe lângă tânăra chinezoaică, avea impresia că este o persoană neîngrijită. Am trăit oare prea mult timp singură? se întrebă ea ducându-se să-si ia un pahar cu apă rece. Auzi brusc vocea veselă a lui Mailin.

- Anne? Te-ai întors?

- Sunt în bucătărie.

Şterse o mică pată de pe frigider, se asigură că nu lăsase în urmă nicio picătură de apă si traversă linoleumul atât de strălucitor încât se temu din nou că ar putea aluneca pe el.

- Sper că nu ţi-ai stricat pofta de mâncare cu sandvisuri. In seara asta, vom face un adevărat festin.

In ochii lui Mailin se citea lăcomia.

- Anghile fierte înăbusit si mlădiţe de bambus, anunţă

ea.

- Multă muncă în perspectivă, nu?

Stânjenită, Anne urmărea gesturile rapide si precise ale lui Mailin: ea jupuia anghilele înainte de a le tăia în mici bucăţi. Cratiţa mongoleză era în plin clocot. Anne îsi reprimă un fior.

- Ar fi rândul meu să-ţi ofer o seară de destindere. Dacă am cumpăra ceva gata pregătit? După aceea, am putea merge la cinematograf.

Mailin refuză.

- Este o onoare pentru mine să vă pregătesc mesele. Altfel cum mi-aş putea exprima recunoştinţa?

Anne răspunse cu delicateţe:

- Cum vrei...

Deschise dulapul şi scoase farfurii şi ceşti.

- Dumnezeule! Ce-i asta?

Cu vârful degetelor, ridică o grămăjoară de fire de paie rămase în coşul cu provizii.

- Te ocupi de păsărele, în timpul liber?

- Este pentru mâine seară. în timp ce vă veţi scrie articolul, eu le voi fierbe.

Cu ochii strălucind ca ai unei pisicuţe, îşi linse degetele.

- O supă din cuib de rândunele... Cunoaşteţi asta, Anne? Este un deliciu.

Cu o expresie întunecată şi stomacul contractat, Anne

lăsă paiele să cadă la loc în coş. Cum să-şi exprime dezgustul? Mailin dorea atât de mult să-i facă plăcere...

Tânăra fată flecărea vesel tăind ciuperci în feliuţe delicate pe care presăra diferite mirodenii. Acesta nu mai era un prânz, ci un adevărat festin. Anne îşi spuse că tânăra căpătase siguranţă şi că era foarte elegantă în uniforma ei roşie. Unde era mica chinezoaică disperată care intrase acum zece zile în agenţie în vârful picioarelor?

Anne se minuna de transformare. Puse masa, încercând să se convingă că o să-i placă anghilele înăbuşite. Când sună telefonul, se repezi spre birou cu atâta nerăbdare, încât lovi colţul unei măsuţe joase deplasată de Mailin în cursul curăţeniei. O nouă urgenţă trebuie să fi apărut la birou, îsi zise ea.

Cu piciorul îndoit de durere, Anne răspunse cu răsuflarea tăiată si vocea îngrijorată.

- Te antrenezi pentru un maraton? Sau ai întrerupt o activitate mai pasionantă?

- Kai!

Un fior îi străbătu spatele. Despărţirea o făcuse să-si uite mânia... Dorinţa îi cuprindea din nou corpul.

- Când te-ai întors? Ai călătorit bine? Sau...

Se întrerupse, constientă de modul naiv în care-l coplesea cu întrebări.

- Am ajuns acum douăzeci de minute. Secretara m-a asteptat la coborârea din avion cu un teanc de dosare.

Micul său râs înăbusit provocă un val senzual pe care Anne îl resimţi în tot corpul.

- A fost cât pe ce să-i cer să mă conducă direct la tine acasă. Dar cred că ar fi scăpat dosarele din braţe...

Anne izbucni în râs. Isi imagina severitatea domnisoarei Dawes, tulburată de o asemenea sugestie.

- Mi-ai lipsit, zise el cu o voce caldă. Şi într-o jumătate de oră vei afla cât este de adevărat...

Aceste cuvinte simple erau veritabile mângâieri Ca pentru
a micsora distanţa care-i despărţea, ea apropie receptorul de buze.

- Şi tu mi-ai lipsit.

Uitase de prezenţa lui Mailin. Inima îi tresări când zări strălucind uniforma roşie.

- Te văd într-o jumătate de oră, repetă Kai.

- Aşteaptă!

Ce scuză să inventeze? Atitudinea lui Kai la Tsuen Wan o lăsa să presupună că era preferabil să nu-i vorbească de Mailin.

- Ceva nu este în ordine?

Indecisă, luată pe nepregătite, nu găsi altă scăpare decât subiectul neînţelegerii lor: munca ei! Nu se punea problema s-o trimită pe Mailin la plimbare, la această oră, pe străzile Hong Kongului.

- Nu te supăra. Dar am un articol de terminat neapărat în această seară.

în tăcerea încordată care urmă, siguranţa ei dispăru. Era speriată să nu fi mers prea departe, de data asta.

- Dacă mă gândesc la mulţimea dosarelor care mi-au fost aduse, am şi eu cu ce să mă ocup....

Nu părea foarte trist.

- Regret cu adevărat, Kai.

O văzu pe Mailin făcându-i semne: cina era gata. Clătină din cap.

- Am putea încerca să ne vedem mâine seară?

- Nu.

Refuzul lui avu asupra ei efectul unei lovituri de pumnal, înainte să adauge:

- Nu pentru o seară.

Dar sunt de acord pentru tot sfârşitul de săptămână.

- Oh, da!

- Trebuie să merg în West Wind, la casa mea din nordul Kowloon-ului. Dacă te iau după-amiază, vom ajunge pentru cină.

- Bagajele mele sunt practic făcute. Am realmente nevoie să schimb aerul.

- Dar nu-mi place deloc acest contratimp, zise el cu o voce mângâietoare.

- Simt acelaşi lucru, Kai...

Avu brusc impresia că el punea mâinile pe corpul ei... Genunchii îi tremurară.

- Termină-ţi articolul. Nu va trebui să-mi vorbeşti despre muncă atunci când vom fi împreună.

El scoase un mic râs plin de promisiuni pe care, emoţionată, abia îl auzi: în sfârşit, îi respecta munca.

îşi uită minciunile şi, cu gândul la orele pe care le vor împărtăşi, şopti în loc de revedere:

- Te voi aştepta la biroul meu.

Capitolul 8

Când Mercedesul ajunse pe creastă, Anne simţi că i se taie respiraţia văzând amploarea panoramei. Valea în întregime verde, presărată ici si colo cu câteva ferme, preceda un zid de coline accidentate.

Razele lungi ale apusului de soare marcau cu aur iarba înaltă.

- Dincolo de acest zid curge râul Shum Chum. Şi, dincolo de el, se poate zări Republica Populară Chineză.

- Câte schimbări pe o distanţă atât de scurtă. încerc să-mi imaginez China rosie acolo, la câţiva kilometri...

Se mira de asemenea de contrastul extraordinar dintre acest peisaj si colinele care dominau Hong Kong-ul cu vilele si agitaţia lor cosmopolită. Aici, exista un calm, o atmosferă de antică seninătate care te invita să te opreşti.

Masina coborî spre vale. Dar, câţiva kilometri mai departe, Kai se angajă pe un drum îngust care serpuia de-a lungul unui râu care traversa lent un parc împădurit. într-un viraj, maşina sperie un grup de păuni. Soarele sclipea pe penele lor lungi în timp ce fugeau sub copaci.

- Kai, sunt splendizi!

- Sunt cei mai buni paznici ai mei.

- Cum?

- Sunt în stare să facă o gălăgie nemaipomenită dacă un străin îi deranjează. Vei vedea mulţi alţii pe proprietate. îi împiedică pe curioşi să se apropie de casă.

Anne se simţea copleşită. După frumuseţile muntelui Victoria, nu-şi imaginase că putea exista ceva mai frumos... Şi apoi, urma s-o întâlnească pe mama lui Kai...

O întâlnire care o făcea puţin nervoasă, dar în fond, o entuziasma. Mama unui om atât de excepţional trebuia să fie remarcabilă! Anne ştia deja că ea îşi consacra mult timp pasiunii pentru orhidee.

Trecură pe sub o arcadă păzită de doi dragoni din piatră. Dincolo de un pâlc de pini, Anne descoperi o vilă uimitor de frumoasă.

O uşoară influenţă chinezească n-o împiedica să-şi imagineze această locuinţă în câmpiile verzi din Anglia. O verandă mărginită de tufişuri de flori ocupa toată faţada casei.

Kai opri maşina pe aleea centrală şi se întoarse spre Anne:

- Bun venit la West Wind, zise el cu un zâmbet larg.

-îţi mulţumesc că m-ai invitat. Sunt nerăbdătoare să descopăr această minune!

O femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-o uniformă neagră, le făcu de pe pragul usii un mic semn amical, apoi veni să-l ajute pe Kai să scoată bagajele.

- Anne, ţi-o prezint pe doamna Burns, menajera noastră. Doamna Burns si soţul său au răspunderea domeniului.

El se întoarse spre menajeră:

- Domnisoara Hunter îsi petrece sfârsitul de săptămână cu noi.

Când doamna Burns o salută, Anne remarcă accentul său irlandez. Ea îi precedă spre marele hol pardosit cu marmură.

- Lady Hua va fi fericită să afle că aţi ajuns cu bine... Mă duc s-o anunţ.

- Nu, o voi face eu însumi. Ocupaţi-vă de domnisoara Hunter.... Anne, vom cina într-o jumătate de oră.

Porni apoi pe culoarul care ducea spre apartamentele mamei sale.

Anne o urmă pe doamna Burns spre camera ei. Era foarte încântată să se poată răcori după călătorie. Ce va purta oare, seara asta? Optă pentru rochia de muselină mov.

- Iată camera dumneavoastră.

Menajera o invită să intre într-o încăpere de la etaj.

- Este încântător!

Ca si exteriorul casei, camera oferea un subtil amestec de influenţe chinezesti si britanice. Intre un secreter vechi din lemn de cires si un fotoliu tapiţat cu catifea albastră din faţa semineului, un covor oriental împodobea podeaua de stejar. Dar privirea ei era atrasă de un pat magnific, lăcuit şi cu coloane sculptate, cu perdele de catifea albastră şi cuvertură în acelaşi ton, cu broderie albastru-închis.

înainte de a se retrage, menajera aruncă o privire la pendula franceză.

- Masa va fi servită în sufragerie, într-o jumătate de oră.

Anne îşi dezbrăcă vesta şi pantalonii şifonaţi. în sala de baie
încântătoare, se spălă pe faţă şi-şi refăcu uşor machiajul. Apoi îşi puse rochia mov, cercei de opal şi un inel asortat.

în răcoarea holului mare, nu ştiu încotro să se îndrepte. Mai multe uşi dădeau spre vestibul.

Care era oare sufrageria? Alese una la întâmplare, dar când să apese pe clanţă, o forţă de neoprit o făcu să se întoarcă spre scară. Kai o privea.

- Ce frumoasă eşti!

înaintă spre ea şi o sărută cu tandreţe. Impresia că-i aparţine îi dădu brusc un sentiment de pace... O conduse într-o mare încăpere unde ferestrele înalte reflectau o lustră de cristal deasupra unei mese de mahon acoperită cu o pânză de in alb. Pe bufet erau aşezate platouri de argint acoperite, de unde scăpau totuşi arome îmbietoare.

Pentru ea, Kai trase un scaun.

- Mama ta va veni să cineze cu noi? Sunt nerăbdătoare s-o întâlnesc.

- Ea cinează devreme. Dar ne invită să luăm un ceai în apartamentele sale.

In timpul mesei, Kai îi spuse povestea amuzantă a adaptării familiei Burns la viaţa chineză.... Inainte de a fi în

serviciul său, cuplul fusese angajat la un diplomat englez în Hong Kong.

- Ei se gândesc serios să se întoarcă în Irlanda si să-si cunoască în sfârsit nepoţii. Au din ce în ce mai mult nostalgia ţării natale.

După un delicios sufleu cu lămâie, veritabilă încununare a cinei, făcură o plimbare în grădina de trandafiri.

Luna care strălucea pe un cer fără nori dădea părului Annei reflexe argintii. Merseră mână în mână.

- Mâine îţi voi arăta labirintul.... Dar vom putea face de asemenea o lungă plimbare călare.

- Mi-ar plăcea mult. Ştii, camera mea este superbă. Patul este extraordinar!

- Sunt fericit că-ţi place această încăpere.

Surâse misterios, înainte de a adăuga:

- Este un foarte vechi pat nupţial. Foarte rar astăzi.

Dezamăgită brusc de această evocare a căsătoriei, Anne tăcu
până în momentul când intrară în domeniul matern.

Lady Hua îsi părăsi biroul pentru a-i întâmpina cu un zâmbet foarte graţios.

- Voi cere să se aducă un alt ceai, zise ea. Treburile mele pot să astepte.

Doamna Burns aduse un platou cu un ceainic de porţelan pe un suport de aramă. Lady Hua servi ceaiul în

cesti minuscule pictate manual si fine ca niste coji de ouă. Gesturile princiare trădau nobleţea originii sale.

Fragilitatea ei aparentă era dezminţită de vivacitatea remarcabilă a ochilor negri migdalaţi. Culoarea părului amintea de nuanţa lemnului uscat. Pielea ei avea fineţea translucidă a hârtiei de orez. Dar Anne fu mai ales frapată de libertatea judecăţilor sale. Libertate excepţională la o femeie a generaţiei sale.

Timpul trecu foarte repede. Când o pendulă de argint sună ora nouă, Kai o invită pe Anne să se retragă. Lady Hua se culca devreme. Ea le ură o seară bună şi-şi exprimă dorinţa unei alte conversaţii cu invitata lor...

în faţa camerei Annei, Kai depuse un sărut pe obrazul tinerei femei, apoi buzele lui îi căutară repede gura. Schimbară un lung sărut pasionat.

- N-am intenţia să-ţi urez imediat noapte bună... Pot să intru?

Un fior delicios o străbătu.

- Da, domnule Shanpei. Ti-am lipsit mult, mi-ai spus ieri?

Cu un zâmbet provocator pe buze, Kai închise uşa în urma lui.

în penumbră, plutea parfumul ramurilor de eucalipt, puse într-o vază mare de porţelan, în apropierea şemineului.

Bărbatul o dezbrăcă. Lumina lunii conferea pielii ei albeaţa unor camelii în timp ce el îşi scotea la rândul lui

hainele. Când o îmbrăţişă, ea se ghemui în braţele lui. Apoi, întinzându-se lângă ea, îşi lăsă degetele să alerge în libertate peste corpul ei. Ea simţea că ia foc.

- Ah! Floarea mea de lotus este nerăbdătoare, murmură el.

- Am nevoie de tine...

El îi mângâie faţa. Cu el, orice tentativă de a se înfrâna era de fiecare dată alungată de valul dorinţei.

Aplecat deasupra ei, în lumina lăptoasă a lunii, ochii lui negri evocau mistere de nepătruns... El înlătură su viţele de aur care acopereau faţa Annei si-si puse încet buzele pe pleoapele ei înainte de a-i regăsi gura. Kai îi mângâie sânii, contact care le electriză trupurile... Anne îsi puse braţele în jurul gâtului lui si-l trase mai aproape de ea.

Norii acoperiră luna. Tunetul bubui si furtuna se năpusti asupra văii. Vântul răcoros care misca perdelele ajunse la ei. Ploaia începu să cadă cu o violenţă tot mai mare. Curând, picături de apă ajunseră în cameră.

- Voi închide fereastra, zise el.

Un fulger ilumină brusc trupul de culoarea ambrei al bărbatului. Anne simţi dorinţa sporindu-i.... Isi spuse că furtuna care urca în ea va fi mai violentă decât cea a cerului.

Cu braţele ude de ploaie, el o îmbrăţisă din nou. Gura lui fierbinte crescu pasiunea Annei, făcând-o să geamă.

- Pielea ta este catifelată ca petalele unui trandafir,

murmură el. Risipi mângâieri delicioase pe soldurile ei în timp ce tunetul zdruncina valea si o ploaie cu grindină se abătu asupra ferestrelor. Violenţa naturii se acorda cu dorinţa lor si o orbea pe Anne cu fulgerele ei repetate. Respiraţia ei se acceleră; recunoscu apropierea acelei beţii pe care n-o cunoscuse niciodată înainte de Kai. Parfumul de santal al corpului lui bronzat o învăluia în efluvii senzuale.

în ritmul nebun al sângelui lor, făcură aceeaşi ascensiune. în menghina braţelor lui, Anne simţea că pluteşte şi-i strigă numele. Lumea întreagă stătea într-un singur cuvânt: Kai!

Bărbatul îi strigă la rândul lui numele, în timp ce un bubuit de tunet făcu să vibreze geamurile. Luminată de fulgerul care urmă, faţa lui păru cea a unui zeu al războiului. Niciodată nu exprimase atâta forţă absolută. Brusc, cu respiraţia tăiată, se prăbuşi lângă ea, cu capul pe umărul ei.

Cu braţele dezarmate, ea îi înconjura talia. Când îşi frecă obrazul de al lui, Anne îşi dădu seama că plânsese. Emoţia împărtăşită o zdruncinase până în adâncul fiinţei. Nu înţelegea foarte bine sentimentele care o copleşeau. Se întrebă încă o dată ce avea să devină. Cum putuse să se angajeze în această legătură până într-atât încât nu se mai recunoştea?

încetul cu încetul, se liniştiră. Apoi Kai se strecură afară

din cearşafurile încurcate şi avu grijă s-o învelească înainte să se îmbrace. O sărută pe frunte.

- Ne revedem la micul dejun. Mi-ar plăcea să rămân cu tine, dar doamna Burns ar fi teribil de şocată mâine dimineaţă, dacă m-ar vedea ieşind din camera ta.

Ea râse, puţin somnoroasă, şi închise ochii. în timp ce furtuna se îndepărta, adormi liniştită.

A doua zi dimineaţă, proaspătă şi odihnită, se trezi devreme. După un duş rapid, îmbrăcă o pereche de blugi kaki şi o bluză cu nasturi aurii. Cu doi mici piepteni de baga, îşi fixă părul la spate. Căldura soarelui promitea o zi luminoasă.

Cum nimic nu părea pregătit în sufragerie pentru micul dejun, iesi pe terasă si-l descoperi pe Kai asezat la o masă din fier forjat, cu o cească de cafea în faţă. Citea un ziar. Ii admiră o clipă perfecţiunea profilului înainte de a înainta spre el. Hotărât lucru, era bărbatul cel mai minunat pe care-l întâlnise vreodată.

- Bună! Ce dimineaţă frumoasă!

- Tu esti cea mai frumoasă.... Ai dormit bine?

- Foarte bine. Mor de foame.

Se aseză în faţa lui si-si turnă o cească de cafea. Doamna Burns aduse câteva preparate calde.

- Lady Hua are un apetit de pasăre. Eu regret mult. Imi place atât de mult să gătesc pentru oameni cu apetit serios...

Anne se înfruptă copios cu ouă prăjite si bacon. Kai se amuză văzând-o mâncând cu atâta plăcere.

- Viaţa la ţară îţi prieste, se pare. Imi place această foame de lup.

- Nu sunt sigură că se datorează schimbării aerului.

El îi aruncă o privire poznasă.

- Şi care ar fi cauza?

Cu obrajii îmbujoraţi, ea încercă să se corecteze.

- Fără îndoială, zise ea, o bună noapte de somn.

Când Anne termină de mâncat, el o conduse în grădina de trandafiri. Grădinarul, preocupat, tăia florile distruse de furtuna nocturnă. Pe frunze, soarele făcea să strălucească ultimele picături de apă. Kai adună câţiva boboci pe punctul să se deschidă si-i ceru grădinarului să facă din ei un buchet pe care doamna
Burns să-l ducă în camera Annei. Un gest romantic care o făcu să surâdă...

- Mai doreşti să faci acea plimbare călare? Aş vrea să inspectez rapid domeniul. Şi puţină mişcare le-ar face bine cailor.

- Excelentă idee!

Anne se duse să-şi schimbe pantofii în timp ce el se îndreptă direct spre grajd.

Când reveni, câteva minute mai târziu, el termina de înşeuat caii. îi întinse frâul unei iepe brune, în timp ce el încălecă un cal mare negru, nerăbdător să galopeze.

- Se pare că sunt puţin nervoşi astăzi. N-au mai fost călăriţi de câtva timp.

Fu o dimineaţă foarte agreabilă. Anne se miră de armonia perfectă, de impresia de echilibru care emana din ansamblul copacilor, tufişurilor şi gardurilor vii.

- Kai.... Sunt uimită de perfecţiunea peisajului. Pământurile tale sunt foarte frumoase.

El îi surâse.

- Mă copleşeşti. .Există o expresie la chinezi care exprimă
foarte bine ceea ce simţi. Se spune "fung shui" pentru a traduce relaţia ideală între om şi natură. Este foarte important să trăieşti în armonie cu planeta.

Se întoarseră la grajduri. Anne râde de ea însăşi: picioarele îi tremurau.

- Asta nu-i nimic. Să vezi mâine. Micul tău posterior te va face să te strâmbi. Lipsa obişnuinţei!

Ajunşi în apropierea casei, el îşi manifestă intenţia de a merge să arunce o privire prin registrele domnului Burns. Adăugă că mama sa trebuia să se găsească la această oră în sera orhideelor.

- Va fi bucuroasă să te vadă şi să-ţi arate florile ei.

Anne se duse să facă un duş şi să se schimbe. îmbrăcă apoi un costum roz, care se mula pe silueta ei sculpturală şi se îndreptă spre regatul verde şi înflorit al ladyei Hua.

O zări, mică siluetă pierdută în abundenţa de flori

minunate. Aplecată peste un răzor de orhidee, lady Hua, intervenea ici-colo cu foarfeca de grădină.

Cuprinsă brusc de timiditate, Anne se apropie de ea. Mama lui Kai se ridică şi-i adresă un surâs călduros.

- Bună ziua, Anne. Ai profitat de această dimineaţă minunată?

- Oh, da! Vă mulţumesc. Am făcut o plimbare călare. Domeniul dumneavoastră este magnific.

Anne aprecia gentileţea înnăscută a ladyei Hua. Ghicea în ea un amestec foarte stimulator de forţă şi sensibilitate.

- Ai vrea să-mi aduci acea stropitoare de lângă intrare? Doreşti să mă ajuţi să-mi ud plantele? Adăugă o remarcă neaşteptată:

- Din când în când, Barbara venea să mi se alăture aici. Dar biata copilă, îşi părăsea cu mare greutate camera.

Considera probabil că Anne era la curent.

- Trebuie că era foarte nefericită, zise Anne. Şi totuşi, avea un soţ excepţional...

Sub privirea directă a bătrânei doamne, ar fi vrut să retracteze... Nu tocmai îşi trădase sentimentele?

- Fiul meu nu putea s-o ajute. Nimeni nu putea. Dificultăţile Barbarei veneau de foarte departe. Mult înainte să-l întâlnească pe soţul său. Şi apoi, a devenit sclava alcoolismului.

Lady Hua făcu o pauză, absorbită de tăierea unui lăstar înainte de a concluziona:

- Acum, toate astea s-au sfârsit. A încetat să sufere si eu sunt fericită din acest motiv.

Simplitatea bătrânei doamne era încurajatoare. Ea îndepărta definitiv scrupulele încercate de Anne venind în această casă la atât de puţin timp după moartea Barbarei. Nu fu deloc jenată de tăcerea lor în timp ce îngrijeau florile. Apoi, lady Hua o surprinse din nou pe Anne.

- Se pare că te înţelegi foarte bine cu Kai. Asta îmi face plăcere. Este mult timp de când nu l-am văzut râzând în compania unei femei. Diverse motive i-au impus o lungă solitudine.

Vorbea pe un ton degajat, fără a-si lua ochii de la florile pe care le îngrijea.

Anne nu se înselase: lady Hua era o persoană simplă si directă. Totusi, cuvintele sale stârneau din nou temerile Annei faţă de Kai. Era fără îndoială timpul să privească lucrurile în faţă în loc să trăiască în nesiguranţă în timp ce, incontestabil, se lega din ce în ce mai mult de fascinantul, dar complicatul Kai Shanpei.

- Este adevărat, ne înţelegem foarte bine, zise ea în cele din urmă. Dar eu nu caut o relaţie definitivă. Dacă sunt foarte atasată de Kai, nu-mi uit cariera din acest motiv.

Ea contează înainte de toate. Am trecut printr-un divorţ şi nu vreau să-mi iau riscuri....

Lady Hua făcu un comentariu pertinent:

- Te înţeleg foarte bine. Totuşi, viaţa este un râu care curge între maluri schimbătoare. Trebuie ţinut seama de aceste variaţii şi să nu rămânem la nesfârşit prizonierii unor decizii luate altundeva şi.... altcândva. Oricum, îi faci bine fiului meu. Orice s-ar întâmpla, va fi avut fericirea de a te fi întâlnit.

- Vă mulţumesc, lady Hua. Sunt fericită că v-am cunoscut pe amândoi.

Nu este decât un interludiu agreabil, îşi zise ea. Nimic altceva... Schimbă subiectul.

- Admir raporturile pe care le aveţi cu fiul dumneavoastră. Păreţi atât de apropiaţi unul de altul.

- îţi mulţumesc că mi-o spui, Anne. Noi i-am dat foarte devreme simţul responsabilităţii. Şi, în acelaşi timp, multă dragoste. Noi i-am acordat încredere. Dacă astăzi suntem prieteni, aceasta se datorează libertăţii pe care i-am lăsat-o. Cu cât copiii se simt mai liberi să plece, cu atât mai mult doresc să revină.

Anne o admiră. Dacă va avea într-o zi un copil, îşi va aminti aceste cuvinte.

- Bine. Am făcut destulă grădinărie pentru astăzi. Prânzul nu va întârzia să fie servit.

în timp ce părăseau sera, lady Hua propuse să-i explice într-o zi cum îi ajuta pe refugiaţii din vale.

Anne se entuziasmă: vedea o ocazie de a-si consolida informaţiile.

Prânzul, amestec nervos de preparate chinezesti si occidentale, începu cu o supă rece de migdale, urmată de limbă de mare la grătar, cu garnitură de cartofi si sos de pătrunjel. După aceea fu triumful doamnei Burns: prăjitură fondantă parfumată cu extracte de fructe.... La ora cafelei, lady Hua se retrase. Rămasă singură cu Kai, Anne reveni repede la temerile ei. In ciuda acestor ore minunate, se întreba din nou cum să frâneze pasiunea lor înainte să ajungă la o despărţire dureroasă.

- Iartă-mă. Ce spuneai?

Hărţuită de gândurile ei negative, nu auzise întrebarea lui Kai.

- Esti foarte absentă.... Te întrebam dacă vrei să vezi labirintul.

- Bineînţeles. Cu atât mai mult cu cât după o asemenea masă am nevoie să merg puţin. Doamna Burns este o excelentă bucătăreasă.

Un grilaj separa grădina de trandafiri de încântătorul peisaj a cărui atracţie era un labirint din garduri vii cărora li se dăduse forme de animale. Kai o provocă pe Anne să se ascundă acolo.

- Iţi las trei minute avans.

După numeroase ocoluri, Anne ajunse în centrul labirintului, ocupat de o bancă de piatră care se reflecta în apa unui bazin. Vocea lui Kai ajunsese din când în când la ea, dar nu-i răspunsese. Prinsă în joc, dorea să lase s-o

caute, când niste braţe musculoase o prinseră pe neasteptate.

- Te-am găsit, murmură Kai în spatele ei.

Ea îi simţi respiraţia în ceafă, în timp ce inima îi bătea de surpriză şi emoţie.

- Pe unde ai ajuns? zise ea răsucindu-se în braţele lui.

Se aşezară pe banca de piatră. în mijlocul bazinului, apa se prelingea încet în lungul unui jgheab acoperit de muşchi.

- Ce linişte! zise ea. Casa aceasta, ca şi muntele Victoria, îmi dă o impresie extraordinară de seninătate... Ce cuvânt ai folosit în această dimineaţă în legătură cu raporturile dintre om şi natură?

- Fung shui: o armonie pe care o vei aprecia din ce în ce mai mult, dacă vei consimţi să te îndepărtezi de ritmul tău de viaţă trepidant pentru a te odihni aici sau pe muntele Victoria.

Aluzia liniştită la reluarea escapadelor lor îi distruse liniştea. Se retrase în ea însăşi. Apoi, brusc, se ridică.

- Cum ieşim de aici? zise ea pe un ton lejer.

El se ridică imediat, ca şi cum i-ar fi simţit schimbarea de dispoziţie.

- Vino. îţi voi arăta drumul cel mai direct. Ne-am jucat destul, am impresia...

O concluzie care o făcu să reflecteze, în timp ce el înainta în umbra gardului viu. Făcea oare aluzie doar la

partida lor de-a v-aţi ascunselea? Sau?.... Avea oare şi el presentimentul unor dificultăţi iminente? Fericirea acestui sfârşit de săptămână se întunecă. O prăpastie se deschidea între ei...

El rupse tăcerea, propunând să înoate în piscina pe care Anne o remarcase lângă terasă.

Merseră în camerele lor pentru a-şi pune costumele de baie.

Se examină în oglindă cu un ochi critic. Costumul negru se mula pe corpul ei. Decolteul cobora adânc între sâni. Fusese alegerea lui Sally Tabor, în ziua când colindaseră prin magazinele din Hong Kong, pe cheltuiala agenţiei... Dacă ar fi fost după ea, Anne ar fi ales un costum mai cuminte.

Traversă terasa si se opri o clipă, înainte de a i se alătura lui Kai. El străbătea lungimea piscinei cu o vigoare liniştită. Apoi se săltă pe marginea bazinului.

- Temperatura este bună?

- Perfectă.

Anne îsi udă cu prudenţă vârful degetelor picioarelor si o găsi atât de plăcută, încât plonjă imediat pentru a nu iesi la suprafaţă decât când nu mai avu aer. Aparent, Kai nu era nicăieri. Dar foarte repede, simţi o atingere usoară pe picior.

Ea râse: Kai iesi din apă lângă ea.

- Esti cu adevărat foarte înzestrat pentru a te strecura

pretutindeni...

Gândurile negative odată uitate, se simţea din nou liberă si spontană.

Isi împărţiră restul după-amiezii între apă si soare. Cum el se mira, râzând ce bună înotătoare este, ea îi povesti viitoriile obţinute în competiţiile între colegi.

Când doamna Burns veni să le propună un aperitiv, Annei îi veni greu să creadă că timpul trecuse atât de repede... Kai ceru scotchuri cu apă si plonjară o ultimă dată în piscină.

Doamna Burns reveni:

- Sper că aveţi poftă de mâncare, seara asta. Am pregătit o supă de scoici.

Se îndepărtă fredonând vesel.

- Adoră să gătească, zise Kai. Mânuieşte oalele şi cratiţele ca un pictor pensulele şi culorile lui! Ne va fi greu s-o înlocuim.

- Nu va fi mâine, nu?

- Soţul ei mi-a confirmat astăzi că sunt hotărâţi să plece imediat ce vom găsi pe altcineva. Voi căuta începând de luni. Ştiu cât de nerăbdători sunt să se întoarcă în Irlanda.

Când doamna Burns îi întrebă dacă doresc un al doilea aperitiv, Anne se scuză şi urcă să-şi spele părul înainte de a se îmbrăca pentru cină. Pentru ultima lor seară, lady Hua împărţea masa cu ei.

A fost o seară memorabilă. Anne, într-o rochie de bumbac indian multicolor, purta părul pe umeri, cum îi plăcea lui Kai. Râseră cu poftă când se lansă cu mama sa în compararea bucătăriilor orientale şi occidentale. Apoi, lady Hua se retrase în apartamentele sale.

Cu paharele în mână, Kai şi Anne ieşiră pe terasă pentru a privi cum răsare luna.

- Anne.... Te-am simţit preocupată astăzi. Vrei să-mi spui motivul?

Trebuia oare să-i mărturisească de ce dorea uneori să se distanţeze de el?

- Kai, atunci când ne-am întâlnit, ţi-am împărtăşit ce credeam despre o relaţie profundă cu un bărbat...

Ne-am văzut adeseori după aceea si.... eu.... nu stiu foarte bine cum stau.

Privirea ei implora înţelegerea lui Kai.

- Nu te frământa.

O sărută pe obraz.

- Ceea ce trebuie să se întâmple se va întâmpla... Eu nu-mi pun întrebări. Vom lua lucrurile cum vor veni.

Duminică dimineaţă, Anne se trezi în ciripitul păsărelelor. Kai îi urase noapte bună în pragul usii dar dormise prost, se trezise de mai multe ori, chinuită de regretul că-si dezvăluise incertitudinile. In timp ce luau micul dejun pe terasă, Kai îi propuse o nouă plimbare călare înainte de a pleca la drum. Astăzi, mai linistiţi decât

la precedenta iesire, caii, ca si Anne păreau să se delecteze de această plimbare la pas. Kai nu făcu nicio aluzie la conversaţia lor din ajun.

După un prânz usor, se pregătiră de plecare. Lady Hua veni să le spună la revedere, asteptând ca doamna Burns să ducă bagajele la masină.

- Draga mea Anne, mi-ar plăcea foarte mult să te revăd. Am apreciat mult vizita ta.

- Mulţumesc. Sunteţi foarte amabilă.

Certitudinea unei posibile prietenii provocă din nefericire gânduri de plecare, de promovare îndepărtată... N-o va revedea probabil niciodată pe lady Hua.

Mercedesul se îndepărtă. Rămâneau tăcuţi. Şi, dacă Anne nu putea ghici gândurile lui Kai, cunostea foarte bine motivele propriei muţenii. Aceste două zile o bulversaseră profund. Se ataşase prea mult de el, acum era evident. Trebuia neapărat să tempereze ceea ce avea prea mult tendinţa să se amplifice. Strânse cu hotărâre pumnii şi-şi fixă privirea asupra peisajului pe care-l traversau în viteză.

Capitolul 9

în cursul zilelor care urmară vizitei la West Wind, Anne avu senzaţia că trăieşte între două furtuni. Una tocmai se terminase, alta nu va întârzia să izbucnească. în exterior şi în ea însăşi, presiunea urca treptat şi inima ei o lua razna când se gândea la alegerea care o aştepta. Dădu vina proastei ei dispoziţii pe căldura umedă, deosebit de apăsătoare şi de exasperantă care domnea asupra Hong Kong-ului. Dar iluzia fu efemeră. învinsă, dădu frâu liber temerilor ei.

Visurile sale se împărţeau dureros între imaginea luminoasă a lui Kai şi temerile ei iraţionale. Uneori, se trezea în mijlocul nopţii şi credea că regăseşte contactul cald şi senzual al mâinilor lui pe corpul ei.

Dar, repede dezamăgită, revenea la îndoielile şi la frământările ei. Pierdută în noapte, speriată de umbrele fantastice care-i traversau gândurile, se decise să-şi analizeze angoasele.

Dragostea era oare altceva decât o închisoare, decât o sclavie frumos deghizată? Ambiţiile sale profesionale o condamnau oare la o viaţa monahală? Căsătoria i-ar distruge oare cariera? Hotărât lucru, viaţa ei nu semăna deloc cu acel ansamblu de riscuri, de împrejurări, de sanse pe care unii credeau că le pot împăca usor...

Nu se mai putea bucura de dimineţile însorite. Nici măcar lista foarte proaspătă a viitoarelor sale articole n-o

putu scoate din depresia ei. Doar din întâmplare remarcă o eroare în planul de lucru pe care i-l adusese Dick. Se duse să-i ceară o explicaţie.

- Cine m-a confundat cu un reporter sportiv?

Puse pe biroul lui Dick lista incriminată. El o parcurse si scutură din cap.

- Este opera mea.

Anne iesi din apatia ei pentru a-i arunca:

- Dar nu stiu nimic despre crichet. M-am ocupat întotdeauna de chestiuni politice si financiare...

Dick o întrerupse cu indiferenţă:

- Se presupune că faci ceea ce ţi se cere. Dacă îţi lipseste practica, este momentul să înveţi.

O punea la locul ei fără să ridice vocea. Ea simţi că roseste.

- Imi pare rău că mi-a sărit ţandăra, murmură ea. Dar am fost sincer surprinsă.

Un zâmbet slab destinse faţa lui Dick.

- Dacă ai nevoie de acest reportaj, ei bine, îl vei avea. Dar va trebui să fii indulgent, adăugă ea.

- Promit.

îi zâmbi, jucându-se cu stiloul între degete.

- Dacă am vorbi puţin?

El se aruncă pe spătarul scaunului şi-şi puse picioarele pe vechea maşină de scris, fidelă colaboratoare pe timp de război şi de pace. Anne, cu fruntea preocupată, se aşeză

curajoasă în faţa lui.

- Nu lua acest aer de victimă. N-am căutat să te pedepsesc.

- Aşa s-ar putea crede.

- Care este, după părerea ta, principala calitate a unui redactor-şef?

O privea gânditor, cu capul înclinat spre umăr. Cum ea întârzia să răspundă, o făcu el în locul ei.

- Supleţea, zise el. Capacitatea de adaptare.

Ea bombăni:

- Nu văd foarte bine legătura cu un meci de crichet...

îşi lăsă privirea să rătăcească de la dosarele din faţa lui la haina şifonată agăţată de un colţ al biroului. Un birou care era imaginea lui Dick: simplu, onest, dedicat eficienţei fără înfloriturі.

- Un redactor trăieşte în mijlocul evenimentelor, Anne, şi niciodată o situaţie nu este de două ori aceeaşi.

El se aplecă în faţă şi-şi încrucişă degetele pe birou.

- Când se produce un dezastru, în panica generală noi trebuie să rămânem calmi. Pentru a rezista în această meserie de nebuni, trebuie să reacţionezi cu capul, nu cu inima. Tot aşa cum este necesar să cunoşti un minimum de lucruri despre maximum de subiecte. Inclusiv sportul.

Unde voia oare să ajungă? Nu vorbea de plăcerea discursului, era convinsă. Dar, pentru a evita o concluzie pripită, asteptă cuminte cu mâinile pe genunchi. Dacă

măcar putea să-i transmită puţin din calmul, din echilibrul său.... Avea mare nevoie.

- Cum stai cu Edward Payton?

Iată-ne ajunsi la problemă, îsi zise ea. Evident, n-are intenţia să mă cruţe... Ii susţinu privirea, se strădui să se destindă si căută răspunsul clar si simplu pe care nopţile ei agitate nu i-l adusese.

Vru să câstige timp.

- De ce această întrebare?

- Am primit numirea ta la Atena, azi-dimineaţă.

Ii puse dosarul sub ochi si-i urmări reacţia.

- Eu mi-am redactat deja raportul, dar ţineam să te văd înainte de a cere aprobarea finală a New York-ului.

- Perfect, zise ea.

Răspunsul era lipsit de entuziasm si propriul surâs i se păru ipocrit. După ce parcurse aprecierile lui Dick, îi urcară lacrimi în ochi.

- Mulţumesc, Dick.

- Inţelegi acum de ce insistam asupra capacităţii de adaptare a redactorilor...

El îsi drese vocea; lacrimile Annei îl jenau.

- N-am scris decât adevărul, zise el. In cazul că nu stii încă, te consider printre ziaristii cei mai talentaţi pe care-i cunosc. A fost un privilegiu să colaborez cu tine.

- Tu m-ai ajutat mult.

- Opreşte-te înainte să ne copleşim cu elogii... Ţin să-ţi

precizez că pot să-ţi reţin dosarul câteva zile.

îi adresă o privire lipsită de bunăvoinţă.

- Nu trebuie să iei prea repede o hotărâre pe care ai putea s-o regreţi mai târziu.

Ea clătină din cap şi plecă ochii. Era încolţită.

- Da. Aş vrea să mă mai gândesc puţin, zise ea cu o voce nesigură.

- Dacă soţia mea ar auzi ce-mi rămâne să-ţi spun, m-ar omorî.

Vorbea încet, ca şi cum pereţii aveau urechi.

- O să-ţi spun totuşi...

Intrigată de aceste precauţii neobişnuite, Anne îşi apropie scaunul.

- Ai avut dreptul, se pare, la faimosul discurs al lui Sally asupra virtuţilor căsătoriei. Astăzi, am să-ţi arăt o altă realitate.

Derutată, dar obişnuită să asculte înainte de a trage concluzii, aşteptă fără să crâcnească.

- De la sosirea ta în Hong Kong te-am urmărit cu mare atenţie şi pot afirma că am fost foarte impresionat. Adevăraţii redactori sunt ca metalele preţioase: se uzează, capătă "patină" dacă preferi, dar nu se devalorizează niciodată. Calităţile lor sunt de neclintit. La tine, am recunoscut rigoarea, prezenţa de spirit, rezistenţa la presiuni, care îţi pot permite să-ţi asumi responsabilităţi reale.

Anne simţi pentru acest om, de obicei zgârcit cu complimentele, o imensă recunoştinţă.

- Este foarte flatant, murmură ea.

- Meriţi aceste complimente, Anne. Am senzaţia că Atena va fi pentru tine un adevărat început.

îi acordă un surâs fără bucurie şi o privi în ochi.

- Dar mă întreb, zise el, dacă eşti cu adevărat pregătită să-ţi sacrifici viaţa particulară pentru responsabilităţile şi riscurile unei cariere de prim-plan.

Anne se mişcă pe scaun şi-şi încrucişă picioarele. Dick scotea la iveală dilema care o chinuise fără răgaz toată săptămâna.

- Adevărul este că... nu cunosc răspunsul.

- Bănuiesc... O recăsătorie te-ar obliga să-ţi reconsideri aspiraţiile. Altfel...

Scutură din cap, cu un aer descumpănit.

Anne mărturisi, măcinată de conflict:

- în mod ciudat, pentru prima dată mă simt ca un calculator prost branşat. în toţi aceşti ultimi ani, am avansat cu precizia unui ceas elveţian. Dar acum...

Amintiri fugitive ale lui Kai şi a dragostei lor împărtăşite îi provocară brusc o durere la fel de mare ca un ghimpe în inimă.

Dick era pe punctul să-i răspundă când Mailin veni să caute un telex destinat abonaţilor agenţiei. Explicaţia dură câteva minute: nu se mai punea problema unei conversaţii

confidenţiale. Anne se ridică.

- Apropo, zise el, ai reuşit perfect seria de articole despre refugiaţi. Eram dator să ţi-o spun.

Evident mândru de acest succes, el adăugă:

- Când mi-ai prezentat-o pe Mailin, povestindu-mi încercările vieţii ei, m-am temut de un ton plângăreţ. Dar, tu ai stiut să-l eviţi si să-ţi păstrezi obiectivitatea.

- Mulţumesc.

- Că doresti sau nu să auzi, Anne, esti un redactor înnăscut. Ştii să-ţi păstrezi sângele-rece.

Anne căzu pe gânduri. Ii făcuse într-adevăr un compliment? Fără îndoială. Era rolul lui să încurajeze munca bine făcută, fără să se sinchisească de implicaţii pe plan personal. Curaj, fidelitate, gustul riscului si obiectivitate: el nu putea decât să aprobe...

Cum el preluă un apel telefonic, iesi din biroul său, perfect constientă că avea încă aceeasi dilemă nerezolvată.

O insuportabilă solitudine se profila la orizont. Ii plăcuseră atât de mult mângâierile lui Kai, forţa si magia seducătoare a prezenţei lui.... Se apucă din nou de treabă, ca să scape de amintiri, de amărăciune si de durere.

La sfârsitul zilei, epuizată dar satisfăcută că reusise să termine mai multe articole, se întinse cu o eleganţă nonsalantă si privi, în sfârsit, în jurul ei. O dată în plus, va fi ultima care părăsea biroul. Avea un zâmbet ironic pentru

ea însăsi. Dick o cunostea bine... Luase probabil hotărârea să dea curs dosarului ei fără să astepte. Isi pregăti servieta diplomat pentru o seară lungă de muncă. Rămânea s-o anunţe pe Mailin de plecarea ei. Cum avea s-o primească? Incă o etapă de trecut...

Inima i se strânse din nou. Kai merita mult mai mult decât tot ce i-ar putea ea oferi.

Trebuia să-şi adune curajul şi să-i spună adio chiar mâine seară, când prevăzuseră să cineze împreună.

Stinse luminile din birou. Tocurile ei răsunau în tăcerea neobişnuită. Copleşită de amărăciune, era expresia disperării.

Apartamentul era impregnat de arome divine.... Mailin dusese pe balcon masa pentru cină, acoperită cu o faţă de masă brodată. Cele mai frumoase farfurii şi tacâmuri de argint erau pregătite pe bufetul din bucătărie.

- Avem invitaţi?

Admiră prăjiturile proaspăt coapte, puse la răcit.

- Sunt destule prăjituri pentru un întreg regiment!

Cu mica ei faţă graţioasă îmbujorată de căldura cuptorului, Mailin anunţă:

- în seara asta, este sărbătoarea tinerelor femei celibatare. Dacă doresc să se căsătorească, trebuie să aducă o ofrandă lui Ch'ang O, zeiţa chineză a lunii.

Zâmbi. Când Anne întinse o mână spre prăjituri, o lovi uşor peste degete, apoi reîncepu să taie felii de mere şi de

ananas înainte de a le cufunda într-un aluat de copt.

Ironia situaţiei era prea evidentă: Anne începu să râdă.

- Doar nu crezi că o să mă faci să particip la această ceremonie?

Mailin făcu ochii mari.

- Ba da! Luna este femeie. Dacă ofrandele noastre îi plac, va interveni în favoarea noastră.

Anne schiţă un zâmbet.

Nu voia nicicum s-o ofenseze pe Mailin.

Se îmbrăţisară râzând. Anne pregăti o cupă de fructe după indicaţiile lui Mailin. Află că toată hrana asta va fi dăruită săracilor orasului. Când masa fu pusă, asfinţitul îmbracă albastrul cerului într-o ceaţă stacojie. Mailin îsi îmbrăcă un cheong-sam usor înainte de a se alătura Annei.

- Vom putea începe ceremonia imediat ce se înnoptează. Când luna va fi sus pe cer, vom aprinde felinarele si ne vom ruga. Vom putea pune întrebări zeiţei, dar nu trebuie să asteptăm un răspuns imediat.

Atentă la Mailin, Anne nu uita totusi că trebuia să-i anunţe plecarea sa. Când si cum o va face?

Deodată tânăra chinezoaică observă:

- Esti îngrijorată, Anne?

Era timpul să se arunce în apă.

- Da. Mi s-a oferit un post important la Atena. Şi nu-mi place ideea să te las singură.

- Nu trebuie să te gândesti decât la cariera ta. Chiar

dacă trebuie să mă întorc la Tsuen Wan, mă voi descurca. Ai acceptat numirea, nu-i asa?

Anne clătină încet din cap. Subiectul fiind în sfârsit abordat, Mailin o asculta cu bunăvoinţă: asadar, se putea elibera.

- Dacă refuz, nu mi se va mai propune altceva mult timp de acum înainte.

- Şi Kai Shanpei?

- Ţin mult la el.

Cu vârful degetelor, îşi masă uşor tâmplele pe care tensiunea nervoasă le făcea dureroase. Reluă:

- Este un bărbat excepţional. N-aş vrea să-l fac să sufere. A suferit destul cu soţia lui.

- Dar nu poţi hotărî pentru el! Dacă el refuză dragostea şi riscurile ei, lui îi revine s-o spună.

- Oricum, nu cred că sunt femeia de care are nevoie.

Nervoasă, se ridică.

- Totul s-a întâmplat prea repede. Şi suntem atât de diferiţi.

- Da. Ştiu ce vă opune. Am simţit-o imediat. Dar dragostea permite depăşirea conflictelor.

Anne o întrerupse.

- Tocmai.... Nu sunt foarte sigură că-l iubesc cu adevărat. Poate nu este vorba decât de o atracţie fizică. Foarte puternică, dar care se va estompa cu timpul...

Mailin văzu că-şi terminase argumentele. Ea privi cerul.

- Acum este destul de întuneric pentru a începe ceremonia. Poate vei găsi până la ziuă un răspuns la întrebările tale...

Se ridică, se îndreptă spre balcon şi aprinse unul după altul lampioanele multicolore ale căror umbre începură să danseze în noapte.

Anne se abandonă plăcerii de a descoperi ritualuri necunoscute. Mica chinezoaică o invită să îngenuncheze lângă ea. Cu o voce melodioasă, cântă încet rugăciunile sale către lună. Străină de sensul cuvintelor, dar vrăjită, Anne simţea o profundă impresie de pace. Când melopeea se termină, se aşezară una lângă alta si, în tăcere, urmăriră focul de artificii de deasupra golfului.

Brusc, se bătu în usa apartamentului. Anne se ridică si alergă spre intrare. Cine putea veni la o asemenea oră? Niste ochi negri si o privire scrutătoare o astepta în spatele usii.

- Kai!

Era cât pe ce să se sufoce. Degetele ei se crispară pe clanţa usii.

- Ce faci aici?

- Am venit să văd ce te împiedică să cobori, zise el furios. Te-am asteptat jos, cum doreai. Era stabilit să cinăm împreună, seara asta.

- Oh, nu!

Isi lovi fruntea. Ea era oare femeia cu mintea limpede

pe care o admira Dick? Şi care îsi uitase întâlnirile sentimentale? Rosi.

- Am confundat cu mâine seară, Kai! Imi pare rău. Am avut o săptămână atât de epuizantă...

- Văd! Ii privi insistent taiorul sifonat si cocul sobru. Apoi o zări pe Mailin, care-l privea de pe balcon.

- Ce face ea aici?

Cu nervii deja încordaţi, Anne primi rău tonul lui Kai. Se întoarse spre Mailin si-i zâmbi.

- Impărţim apartamentul.

Iată, o spusese! Il privi drept în ochi pe Kai.

- Avea nevoie să locuiască în oras pentru a putea să lucreze la agenţie.

Nu se punea problema să plătească un autobuz dimineaţa şi seara.

Se înfioră sub privirea glacială a lui Kai.

- Şi ce se va întâmpla când va înceta să fie un subiect de observaţie pentru tine?

- Nu cu acest scop i-am propus să trăiască aici.

Insinuările lui Kai o indignau. Continua s-o acuze de intenţii
interesate.

- Mailin a venit să mă vadă a doua zi după vizita noastră la Tsuen Wan. Am ajutat-o să găsească o slujbă de care avea neapărat nevoie.

- I-ai făcut foarte probabil mai mult rău decât bine, zise

el pe un ton tăios.

El intră în camera de zi şi scăzu vocea pentru a-i explica:

- Chinezii au adoptat unele idei occidentale. Dar familia rămâne baza culturii noastre. Cum îndrăzneşti să pui în pericol legături afective esenţiale?

- Nu înţeleg.

Cu inima grea, Anne închise uşa înainte de a continua confruntarea lor.

- Mailin rămâne în legătură strânsă cu părinţii săi, protestă ea. Le scrie cu regularitate o dată sau de două ori pe săptămână.

- Nu-i vorba de asta. Eşti destul de informată pentru a şti că acest oraş este destul de sever cu emigranţii. Mai ales când este vorba de o femeie tânără şi frumoasă. Articolele tale, oricât de bine intenţionate ar fi ele, nu vor schimba nimic.

Numai timpul poate face miracole.

Brusc, înţelese că-l judecase încă o dată gresit. Departe de a fi ostil faţă de Mailin, se preocupa sincer de situaţia ei.

El insistă:

- Părinţii ei sunt în măsură s-o protejeze. Dacă n-o păstrezi lângă tine până la independenţa ei economică sau până la căsătorie, o vei expune la tot felul de încercări.

- Eu n-am privit niciodată situaţia din acest unghi, este

adevărat. Dar poţi să te înseli.... Cu siguranţă, chiar!

Se enervă:

- Mailin este inteligentă. De ce...

El o întrerupse, dar adoptă un ton mai calm.

- Ţara mea a avansat cu pasi uriasi în acesti ultimi douăzeci de ani. Cu toate acestea, avem încă de rezolvat probleme complexe, în special cea a emigraţiei.

Pe neasteptate, întinse mâna spre faţa Annei si-i mângâie cu blândeţe obrazul.

- Tu esti sinceră, Anne, stiu. Dar judeci această ţară în funcţie de criteriile tale occidentale. Şi asta nu poate să meargă.

Cu un nod în gât, ea îi evită privirea. Cum va reacţiona oare când va afla că o va lăsa în curând pe Mailin să se descurce singură?

- Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să cinăm.

Ea tresări, ca sub efectul unui jet de apă rece în plină faţă.

- Am rezervat un sampan pentru ora nouă.

Aruncă o privire spre ceasul său.

Apoi zâmbi cum ştia el: cu un farmec irezistibil.

- N-ai timp să te schimbi.

- Nici nu aveam intenţia!

Neliniştea o făcea agresivă. Va reuşi oare să-i spună adio? Poate va fi primul care să admită că era mai înţelept să se despartă în această seară, înainte ca să se închidă

asupra lor capcana unei pasiuni imposibile...

- O voi anunţa pe Mailin.

Se îndreptă spre balcon. Simţea deja un gol imens în sinea sa. Niciodată! se jură ea. Niciodată!

- Mailin, trebuie să iau cina cu el. Trebuie să-i spun....

îşi încrucişă mâinile la piept, ca pentru a alunga durerea.

- înţeleg. Ch'ang O te va călăuzi. Şi mă voi ruga pentru tine.

Străzile erau de un calm neobişnuit. Sărbătoarea se celebra în
familie. Kai propuse să ia masa în apropierea cheiului unde îi va aştepta ambarcaţiunea. Locul nu era departe şi făcură drumul pe jos. La contactul mâinii posesive a lui Kai pe braţul său, se temu că îşi va pierde puţina siguranţă care-i rămăsese şi, când intrară în restaurant, era pe punctul s-o lase nervii.

Schimbară mondenităţi. Anne mâncă maşinal, fără să simtă gustul delicios al peştelui la grătar însoţit de legume uşor picante. Dacă bărbatul remarcă atitudinea ei încordată, nu făcu niciun comentariu. Când chelnerul le turnă vin, el ridică paharul.

- Gan Bei! zise el cu o voce răguşită.

Reaprinse astfel dorinţa arzătoare pe care ea încerca s-o stăpânească, strângând piciorul paharului gata să-l rupă... Lacrimi îi înceţoşară privirea la amintirea primei lor

escapade. In timp ce îsi pleca ochii, Kai îi luă mâna, sporindu-i surescitarea.

- N-ar fi timpul să mergem pe sampan? întrebă ea.

Reusise să păstreze un ton neutru. Dar îsi retrase mâna.

- Cum vrei...

O prinse de talie. O briză usoară sufla la suprafaţa apei când urcară pe vas. Ghidul lor, un bărbat scund cu un zâmbet larg, înţelese imediat că se vor lipsi bucurosi de un comentariu turistic.

Ici si colo, pe apă, apărură lumini. Incepea pescuitul cu lampa. O ceaţă usoară acoperea treptat frumuseţea Hong Kong-ului.

In fundal, muntele Victoria semăna cu un con împodobit de neoane care străpungeau ceaţa în apropierea cerului. In vilele luxoase, oamenii se reuniseră pentru a sărbători luna si a cina fastuos în sunet de muzică străină. Dinspre ţărm venea miros de tămâie adus de briză. Sprijinită de pieptul musculos al lui Kai, Anne încerca totusi să savureze această noapte de sărbătoare. Când el îsi trecu braţul după umerii ei, mâna lui atinse usor pieptul Annei, a cărei inimă o lua razna.

Pentru ultima dată, se lăsă în voia dorinţei.

- Vino la mine, noaptea asta, zise el cu buzele pe ceafa ei. Vom găsi împreună un răspuns la rugăciunile tinerelor femei...

Anne îi văzu ochii strălucind în timp ce bărbatul o mângâia în întuneric.

Impărţită între dorinţa pentru el si planurile profesionale, îsi fixă privirea asupra apei întunecate. Singurătatea puse stăpânire pe ea... Imediat ce vasul acostă, dădu impresia că fuge, ferindu-se stângaci de băncile de lemn, ca un crab care-şi caută refugiul în nisip.

Ora despărţirii venise. Se întoarseră spre imobilul ei. Nervoasă, Anne avu impresia că are un cuţit înfipt în inimă.

Brusc, Kai întrebă:

- Poţi să-mi spui ce nu este în ordine?

Privirea lui întunecată pătrunse ca un fulger în gândurile ei. El se aplecă spre gura ei.

Atracţia care-i unise îndată ce se întâlniseră, nu-şi pierduse nimic din intensitate. Buzele Annei se întredeschiseră. Avidă să-l îmbrăţişeze, îşi trecu braţele în jurul gâtului lui. Să se îndepărteze de el, fu o adevărată agonie...

Cu o privire rătăcită, mărturisi:

- Am acceptat numirea la Atena. Este o promovare.

Bărbia îi tremura în timp ce el răspundea, amar dar ironic:

- Când vei fi făcut înconjurul arhipelagurilor greceşti, sentimentele tale vor fi învăţat fără îndoială să reziste...

- Te rog, Kai.... Aşa stau lucrurile. Nu mă voi schimba niciodată. Nu pot fi femeia pe care o aştepţi. Şi pe care o

meriţi.

- Nu ţi-am cerut niciodată să te schimbi.

Scos din fire, avea faţa unui războinic sculptat în bronz.

- Am dorit numai să nu te înşeli asupra esenţialului....

- N-aş putea trăi fără munca mea.

Ea nu ceda, în pofida durerii pe care o putea citi pe faţa lui.

În acelaşi moment, norii acoperiră luna, ca pentru a-i transforma confuzia în disperare fără drept de apel.

- Te-ai întrebat dacă nu există chiar aici, în acest oraş, alte agenţii, alte ziare gata să-ţi ofere un post mai interesant?

El nu aşteptă un răspuns pe care-l cunoştea deja. îi prinse cu brutalitate încheietura şi o obligă să se apropie de el.

- Nu pot să-ţi dau tot ce ai nevoie. N-aş şti s-o fac, murmură
ea.

- Nici măcar n-ai încercat!

- Am crezut deja în promisiuni eterne. Şi a fost un eşec.

- Vei rămâne sortită eşecului atâta timp cât nu vei dori să priveşti spre viitor, în loc să vezi doar trecutul.

Brusc, se aplecă spre ea şi o sărută cu înverşunare.

- Nu uita asta, zise el. Nu uita niciodată.

- Nu!

Ea îl împinse şi se repezi spre imobil. Tremurând,

chemă ascensorul. Nu mai reuşi să-şi reţină lacrimile. Tocmai pierduse mult mai mult decât un salariu, mult mai mult decât orice succes fabulos...

Capitolul 10

Vântul puternic care sufla în port luă cascheta unui ofiţer de marină, sfâsie pânza unei jonci, răvăsi părul de aur al Annei. Când răsună sirena pachebotului, călătorii aruncară spre mulţimea care le saluta plecarea mii de confeti si un nor multicolor se ridică spre soare.

Anne încercă să nu privească în urmă. Dar când vaporul se angajă pe senalul care ducea în largul mării, se agăţă cu putere de parapet si privi pentru ultima dată coasta care dispărea în trecut... Stropii de apă sărată se amestecau cu lacrimile ei. Se temea că va fi mult timp, prea mult timp urmărită de amintirea dulce-amară a ultimei seri în compania lui Kai.

Nu se putuse împiedica să-l revadă. După două lungi săptămâni care urmaseră discuţiei lor, îsi adunase destul curaj pentru a-l suna.

Secretara îi recunoscu vocea si-i făcu imediat legătura cu Kai.

- Bună, Anne!

Era vizibil fericit s-o audă. Totuşi, îşi înfrână spontaneitatea, ca şi cum se pregătea pentru o nouă înfruntare.

- Este o surpriză.... Te credeam la jumătatea drumului spre Atena...

- Plec mâine. Vei fi liber diseară?

Vocea îi tremura. Trebuia să-şi muşte buzele înainte de

a merge până la capătul propunerii.

- Am putea oare să luăm un pahar undeva?

El acceptă cu o grabă aproape prea evidentă.

- Ora cinci, la Pearl Pavillion?

- Foarte bine. Pe diseară.

Anne tremura când închise telefonul. Bagajele erau pregătite, paşaportul în ordine. Ar fi putut pleca dintr-un moment în altul. Atunci, de ce să-şi impună această tortură? Spera în secret ca el s-o reţină? Că-i va împiedica plecarea într-un fel sau altul? Incapabilă să vadă limpede, nu ştia decât un lucru: avea neapărat nevoie să-l revadă. Dar, împărţită între contradicţiile sale, îşi făcuse un coc şi-şi ascunsese formele sub un taior sever bleumarin.

El o aştepta. Indată ce intră, privirea lui îi urmări mersul graţios. O întâmpină ca şi cum nu se certaseră niciodată, comandă un aperitiv, dar lăsă după aceea să se instaleze între ei o tăcere apăsătoare.

Ea sfârşi prin a o rupe când crezu că găsise un subiect neutru:

- Regret mult că n-am revăzut-o pe mama ta.

Ai vrea să-i spui cât de fericită am fost că am cunoscut-o?

- Ii va face mare plăcere.

Răspuns masinal. Cu ochii fixaţi asupra Annei, părea că vrea să-si întipărească în memorie fiecare trăsătură a chipului ei.

- Nu-i uit nici pe doamna si pe domnul Burns.

Duse paharul la buzele tremurânde si bău vinul alb ca si cum ar fi fost apă. In ea, un gol dureros cerea să fie umplut...

- Au fost atât de drăguţi cu mine.

- De fapt, mi-au cerut să-ţi spun la revedere pentru ei. Vor pleca în Irlanda poimâine.

- Sunt fericită să aflu. Câtă politeţe. Era detestabil.... Dar nu îndrăznea să facă altfel. Era convinsă că la cea mai mică încurcătură risca să se prăbusească.

- Le-ai găsit înlocuitori?

Micul surâs al lui Kai o intrigă.

- Da, zise el, datorită ţie.

- Cum anume?

- In ultima săptămână, când am fost să pun lucrurile la punct cu cei doi Burns, am vorbit mamei despre familia Li. Dornică să-i ajute, i-a vizitat, în cursul discuţiei a aflat că erau obisnuiţi cu viaţa la ţară si cu grădinăritul.

Zâmbi larg si dezvălui misterul:

- Pe scurt, i-am angajat pe domnul si pe doamna Li...

- Kai, este formidabil.

Emoţionată de generozitatea lui, fu cât pe ce să-si pună tandru mâna pe braţul lui.

Dar ştia prea bine că la cel mai mic contact fizic, risca să cadă în braţele lui. Reluă:

- Mailin trebuie să fie în culmea fericirii. Evident, nu-şi

va vedea părinţii foarte des.

- Te înşeli. Va avea curând posibilitatea să fie aproape de ei. Când mama a aflat că are o diplomă, şi-a pus în cap s-o facă învăţătoare în satul refugiaţilor de care se ocupă. Nu ţi-a spus aşadar nimic?

Anne îl fixă cu ochi strălucitori. Degeaba pretindea Kai că numai ea era la originea norocului familiei Li, ştiau amândoi că el reuşise acolo unde ea eşuase.

- îţi mulţumesc, murmură ea încet.

El aruncă o privire la ceasul său.

- Se face târziu şi ai fără îndoială multe treburi înainte de plecare.

Un val de panică o străbătu. Reţine-mă! gândea ea. Opreşte-mă! Spune-mi că nu mă vei lăsa să plec!

Dar el nu-i auzise apelurile tăcute.

- Ţi-am chemat un taxi, spuse el.

Chinuită de presiunea mâinii lui pe braţul ei, căută zadarnic urma unei emoţii pe faţa lui devenită de nepătruns.

- Dacă din întâmplare treci prin Atena... zise ea.

Nu-şi putu termina fraza începută pe un ton uşor, aproape ironic. Mângâie uşor faţa lui Kai în timp ce toată disperarea din lume se putea citi în privirea ei.

- Adio, floarea mea de lotus... îţi urez să fii fericită.

Zdrobită de durere, ea îsi plecă ochii. Kai trânti portiera deschisă în timp ce ea lua loc în spatele taxiului. Se

întoarse pentru ultima oară, fără să stie că faţa inundată de lacrimi îi trăda emoţia cea mai intensă pe care o manifestase vreodată în faţa lui.

O usoară atingere pe umăr o trezi brusc la realitate. Soarele cobora spre orizont. Se înfioră, întorcându-se. Oare cât timp rămăsese absorbită de amintirile sale? Vântul îi lipea fusta albă de picioarele lungi. Şuviţe de păr umezite de ceaţă i se lipiseră pe tâmple. Un steward o privea zâmbind.

- Mă scuzaţi dacă v-am speriat, domnisoară Hunter. Dar ar fi preferabil ca acum să vă arăt cabina dumneavoastră.

- Mulţumesc. Vă urmez.

Descoperi cabina luxoasă care avea să-i servească drept apartament timp de mai multe săptămâni. Stewardul îi indică diferitele distracţii pe care le oferea compania si o anunţă că locul ei era rezervat la masă în prima serie.

Puţin obisnuită cu orele de timp liber, învăţă să se destindă. Făcu un dus, îsi spălă părul si-l lăsă să se usuce singur în timp ce deschise valizele. Totul fusese asezat la locul lui cu o oră înainte de masă si începuse să măsoare cabina în lung si-n lat, cu senzaţia că este prizonieră în pântecele unui animal de lux... Totul era atât de frumos! Dar atât de gol! Dacă măcar Kai.... Nu! Dacă se gândea la el, simţea imediat că singurătatea o pândea, atât de aproape, gata s-o coplesească.

Pentru că trebuia să adopte un ritm lent, încercă un

nou machiaj si-si înfoie părul. Apoi îmbrăcă o rochie de dantelă neagră care-i punea în valoare părul blond şi talia zveltă. O plimbare pe punte o va ajuta să se elibereze de preaplinul de energie. Tocmai voia să iasă când stewardul bătu la uşă.

- Căpitanul mi-a cerut să vă înmânez asta.

îi întinse o cutie lunguiaţă, învelită într-o hârtie lucioasă neagră şi legată cu un fir argintiu.

- Oh! Kai!

Deschise cutia. Lacrimi îi urcară în ochi. Colierul de perle negre era acolo, somptuos în caseta lui de satin. Un plic mic însoţea bijuteria. Hotărî să-l deschidă mai târziu şi-l strecură în poşetă. Cu mâini nesigure, închise colierul în jurul gâtului şi se privi în oglindă. Ce-am făcut.... Ce am abandonat... Disperarea îi marca faţa în pofida machiajului bine făcut. Şirul de perle de la gâtul său alb ca laptele îi vorbea despre ochi negri ca abanosul, care străluciseră de pasiune, de decepţie sau de mânie în timp ce-i pătrundeau în suflet.

îşi ridică bărbia şi respiră profund. Era timpul să înţeleagă că totul se sfârşise între ei. O lume nouă o aştepta, o lume de cucerit. Niciodată nu se va lăsa doborâtă de tristeţe. Viaţa ei începea la Atena.

îşi luă poşeta şi şalul şi se grăbi să iasă din acest loc închis. Figuri noi şi o conversaţie banală o vor ajuta să alunge regretele. Se îndreptă direct spre sala de mese. Cu

prezentările făcute în jurul mesei, înţelese imediat că voiajul promitea să fie lung... Se prefăcu interesată de conversaţia a două domnişoare bătrâne care voiau să-i cunoască neapărat părerea despre regimul la care îi supuneau pe canisii lor. La stânga ei, un cuplu în vârstă lăsa de înţeles pentru orice ureche binevoitoare că această croazieră era a doua lor lună de miere. In faţa ei, un alt cuplu, vizibil departe de orice griji financiare, se certau fără rusine alături de fiica lor, adolescentă condamnată la o tăcere ursuză.

- Perlele dumitale sunt fabuloase, draga mea.

Femeia, acoperită de diamante, încetă să-si apostrofeze soţul pentru a sorbi din ochi colierul Annei.

- Provin din Hong Kong?

- Da. Deloc dispusă să intre în detalii, Anne îsi fixă atenţia asupra salatei de creveţi.

Atmosfera apăsătoare a cinei favoriza amintirile. Kai revenea fără încetare în memoria sa. Unde era aerul sărbătoresc care trebuia să domnească pe pachebot? Indată ce politeţea îi permise, se scuză si, departe de muzică si de zgomotul conversaţiilor, se izolă pe punte. Instalată pe un sezlong, eliberă o suviţă de păr prinsă în colier. Atingând perlele cu degetele, îsi reaminti brusc de plicul încă nedeschis. Il scoase din posetă.

Pe o mică carte de vizită, Kai scrisese:

"In zorii de culoarea curcubeului

Singur, astept o femeie-lotus.

Scăldată de soare, vine spre mine

Oferindu-mi un jurământ de dragoste."
Cuvintele se înecară în lacrimile sale.

Se ridică în grabă, căută febril drumul spre cabina ei şi se aruncă pe pat. încă plângea când o cuprinse somnul.

Se trezi în ruliul vaporului. Tocmai intrau în Marea Chinei Meridionale. Se întoarse, pentru a scăpa de soarele orbitor care intra prin hublou. Când văzu micul poem pe pat, îşi dădu seama că dormise fără măcar să se dezbrace. Gânditoare, oftă, se forţă să se ridice şi puse la loc cartea de vizită în plic.

La perspectiva unei conversaţii fără importanţă, renunţă la sala de mese şi ceru un ceai care-i fu servit în cabină. După un duş binefăcător, îmbrăcă o bluză de mătase şi un pantalon bleu-deschis. Trebuia să se pună în mişcare, să încerce cu orice preţ să profite de această vacanţă forţată, prima după ce era la post în străinătate.

Făcu o plimbare pe punte. Frumuseţea mării şi soarele strălucitor îi smulseră un zâmbet. Marginile piscinei erau invadate de călătorii dornici să se bronzeze. Anne evită cuplul agresiv care continua să se certe şi se duse să se înscrie la un curs de gimnastică, la un turneu de tenis şi la lecţii de table.

- Scuzaţi-mă, nu sunteţi Anne Hunter, de la agenţia "United New's?” Tânăra femeie roşcată îşi scoase ochelarii

negri.

- Susan Fischer?.... Eraţi secretara ambasadei americane la Hong Kong!

- Exact. Mă întorc în Statele Unite. Şi-mi petrec vacanţa pe acest vapor.

Flutură hârtia pe care-şi notase jocurile şi sporturile.

- Am putea participa la aceleaşi activităţi, propuse ea.

Ar fi amuzant, nu? Ne-am văzut atât de des, fără să vorbim vreodată.

Se simpatizară imediat si prânziră împreună, în apropierea piscinei. Susan era vorbăreaţă. Ea insista foarte mult asupra dificultăţii de a găsi un soţ în străinătate... Sare pe rana Annei...

Anne se mulţumea să zâmbească. Când Susan schimbă subiectul, a fost pentru a vorbi despre următoarele lor escale.

- Prima va fi Singapore. Vom rămâne acolo o singură zi. Să încercăm să profităm la maximum. Sugerez un tur al oraşului vechi si prin magazinele de suveniruri.

La sfârşitul mesei, îşi propuseră să se reîntâlnească la piscină peste o jumătate de oră. Anne se întoarse în cabina ei şi-şi puse un costum de baie decoltat adânc şi foarte răscroit pe şolduri. îl cumpărase pentru Kai. Nu!

Reuşi să-şi revină înainte să se cufunde din nou în trecut. Chiar mâine va cumpăra altul şi... va încerca să dezvolte un caz de amnezie selectivă! Până atunci, când

puse flaconul de loţiune solară în sacoşa de plajă, Kai i se impuse din nou: "Pielea ta are albeaţa porţelanului, Anne...." Se încordă şi închise uşa cabinei. Ca şi cum închidea o poartă grea peste trecut.

Se întinse lângă Susan, somnolentă sub căldura soarelui după-amiezii, şi nu întârzie să aţipească la rândul ei, în ciuda ţipetelor copiilor care se bălăceau în piscină.

Vigilenţa sa adormită lăsă totuşi să revină unele cuvinte: "încearcă să vezi clar în tine, Anne. Aruncă masca şi lasă-te să trăieşti".

Vocea lui Kai răsuna în inima ei. Avea dreptate! în clipa asta, între cer şi mare, realiză incontestabil că el conta pentru ea mai mult decât orice pe lume. Niciodată nu va întâlni a doua oară un asemenea bărbat, un amant care era totodată cel mai bun prieten al ei... Trebuia să fie laşă şi încăpăţânată ca un copil pentru a irosi o asemenea reîntâlnire! îşi fixă privirea asupra imensităţii mării şi schiţă un surâs.

- Scuză-mă, Susan. Am ceva de făcut.

Se ridică, luându-şi sacoşa şi prosopul de baie. în cabină, îmbrăcă un şort şi un tricou roşu-închis, apoi îşi făcu rapid un coc. Tocmai luase o decizie. Nerăbdătoare, se repezi afară din cabină spre telefonul de la bord. Răscoli nervoasă în poşetă, în căutarea carnetului de adrese.

- Mă numesc Anne Hunter, cabina 204 B. Aş vrea o legătură cu Hong Kong.

- Cu cine doriţi să vorbiţi?

- Cu Kai... Vreau să spun, Edward Payton.

Bucuria sclipea în ochii ei. Uf! Se aşeză şi aşteptă răsfoind maşinal o revistă. îi va mărturisi dragostea ei, îi va spune cât de mult ţinea la el. Croaziera ei se va încheia la Singapore, de unde va lua primul avion spre Hong Kong.

După o aşteptare care i se păru interminabilă, telefonul reveni.

- Este imposibil de găsit domnul Payton. Secretara sa spune că a părăsit oraşul pe o perioadă nedeterminată. Ea se află pe fir. Vreţi să lăsaţi un mesaj?

Avu o senzaţie de rău şi scutură din cap.

- Nu. Vă mulţumesc.

Ieşi orbecăind... Prea târziu! Plecase, şi niciodată nu va şti adevărul. într-un colţ izolat al punţii, se lăsă să cadă pe un şezlong. Va supravieţui, bineînţeles. Dar, cu inima îngheţată, nu va mai fi decât o statuie în mişcare.... Tristeţea îi întunecă faţa. Distrusă, închise ochii.

S-ar fi putut răsuci de durere la amintirea plăcerii imense pe care i-o dăruise. Ştiuse să-i respecte hotărârea şi nu era bărbatul care să privească în urmă cu mânie sau cu amărăciune. O iubea, era sigură, dar niciodată n-ar fi forţat-o să-şi reconsidere alegerea.

Acum, o lungă traversare a deşertului se deschidea în faţa ei. Şi ea era singura responsabilă...

Clipi din ochi la strălucirea soarelui care inunda puntea

unde se plimba aşteptând-o pe Susan Fischer. După lungi zile mohorâte, pachebotul sosise în portul Singapore. Susan o convinsese să facă pe turistele. Câte eforturi supraomeneşti pentru ea, la limita disperării! Nopţile mai ales, erau îngrozitoare. Se răsucea ore întregi, hărţuită de amintirea momentelor sublime petrecute în compania frumosului ei amant cu ochi negri.

Extenuată, cu braţele încărcate de pachete şi cutii, nu reveniră pe vapor decât la sfârşitul după-amiezii şi-şi dădură întâlnire la bar, înainte de cină. Anne făcu o lungă baie de aburi. Apoi, în timp ce rămânea nehotărâtă în faţa şifonierului, privirea îi fu atrasă de rochia roşie pe care o purtase în seara întâlnirii cu Kai. Se hotărî s-o poarte cu colierul de perle negre.

Cât despre micul poem, îl pusese impulsiv în posetă.

Ora aperitivului fu pentru Susan ocazia de a-si anunţa atracţia pentru un tânăr ofiţer din echipaj care în sfârsit o remarcase.... Isi va petrece de acum înainte cât mai mult timp posibil cu el.

După cină, lipsită de compania lui Susan, Anne se refugie pe punte. Luna trasa pe valuri o dâră argintie care se pierdea la orizont. Mii de stele străluceau pe cer. Coplesită de amintirea lui Kai, Anne deschise poseta si scoase poemul. Recitea frazele tandre, când un parfum de santal se strecură în briza tropicală. Se înfioră. Speriată de puterea imaginaţiei sale, simţi nevoia să se întoarcă. In

penumbră, o siluetă înaltă venea spre ea si o voce caldă de bariton rosti cu glas tare ultimele cuvinte ale poemului:

"... ea vine spre mine

Oferindu-mi un jurământ de dragoste."

- Kai? Esti chiar tu?

El o strângea deja în braţe si gura lui regăsea buzele ei oferite.

- Am încercat să te găsesc, murmură ea. Voiam să mă întorc. Dar tu plecasesi.

- Am fost plecat câteva zile la West Wind. Apoi am luat un avion. Anne, nu te voi lăsa să pleci. Am prea mare nevoie de tine.

Ea clătină din cap.

- Şi eu la fel! Sunt sigură acum că te iubesc. Până la sfârsitul zilelor mele.

Am încetat să-mi fie teamă.

Se sărutară. Anne se topea de fericire, sigură dintr-o dată că un vis dintotdeauna se realiza în sfârsit.

în lumina difuză a barului, nepăsători faţă de mulţime, îşi sărbătoriră dragostea cu şampanie. Când orchestra începu un slow, Kai o conduse pe Anne spre ringul de dans. Era prima dată, dar corpurile lor se armonizau instinctiv. Dansau cum făceau dragoste... Apoi Kai îi luă braţul şi o conduse înapoi la masa lor.

- Preferi să ne întoarcem pe punte? întrebă el.

Strigătele pasagerilor se amplificau în timp ce ei

sărbătoreau ultimele ore în portul Singapore.

- Da, zise ea. Avem atâtea lucruri să ne spunem.

- Cea mai mare plăcere a mea este să fiu singur cu tine.

Merseră încet în aerul plăcut care purta mirosul mării. Conversaţia lor atinse lucruri importante, dar şi anecdotice. Timpul trecu pe aripi argintii.... Anne rămase neîncrezătoare când el o anunţă că era trecut de ora unu.

Intrară în cabina Annei. Deodată, în faţa oglinzii, ea văzu colierul.

- Kai, am uitat complet să-ţi mulţumesc.

- Nu-i nimic, Anne.

El îşi strecură mâna în buzunarul interior al hainei bleumarin.

- Vreau ca acesta să-ţi aparţină, zise el întinzându-i o cutiuţă acoperită cu catifea.

Anne descoperi un inel splendid: un diamant mare montat cu safire.

- Oh!.... Şi eu care n-am nimic să-ţi ofer, Kai...

- Dragostea ta este cel mai frumos dintre cadouri.

El îi sărută buzele înainte de a lua inelul între degetele lui fine.

- Dacă accepţi să-l porţi, Anne, nu va mai trebui să mă părăsesti.

Ea îi oferi mâna. El o sărută înainte de a-i pune diamantul pe inelar. O ceremonie foarte simplă care se

încheie cu o îmbrăţisare.

- Te iubesc, Anne. Lotusul meu rebel....

Respiraţia lui caldă trecu prin părul ei de aur.

Cu inima plină de bucurie, ea acceptă în sfârsit să creadă în el. Peste umărul lui, va vedea luna tropicală strălucind în mijlocul hubloului.

Lumina ei binecuvânta dragostea lor pentru eternitate.

Sfârşit